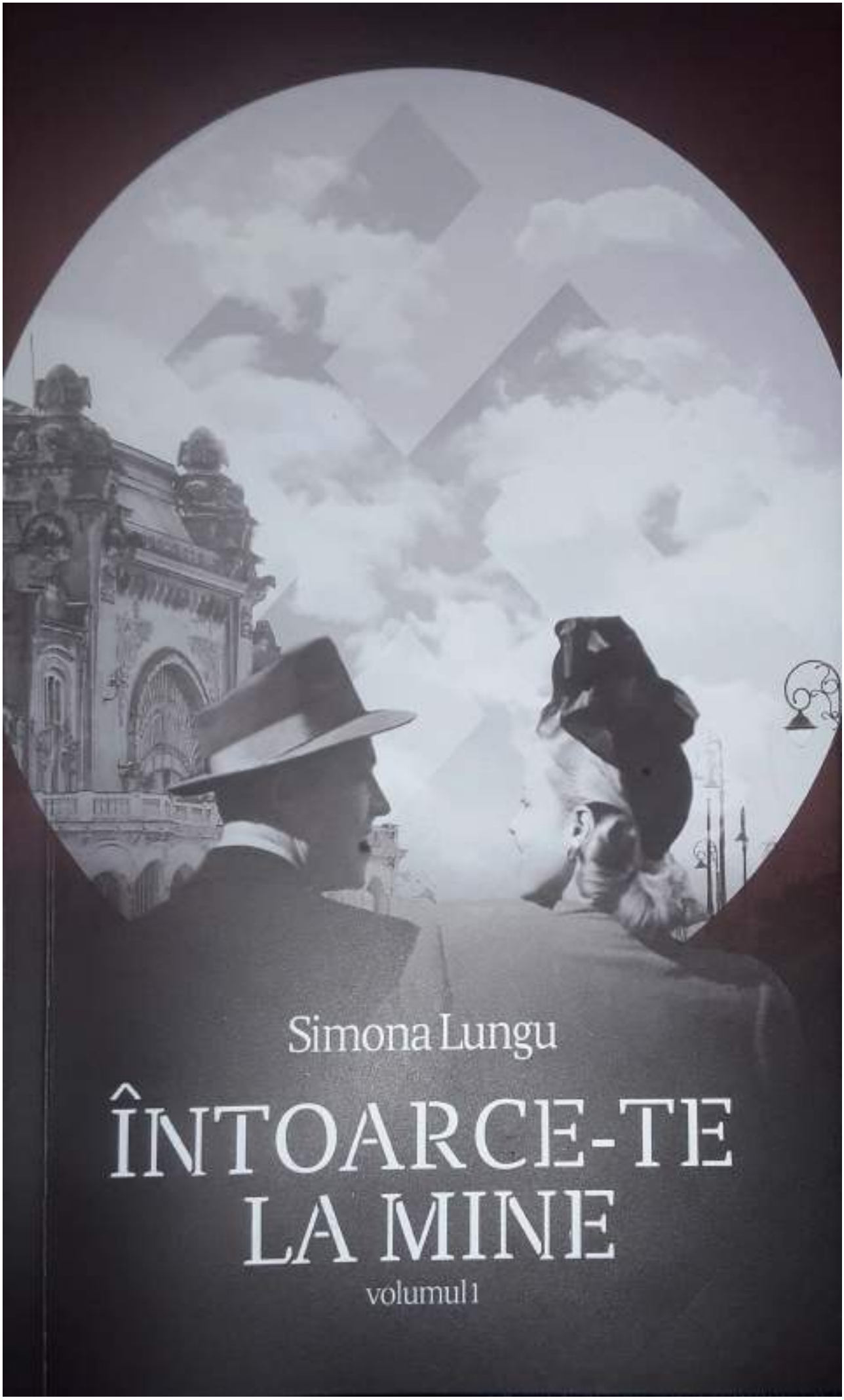

Scanned by CamScanner

Simona Lungu

Întoarce-te la mine

Volumul I

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2019

Scanned by CamScanner

„Un om tare, când e lovit,
îşi sporeşte puterea."

Seneca

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 1

Cât timp a trecut?

Continui să privesc fotografia îngălbenită de timp din care reiese zâmbetul ştrengăresc al fetei.

Of, oare cât a trecut de atunci? îmi vine iar în minte această întrebare.

Nici măcar n-am mai calculat timpul trecut, dar această ramă e aşezată de mult aici, pe etajera la fel de veche ca şi ea. Privesc chipurile celor trei din ochii cărora reies starea de bine, optimismul şi lipsa grijilor. Bărbatul de vreo patruzeci de ani are capul îndreptat spre femeia brunetă, cu părul ondulat, care-i întoarce privirea, dragostea şi respectul pe care i le poartă. În faţă, între ei, se află rodul dragostei lor, copia fidelă a femeii, o bruneţică cu bucle, având în jur de doisprezece ani. Zâmbetul larg îi luminează întreaga figură. O familie fericită! Asta sugerează fotografia şi chiar aşa era.

Ştiu! Acum ştiu cât a trecut de atunci. O viaţă de om! Atât a mai rămas din acea perioadă, o fotografie veche şi câteva amintiri, vorbe sau învăţăminte pe care le primeşte o fiică de la părinţii săi.

Scanned by CamScanner

Îmi mut privirea mai la dreapta, unde dau de o altă imagine, care-mi face inima să bată parcă mai iute. Din ea mă privesc aceleaşi persoane, însă ceva pare schimbat. Mimica lor este mai serioasă, încruntarea făcându-şi loc pe faţa bărbatului, îmbătrânindu-l subit. Nu pare să fi trecut prea mulţi ani, ţinând cont de micuţa devenită o adevărată domnişoară.

Iau fotografia în mână şi mă aşez pe fotoliul din apropire, ţinând-o cât mai aproape de inima mea.

Şi totuşi, amintirile care se îngrămădesc acum în minte şi se încăpăţânează să iasă la iveală, sunt de atunci, nu din perioada fericită, ci din aceea care a transformat acel cuplu şi i-a făcut pe cei doi să pară mult mai trecuţi decât erau de fapt. Şi totuşi... of... şi totuşi, atunci am început să trăiesc cu adevărat.

1941

– Mamă, te rog! Chiar vreau acea rochie, e pur si simplu superbă!

– Dar dragă, ştii prea bine că banii ne sunt limitaţi, nu putem face cheltuieli prea mari. Nu poţi să ştii ce aduce ziua de mâine!

– Of, mamă! Te rog, nu-mi spune iar aceeaşi poveste. Da, ştiu, e război, dar asta nu înseamnă să nu

Scanned by CamScanner

mai trăim! îmi dau ochii peste cap, exasperată de concepţiile mamei.

Nu-mi răspunde nimic. Nu mai ripostează în niciun fel, nicio justificare, nimic, trezindu-mi curiozitatea şi întorc capul, căutând-o. E în picioare, în dreptul ferestrei mari din camera de zi şi priveşte trotuarul din jurul casei, la oamenii grăbiţi şi gălăgioşi. Nu trebuie să mă apropii pentru a şti ce o îngrijorează.

Încep să apăs clapele cu repeziciune şi o las în gândurile sale. Doamna Rosier ar fi îngrozită dacă m-ar auzi acum.

"Lentement! Lentement!" ar spune cu ochii ieşiţi din orbite.

"Domnişoară, trebuie să trăieşti şi să simţi muzica!" ar continua după ce şi-ar flutura evantaiul său imens.

Dar îndepărtez gândul, continuând în acelaşi mod, până la finalizarea partiturii şi revin la realitate. O simt pe mama în spate, mângâindu-mi uşor părul.

– Of, copila mea, nici nu ştii cât de rău îmi pare pentru ce trebuie să trăieşti. N-am crezut niciodată că vei apuca aceleaşi vremuri pe care le-am trăit şi noi, când eram de vârsta ta. E cumplit. Războiul e cumplit!

Scanned by CamScanner

– Mamă, dar nu e atât de rău! În afară de câțiva nemți zăriți pe ici, pe colo, nu s-a schimbat mare lucru.

– Draga mea, s-au schimbat foarte multe, dar n-ai avut de-a face cu ele. Tinerii ne pleacă la război, din ce în ce mai multe restricții, chiar și luminile suntem obligați să le stingem devreme. Mulți au început să renunțe, își lasă casele și cu te miri ce, se îndepărtează de oraș.

Simt tristețea din voce și știu că are dreptate, asta am văzut-o de fiecare dată când o însoțesc la cumpărături. Măcelăria este mai mult goală, provizii găsim doar pentru că măcelarul are o anumită afinitate pentru ea și îi pune la dispoziție tot ce are mai bun. Aceeași situație și la băcănie, unde lucrează una dintre vecine și ne servește pe ascuns.

Și totuși, viața merge mai departe. Prietenele mele sunt îmbrăcate cu haine sofisticate, iar acest exemplu vreau să-l urmez. De curând am scăpat de uniforma de la școală și chiar nu înțeleg de ce mama refuză vehement să-mi facă plăcerea, doar n-am dus lipsă de venituri până acum! Știu că aș reuși mult mai repede să capăt cele dorite rugându-l pe tata, însă nu-mi permit să trec peste cuvântul ei.

Scanned by CamScanner

– Mamă, eşti mult prea pesimistă! mă răsucesc la timp pentru a-i observa oftatul, ascuns sub un mic surâs.

– Sunt pesimistă, cu toate că mi-ar plăcea să cred că sunt realistă, iar tu prea copilăroasă şi sper din tot sufletul să rămâi aşa, să nu te schimbi prea curând, să nu te facă aceste vremuri să renunţi la vise şi mai ales la optimismul tău!

Se apleacă şi mă sărută uşor pe obraz.

– Hai, du-te să-ţi iei rochia aia până se trezeşte tatăl tău! Te îmbraci cu ea la cina din seara asta.

– O, mamă, îţi mulţumesc! sar de gâtul ei şi ţopăi fericită.

Fug spre ieşire, îmi iau poşeta şi nu mă opresc decât la magazinul din colţul străzii, unde am zărit cu o zi în urmă, pe manechinul din vitrină, o rochiţă superbă.

Fetele vor fi invidioase! gândesc în timp ce vânzătoarea drăguţă mă ajută s-o îmbrac.

Chiar şi această doamnă începe să zâmbească când îmi observă entuziasmul. Încheie pe rând nasturii micuţi din faţă, de la baza gâtului spre talie. Nu apucă să termine pentru că încremenim. Sirenele din oraş ne asurzesc, iar după câteva secunde în care toată lumea

Scanned by CamScanner

din magazin a amuțit, se crează panică. Se produce o mare forfoteală, câteva doamne încearcă să iasă grăbite spre ușă, lovindu-se și împiedicându-se una de alta, țipând care mai de care. Le urmăresc fără să reacționez, până în momentul în care mă simt apucată de braț și împinsă spre intrare.

– Hai! Trebuie să ajungem la buncăr cât mai repede!

Ce?

Am mai auzit sirenele antiaeriene de vreo două ori și ne-am grăbit spre adăpost, dar acum sunt singură, părinții mei au rămas acasă și cu siguranță mă așteaptă. Nu pot pleca fără ei.

– Nu! Trebuie să merg acasă, nu stau departe și...

– Nu pleci nicăieri! Vii cu mine!

– Doamnă, nu vin nicăieri fără ai mei!

– Nu vreau să am pe conștiință o tânără nechibzuită! mă trage cu putere după dânsa spre trotuar, unde suntem asaltate de o mulțime îngrozită care aleargă în aceeași direcție.

Dar, părinții mei... nu mai apuc să ripostez, oricum nici nu mă aude în vacarmul ăsta. Sirenele urlă, lumea țipă și sunt prinsă la mijloc, împinsă de mulțime

Scanned by CamScanner

până în buncărul care deja este aproape plin. Ajung cumva lângă un perete de care mă lipesc și privesc îngrozită împrejur. Bărbații își țin soțiile la piept, cu brațul, iar copiii agățați de gâtul lor, murmurându-le cuvinte de încurajare. Figura îi trădează, fiind la fel de speriați. Femeile plâng încet, dar cele mai panicate sunt bătrânele, care se roagă cu voce ridicată la divinitate, să ni se ierte păcatele și să fim ocrotiți. Panica începe să pună stăpânire pe mine și-mi dau seama că n-am mai simțit-o până acum, probabil brațul tatei și al mamei o alungau de fiecare dată, nelăsând-o să se instaleze la niciunul dintre noi.

– *Noi suntem cei trei mușchetari!* spunea tata mereu.

– *Toți pentru unul și unul pentru toți!* continuam râzând, făcând-o și pe mama să zâmbească.

Părinții mei. Of, unde or fi? M-am uitat în toate părțile, atât cât am putut, fără vreo izbândă însă, iar acesta e cel mai apropiat adăpost de strada noastră. Recunosc câțiva vecini, dar nu și pe ei.

De această dată totul pare diferit, se aud șuierături puternice, iar pământul se cutremură. La fiecare zgomot mai puternic, oamenii încep să țipe și se roagă mai mult, băgându-se unii în alții.

Scanned by CamScanner

Oare au rămas acasă? Sigur tata a insistat să rămână acolo, crezând că e inutil să se grăbească la adăpostul plin, cum a mai făcut-o, și totul în zadar, fiind o alarmă falsă. Doar câteva bombardiere rusești care au escaladat cerul.

Dar nu și acum! Acum ceva se întâmplă, pentru că iar se zguduie pământul, căzând pe noi firicele de praf. Lumina pâlpâie, într-un final stingându-se, producând alte urlete de spaimă. Nu știu cât trece așa, poate sunt câteva secunde sau poate minute întregi, habar n-am, dar mi se par infinite. Frica m-a paralizat. Nu mișc, nu țip, nu mă agit, nu vorbesc... nimic, doar stau cu ochii închiși și mă alătur rugăciunilor pe care le aud în acest moment.

Doamne ai grijă de noi! Te rog, Doamne, și părinții mei să fie bine!

La un moment dat, mă simt iar luată pe sus și deschid ochii, panicată. Sunt împinsă spre lumina dinspre exterior. Ieșim și nu se mai aude nimic, toți au amuțit, cel puțin pentru moment. Nu-mi vine să cred ce am în fața ochilor, peisajul dezolant care ne înconjoară. Frumosul meu cartier e devastat, praful și fumul mă înecă, iar priveliștea mă sperie mai mult decât orice. Vreo două case sunt dărmate pe jumătate, formând o grămadă de moloz amestecat cu lemn.

Scanned by CamScanner

Dumnezeule, ce-a fost asta? De asta se temea mama? Mama!

O iau la fugă printre oameni, încercând să-i ocolesc pe cei care dau o mână de ajutor, urcându-se pe dărmături, căutând cu mâinile goale supraviețuitorii. Locuiesc destul de aproape, dar am impresia că nu mai ajung, că picioarele refuză să se deplaseze și trebuie să fac un efort supraomenesc pentru a înainta. Recunosc o vecină tânguindu-se pe trotuar, rupându-ți sufletul de milă, privind înlăcrimată spre fumul care iese din casa ei. Nu mă mai opresc, nu mai vreau să văd și să aud suferința altcuiva, nu până nu-mi văd părinții. Și ajung...

Totul se oprește. Nu mai aud, nu mai văd, nu mai simt, nu mai gândesc. Au loc întâmplări la care eu particip doar fizic, împinsă de la spate de mătușa mea, care a apărut de undeva, cândva, forțându-mă să fac unele lucruri. Sunt un robot, o mașină fără voință, fără simțăminte proprii. Totul s-a oprit atunci și acolo, când am găsit ceea ce cândva a fost locuința mea, la care mă întorceam cu drag de fiecare dată, de oriunde veneam.

Am rămas pe o ridicătură de pământ, privind pierdută oamenii ajutați de soldați, scoțându-mi pe rând părinții, punându-i într-o căruță. Atunci mătușa a apărut și m-a târât până la casa ei. Am fost și la înmormântare, sprijinită bine de braț de verișoara mea,

Scanned by CamScanner

nu c-ar fi fost nevoie, oricum mă ţineam după ei, dar doar atât. Doar fizic. Am văzut totul, dar n-am putut să reacţionez sau să gândesc.

Nu. Totul s-a oprit atunci şi acolo.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 2

După 6 luni

- Nu, așa nu se mai poate! M-am săturat. M-am procopsit cu ea, pur și simplu e o povară! N-am nicio bază în ea. Stă toată ziua în pat, cu ochii deschiși, pierdută de lume și realitate, măsurând tavanul ăla de parcă ar vedea ceva interesant. Am început să cred că are probleme psihice! E la fel ca maică-sa, nu e bună de nimic, dar asta i se datorează fratelui meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, le-a alintat prea mult. A iubit-o enorm pe femeia aia, tratând-o ca pe o regină. Doar pentru că făcea parte dintr-o familie de chiaburi, nu înseamnă că era mai specială ca noi, ați văzut și voi că au renegat-o, nici măcar la înmormântare n-au binevoit să vină. Sunt sigură că din cauza ei a murit, probabil n-a vrut doamna să se deplaseze din casă!

Aceeași discuție de luni întregi. La început vorbeau în șoaptă, auzeam doar câteva frânturi, dar acum nu mai țin cont că ușa de la cameră e deschisă larg de nepoții lor, care iar au pus pariu că am murit și au venit să verifice.

- Uite, se holbează la tavan! o aud pe micuța râzgâiată.

Scanned by CamScanner

– Nu cred! Poate a murit cu ochii deschişi, spune şi fratele său mai mic cu un an.

– Bine, o s-o ciupesc şi o să vezi că e vie! continuă cu tupeu, pregătindu-se să facă ce-a spus.

Dar nu o las, întorc capul spre ei şi scot limba.

– Aaaa! ţipă amândoi speriaţi şi fug la maică-sa.

– Mami, mami, n-a murit! o asaltează în acelaşi timp.

– Cine? strigă aceasta speriată.

– Ana, n-a murit! Am pus pariu, dar l-am pierdut şi acum ne-a speriat şi a scos limba la noi, vociferează agitaţi.

– Vezi, draga mea, c-o ia razna? Şi copiii şi-au dat seama! le ţine isonul mătuşă-mea.

– Şi pe ce aţi pus pariu?

– De data asta vreau doar porţia lui de desert.

– Ah, dar nu-i corect şi aşa e foarte puţin, bombăne supărat şi-o urmează în camera lor.

Mătuşa continuă să-şi verse oful soţului ei, care o ascultă în tăcere. Nu-i ştiu părerea, ne-am intersectat

Scanned by CamScanner

de vreo două ori, de când m-au adus aici. L-am salutat și m-am retras iar în camera mea.

- Nu se mai poate așa Gicu, e din ce în ce mai greu cu mâncarea! Știu că nu mănâncă mult, nici măcar nu stă cu noi la masă, mulțumindu-se cu resturile, dar trebuie să facă ceva. N-o mai pot ține așa!

- Suferă, e singurul cuvânt pe care îl aud din partea lui, însă suficient pentru a-mi da seama ce simțăminte are vizavi de situația mea.

- Suferă pe dracu! Pentru ea a fost mai importantă rochia în care a rămas, decât părinții ei. Trebuia să fie acasă, să-i convingă să se adăpostească!

Ah, iar pune sare pe rana deschisă, care refuză să se vindece. Astfel de mustrări îmi fac de șase luni, dar m-am obișnuit doar în mintea mea, să fiu bântuită și chinuită, iar acum sunt mult mai dureroase, rostite din gura altcuiva.

-Mamă, las-o, ne descurcăm! Ce aduci tu, mai completez și eu, e suficient, o aud și pe fiică-sa.

Se pregătește să plece. Îmi dau seama după izul de parfum care-și face simțită prezența până în camera mea. Oare de unde face rost? E destul de greu de procurat, mai ales de când a început războiul, la fel și săpunul.

Scanned by CamScanner

– Eliza, nu e vorba de asta. Trebuie să învețe să se întrețină, acum e singură pe lume, nu mai are protecția tatălui. Gata starea asta de lâncezeală, am suportat prea mult!

– Și ce ai de gând să faci, la cum te știu, deja te-ai hotărât să faci ceva, nu? râde.

Niciodată nu mi-a plăcut. Am încercat să mă apropii, dar diferența de vârstă ori caracterul fiecăreia, ne-a ținut la distanță.

– Da, am și rezolvat! Mâine va merge cu mine la serviciu.

– Cu tine? se miră cei doi, în același timp.

– Da, cu mine. Cum eu mă descurc, o să învețe s-o facă și ea. Avantajul e că va fi în ochii mei, o voi putea ajuta sau învăța. Nu-i mai plângeți atât de milă, e destul de mare, ieri a împlinit optsprezece ani, la vârsta asta te aveam deja pe tine!

– Of, mama, erau alte timpuri, iar ea nu-i ca noi! se amuză și parcă îi văd figura de păpușă de porțelan, cu părul șaten deschis și tenul alb.

– Gata, așa rămâne! Mâine de dimineață va merge cu mine.

Scanned by CamScanner

- O s-o pui în pericol sau poate mai rău, pe tine! Dacă nu face ce trebuie, o să aveți probleme amândouă!

- O să fie bine, ai să vezi. O să fiu cu ochii pe ea.

Discuția despre mine se termină, continuând însă cu bârfe despre cunoscuții lor. Mai bine, astfel îmi lasă timp de gândire. De când sunt la ei, am încercat să nu deranjez, să nu le ies în cale. Părăsesc camera doar noaptea, când s-au retras sau când sunt plecați, dar se pare că nu-i de-ajuns.

Știu că mătușa e bucătăreasă la o casă ocupată de nemți, dar ce habar am despre gătit? Am avut o femeie care o ajuta pe mama la treburile casnice, eu ocupându-mi timpul cu școala, cititul și pianul, fiind dorința tatălui meu. Tata câștiga destul de bine. Era un contabil respectat, așa că n-am avut prea multe griji în viața mea.

Și de ce ar crede Eliza că m-aș teme pentru viața mea? Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Dacă ar fi să mor, mai bine, așa mă voi întâlni cu ai mei mai repede. Îmi lipsesc mult, mă simt atât de singură...

Nu durează mult și aud o bătaie în tocul ușii. Nu răspund. Nici nu mă uit, deși știu cine mă vizitează. A venit să-mi expună planul prin care va scăpa mai repede de mine. Nici măcar nu-i port pică, poate are dreptate, e destul de greu să ai grijă de familia ta în astfel de

Scanned by CamScanner

vremuri, dar să mai fii nevoit să te îngrijești și de altcineva?

– Ana, vreau să vorbesc ceva important cu tine! Știi, de când au murit părinții tăi, ți-am oferit un acoperiș deasupra capului, mâncare și tot ce ai mai avut nevoie, însă e timpul, draga mea, să mergi mai departe. Ai suferit după ei, dar niciodată nu se vor mai întoarce. Poate îți găsești un bărbat care să aibă grijă de tine și n-o să mai fii singură, dar pentru asta trebuie să ieși din această camera în care te-ai izolat de când ai venit.

Stă pe marginea patului și mă privește, dar rămân cu privirea fixată în tavanul alb de deasupra noastră.

Să-mi găsesc un bărbat? Asta e rezolvarea pentru vindecarea durerii?

– Știi că lucrez ca bucătăreasă într-o casă mare. Sunt mulți soldați nemți acolo, dar nu avem treabă cu ei, doar ne facem programul și e totul bine. Ne plătesc și e un lucru bun în ziua de azi, când e sărăcie și nu prea se găsește de lucru. Avem și un alt avantaj, ne dau mâncarea rămasă. Sunt destul de darnici. O fată s-a îmbolnăvit și a trebuit să plece, astfel a rămas un loc liber. Nu trebuie să-ți fie teamă, o să stai doar la bucătărie cu mine! Noi doar facem mâncarea pe care o

Scanned by CamScanner

servesc alte persoane, plecăm înainte să se lumineze, iar după cină suntem libere. Ce spui?

Mă întreabă pe mine? Şi dacă i-aş spune că nu vreau, ar avea vreun rost? E deja hotărâtă să-mi decidă soarta, aşa că ce rost ar avea să mă pronunţ în această privinţă?

- M-ai auzit? ridică vocea şi sunt nevoită să aprob că într-adevăr nu mi-am pierdut minţile şi sunt încă aici, deşi mi-am dorit moartea în fiecare zi.

- Da, am auzit. Voi veni şi voi face ce mi se spune, sunt primele cuvinte pe care le rostesc cuiva de luni întregi.

Am vorbit cu voce tare, dar în singurătate, imaginându-mi tot felul de conversaţii cu părinţii mei, dar nu şi altcuiva. Doar câteva răspunsuri monosilabice şoptite, la întrebările *„Mănânci?", „ Vrei să vii cu noi?", „Faci baie?".*

Rămânem câteva clipe cu privirile aţintite una spre cealaltă, fără a scoate vreun sunet.

- Bine, te trezesc mâine, să te pregăteşti. Poţi să iei de îmbrăcat de la Eliza, e puţin mai plinuţă, dar sunt sigură că vei găsi ceva potrivit.

Scanned by CamScanner

Dau din cap afirmativ, însă nu mă mișc din pat. Vreau să plece, să mă lase în pace. E prea mult, trebuie să rămân iar în liniștea mea. Când în sfârșit se hotărăște, lasă ușa deschisă, stresându-mă mai mult. Fac un efort și mă ridic, o închid și mă îndrept spre oglinda rotundă de pe perete.

De când nu m-am văzut? De mult timp. Asta o pot spune cu siguranță pentru că abia mă recunosc, ochii sunt în fundul capului, cu cearcăne profunde, fața e gălbejită din cauza refuzului de a ieși afară. A fost ziua mea de naștere și nici măcar nu am simțit, în afară de un *"La mulți ani!"* spus pe fugă de ruda cea mai apropiată. Am așteptat atât de mult această zi, făcând tot felul de planuri cu mama, gândindu-ne pe cine să invităm. Dar totul s-a dus odată cu ei, iar pe puținele mele prietene, nu le-am mai văzut de atunci.

De fapt, n-am mai văzut pe nimeni și probabil are dreptate și în această privință. Trebuie să ies de aici, să fac ceva cu viața amărâtă pe care o duc.

Când liniștea se așterne în casă, mă îndrept spre camera Elizei. Este plecată, pentru că nu i-am mai auzit vocea după conversația de mai devreme, referitor la viitorul meu. Nu știu unde pleacă seara, însă o face destul de des. Ziua și-o petrece la serviciu, la un magazin al unui creator de modă cunoscut, dar programul i se termină devreme. De la ieșirile sale

Scanned by CamScanner

nocturne revine târziu în noapte, mergând ca o pisică pe vârfuri, să nu-i deranjeze pe ceilalți. Dar eu o aud. Poate are vreun iubit, soțul fiind plecat pe frontul de est. S-a măritat repede, rămânând însărcinată pe la șaptesprezece ani, iar acum la douăzeci și patru are doi copii, destul de mărișori. Nu știu cu ce își ocupă timpul de are un dulap plin de lucruri frumoase. Camera e la fel de simplă ca și a mea, pat, un dulap și comodă. Mă surprind produsele de cosmetică, farduri, rujuri, câteva sticluțe de parfum, iar pe marginea oglinzii, mărgele, de toate culorile și mărimile.

Oare le are de la magazinul unde este angajată?

Aleg o fustă groasă, dresuri, cămașă, niște ghetuțe și un palton gros, închis la culoare. Perfect, sunt gata pentru prima mea zi de lucru! Oricât încerc să adorm nu reușesc, cu ochii larg deschiși mă gândesc la ce voi găsi în exterior. Au trecut șase luni, se pot schimba multe, nu?

Când aud bătăile din ușă, sunt îmbrăcată și pregătită de plecare.

– Ia, pune ăsta pe cap. E ger afară, spune întinzându-mi un batic.

Îi dau dreptate, gerul și vântul îmi brăzdează fața. E întuneric și rareori dăm de alte persoane, grăbite să ajungă la destinație, să scurteze timpul de umblat

Scanned by CamScanner

prin frig. La brutărie au început de mult, deja miroase a pâine proaspăt coaptă. După câțiva pași ajungem în fața unei clădiri înalte, lungi, de pe acoperișul căreia se pornește un steag cu svastica, semnul nemților. Clădirea e păzită de câțiva soldați și după o privire amănunțită asupra-mi, ne lasă să intrăm.

– Nu-ți fie teamă! Îți vezi de treabă și n-o să ai probleme cu nimeni. Venim și plecăm împreună. Ține capul aplecat, ferește privirea cât poți de mult când ești lângă ei și o să fie bine... cred.

Mă pune la punct în timp ce înaintăm în clădire. Dăm într-un spațiu mare, deschis, o recepție. Rămân pe loc, privind de jur împrejur la canapelele de lângă șemineu. În față sunt trepte ducând la etajul care se observă în mare parte, culoarul fiind înconjurat de o balustradă din lemn. Se observă și câteva uși închise, probabil încăperile în care se odihnesc. Câți or fi?

– Hai, vino! mă împinge spre alte trepte, dar de această dată spre demisol.

Ne deplasăm pe un coridor lung, din loc în loc luminat. În capăt găsesc o sală mare, cu multe mese și scaune.

– Bună ziua, doamna Petruța! salută o fată tinerică, fără a se opri din activitatea sa, așezând niște

Scanned by CamScanner

tacâmuri pe mese, alături de un băiat cam de aceeași vârstă cu mine.

– Bună, Gina!

Mă opresc, încercând să observ cât mai multe din împrejurimi, însă mătușă-mea are alte planuri. Mă apucă de braț, trăgându-mă spre bucătăria de unde răzbat tot felul de zgomote, de vase și tigăi. În apropiere sunt niște vestiare din tablă unde-mi face semn să las paltonul și să iau un șorț.

În bucătărie, un bărbat și o femeie ne salută, dând din cap în timp ce se agită la plitele fierbinți. Mătușă-mea citește meniul și-mi face semn să iau loc pe un taburet în fața unui coș imens, plin cu cartofi.

– Curăță-i! ordonă și pleacă lângă ceilalți, apucându-se de bătut ouă.

Iau un cuțit și fac ceea ce nici prin cap nu mi-ar fi trecut. Le-am văzut pe mama și pe femeia care ne ajuta, dar n-am participat niciodată la această activitate casnică. Se pare că asta va fi viața mea de acum încolo. Până în jurul prânzului m-am ocupat de ei, apoi am trecut la spălat vase până nu mi-am mai simțit degetele. După cină, am mai spălat un rând de farfurii și ne-am pregătit de plecare, frânte de oboseală. Pentru prima dată de la moartea părinților am reușit să dorm aproape toată noaptea.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 3

Zilele au devenit o rutină, începând cu trezitul înainte de a se lumina, curățat kilograme întregi de legume, cartofi, fasole, ceapă, varză și multe alte alimente, culminând cu spălatul sutelor de vase. La părăsirea încăperii e deja întuneric. La primele ochiuri de lumină plec din casă, iar pe amurgite revin, istovită. Nu-mi dau seama cum ar fi fost mai bine, să fi rămas toată ziua izolată în camera mea, trăind mai mult în trecut sau închisă într-o bucătărie? N-am intrat în contact cu prea mulți oameni, ceea ce-mi place. Îi salut și doar ascult ordinele, executând fără întrebări sau discuții inutile. În afară de soldații de gardă întâlniți la sosire sau plecare, nu m-a deranjat niciunul și mă simt mai relaxată decât în prima zi. Doar îi aud când vin la masă, uneori mai liniștiți, alteori gălăgioși. Gina, Ciprian și pe rând, mătușă-mea, ori doamna Mara, îi servesc din oalele imense, în timp eu ce rămân la bucătărie, spălând încontinuu vasele.

Totul e la fel. Uneori, chiar mă bucur pentru că nu mai sunt muncită psihic de gândurile și mustrările simțite în cele șase luni. Alteori, gândesc că nu am scos prea multe cuvinte nici în ultimele trei luni, de când lucrez aici, așa că ce rost are viața mea? Am rămas la aceeași întrebare, singurul lucru bun ar fi că n-o mai

Scanned by CamScanner

deranjez cu lipsa mea de activitate pe mătușa Petruța, foarte mulțumită de această situație. Mi-o spune deseori, pe drumul de întoarcere, îndemnându-mă să cumpăr câteva haine de banii adunați, pentru a fi doar ale mele. Face aluzii la faptul că mă pot întreține singură datorită serviciului pe care îl am. Oare vrea să plec de la ei?

De cele mai multe ori nu-i răspund și-o văd mustăcind fericită, crezând că sunt întru totul de acord cu cele gândite de dânsa. Am încercat totuși s-o ascult și din primele trei salarii am luat câte ceva, după bombardament rămânând fără nimic. De asta s-a ocupat fiică-sa, luându-mi măsurile și aducându-mi-le acasă. Însă satisfacția i-o dă porția de alimente care ne revine la amândouă, din ea trăind restul familiei.

****

Nu știu cum a trecut iarna, o simt doar în momentul în care realizez că termin programul înainte de a se întuneca. Ziua s-a mărit și astfel observ orașul, străzile, casele, oamenii pe care nu i-am mai zărit de ceva timp. Totul pare neschimbat, doar câteva dărâmături ale unor case lovite de bombele rusești din iunie, anul trecut. Însă unele case par părăsite, pe lângă noi trecând căruțe pline cu lucruri, iar deasupra,

Scanned by CamScanner

înghesuiți, membrii vreunei familii. Am auzit discuții despre ei, la bucătărie, majoritatea refugiindu-se spre Cadrilater. Ei sau soldații care mai trec pe lângă noi ne arată realitatea pe care o trăim, cumplitul război mondial.

Totuși, într-un mod straniu, orașul pare că s-ar trezi la viață odată cu natura, pare strălucitor și plin de viață. Astăzi este o zi superbă de aprilie, caldă și înmiresmată datorită copacilor înfloriți. Ne facem loc printre oamenii grăbiți să-și rezolve treburile, doar tinerii merg agale, îndreptându-se spre port, privindu-se drăgăstos, uneori oprindu-se pentru ca băiatul să fure un mic sărut fetei rușinate. Nu ripostează prea mult, știind că timpul le este dușman, puțin și prețios.

– Of, azi a fost chiar obositor! M-am speriat un pic când Gina a scăpat farfuria în fața lui Bruch. Mi-a stat inima! Mi-am revenit când n-am văzut nicio reacție din partea sa. E foarte strict și probabil a fost în toane bune, îmi aud ruda povestind despre incidentul de la cină.

Nu-l cunosc pe Bruch, din spusele lor e un ofițer, mâna dreaptă a comandantului de aici, care mai mult e absent. Toți din bucătărie amuțesc când vine acesta la masă și încearcă să se poarte exemplar. Naiba să-i ia, atât timp cât nu-i văd, nu mă afectează prezența lor!

Scanned by CamScanner

Ceilalți sunt în vizorul său și vrând-nevrând au de-a face cu el.

Eu urmez sfatul mătușii, nu ridic privirea când dau de vreun soldat neamț, ca și în acest moment, când trece un camion plin, din care aud câteva chicoteli și fluierături prin care își fac simțită prezența.

– Ana? auzim o voce bărbătească imediat după trecerea autovehiculului și tresar.

Cine poate fi?

– Da? mă răsucesc spre bărbatul înalt și brunet, îmbrăcat în uniformă.

– Nu mă recunoști? Sunt Ștefan, ridică mâinile lateral, parcă prezentându-se la un spectacol.

– Ștefan! scot un strigăt și mă apropii mai mult de el.

Doamne, chiar nu l-am recunoscut! Ultima dată când ne-am întâlnit eram elevi la aceeași școală, în ani diferiți, el fiind mai mare cu vreo doi ani.

– Recunosc că am stat puțin în cumpănă, dacă ești tu sau te confund. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum parcă ești și mai și.

Scanned by CamScanner

Vorbele mă fac să mă înroşesc puternic. N-am avut parte de asemenea complimente făcute într-un mod atât de deschis. Eram mai melancolică, visătoare, nepăsându-mi de iubire, declaraţii, întâlniri, timpul liber petrecându-l doar cu ai mei. Mama îmi spunea că o să am timp de aşa ceva, că atunci când voi întâlni băiatul potrivit o să mă schimb, devenind de nerecunoscut.

"Mă îndoiesc!" îi răspundeam plină de mine.

"Iubirea te schimbă, draga mea copilă!" parcă îi aud şi acum vocea plăcută, plină de afecţiune, pe care uneori n-am ştiut s-o preţuiesc.

– Aaa, am uitat să mă prezint doamnă! Sunt Ştefan Barbu, un fost coleg şi vecin cu Ana.

– Mă bucur, tinere, să te cunosc. N-am întâlnit niciun cunoscut de-al nepoatei mele, răspunde vizibil încântată de prezenţa sa. Vede vreo oportunitate de a scăpa de mine?

– Am auzit ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, dar n-am putut să vin acasă. Eram la un batalion din Ploieşti, la care sunt de altfel şi acum. Am venit în vizită pentru câteva zile, mama se simte cam rău şi am vrut s-o văd.

Scanned by CamScanner

– Mă scuzați că vă întrerup, dar sunt foarte obosită și abia aștept să ajung acasă. Ana, poți să rămâi cu acest tânăr încântător, să povestiți de-ale voastre, se scuză cu un zâmbet galanton, destul de insinuant.

Îmi dau seama că are un interes ascuns, încurajându-mă să rămân cu Ștefan, împingându-mă parcă la mai mult. Sper să nu-și dea seama și el, m-aș simți mai jenată decât sunt în acest moment.

– Aș fi încântat să-mi țină companie, acceptă Ștefan și habar n-am dacă e plăcerea lui sau își face datoria față de insistențele mătușii.

Rămânem pe trotuar, urmărind-o cu privirea pe femeie cum se îndepărtează. Îmi indică cu mâna în ce parte s-o luăm și pornim cu pași mici.

– N-am mai aflat nimic despre tine. Să știi că te-am căutat, am întrebat toți cunoscuții și colegii de câte ori am venit în permisie, dar nimeni nu știa nimic. Mama mi-a spus că te-a luat sora tatălui tău la ea, dar n-avea idee unde locuiește.

– În piața Chiliei, răspund, zâmbind.

– Da, mulțumesc, acum știu și oricum nu mai scapi! Te voi conduce acasă mai târziu și voi afla astfel adresa completă.

Scanned by CamScanner

Iar mă înroşesc uşor. Cuvintele sale au un anumit subînţeles şi nu înţeleg de ce mă comport aşa, ruşinându-mă în faţa sa, doar suntem prieteni vechi. Pentru că am crescut, pentru că arată foarte bine în uniformă sau pentru că văd cum mă priveşte insistent, încântat de ceea ce vede. Nu ştiu de ce, dar are un efect ciudat asupra mea.

- Şi ce-ai mai făcut? continuă, spărgând momentul de tăcere.

- Nimic interesant. M-am mutat la mătuşa mea, mi-am petrecut timpul mai mult în casă, de aceea nu ai aflat mare lucru despre mine. Nu m-am întâlnit cu nimeni. De la începutul anului sunt ajutor de bucătar la o cantină a nemţilor...

- Serios? Adică, tu asta faci? Gătești pentru nesimțiții ăia de nemți? ridică vocea, surprins de ce a aflat.

- Da, e doar un serviciu, nimic altceva. Trebuie să mă întreţin cumva, nu? continui să-i precizez, destul de mirată de reacţia sa.

De obicei e un tip vesel, însă s-a încruntat destul de mult şi-mi dau seama că nu-i un mare admirator al nemţilor, deşi în acest război suntem aliaţii lor.

- Şi cine te-a obligat să faci asta? Rudele?

Scanned by CamScanner

- Nu pot să spun că m-au obligat, dar sunt singură acum, nu mai am protecţia tatălui şi trebuie să mă întreţin cumva. Îmi oferă un acoperiş deasupra capului, dar e destul de greu în zilele acestea. Trebuie să ajut cumva, nu vreau să fiu povară, îi răspund destul de ferm, deranjându-mă într-o oarecare măsură felul în care m-a luat la întrebări.

Realizează acest lucru, schimbându-şi tonul, îndulcindu-şi puţin vocea.

- Ai dreptate, acum eşti singură. Păcat de părinţii tăi, sunt sigur că dacă ar fi trăit tatăl tău, alta ar fi fost soarta ta, iar dacă n-ar fi coşmarul ăsta de război, am fi fost undeva la studii, fără prea multe griji.

- Da, poate.

Tata voia să-i urmez meseria, probabil m-ar fi trimis la şcoală sau cine ştie ce planuri mi-ar fi făcut, dar cu siguranţă ar fi ţinut cont de părerea mea. Mă iubea prea mult pentru a-mi impune un lucru ce nu m-ar fi făcut fericită.

- Dar tu? Cum îţi merge? schimb subiectul, prea dureros pentru mine.

- Eu? M-am înrolat la începutul războiului şi am un singur regret.

Scanned by CamScanner

- Da? Care? întreb curioasă.

- Mi-aș fi dorit să fiu mai aproape de casă. Iar acum că te-am regăsit, cu siguranță că această distanță va deveni coșmarul meu.

Ce direct e! De când e așa? Poate războiul l-a maturizat.

- Ai tăi sunt bine? Adică, mama ta nu are ceva grav, nu? continui după câteva clipe, un pic încurcată.

- Da, sunt bine. Le-am sugerat să se retragă în Cadrilater, însă nu vor să plece fără mine. De fapt, cred că adevăratul motiv ar fi că nu se înduplecă să-și părăsească casa.

- Dar fratele tău? E înrolat și el?

- A, nu! I-a găsit ceva la inimă, murmur, parcă așa i-a spus și nu i-a dat voie. Mai bine, a scăpat! adaugă încet și cu tristețe.

Nu-i place viața pe care o are. Sigur avea speranțe și vise, ca orice tânăr, amânate sau uitate din cauza unor decizii luate de conducători avari și egoiști, mânați de propriile orgolii tâmpite, hotărând astfel soarta a numeroși tineri nevinovați.

Scanned by CamScanner

Ajungem pe faleza de pe malul mării, la fel ca alte cupluri. Câteva clipe privim asfințitul și-l simt apucându-mi palma, întorcându-mă spre el.

– Ana, nu vreau să mă crezi nesimțit, dar am văzut multe și nu vreau să las pe mâine ceea ce pot face astăzi. Îmi placi de când eram mici și aș vrea să ne mai vedem. De fapt, ceea ce vreau să-ți spun, dar nu prea reușesc, e că aș vrea să păstrăm legătura. Nu mai vreau să dispari din viața mea! Știu că-ți cer cam mult, în condițiile în care întoarcerea în Constanța e o necunoscută, dar te rog, nu mă refuza. O să-ți scriu și sper din tot sufletul s-o faci și tu, pentru că voi aștepta orice rând sau gând ai avea bunăvoința să-mi trimiți!

Deschid gura să răspund, dar nu iese niciun sunet. Totul a rămas blocat în gât, orice gând logic parcă ar fi dispărut din minte. Inima-mi lasă impresia că s-a oprit pentru o secundă, iar acum încearcă să recupreze timpul, bătând cu putere, ca și cum ar vrea să iasă din piept.

Dumnezeule, vrea să fim iubiți? Se întâmplă atât de repede, ca un vis. De dimineață, când m-am trezit, mi s-a părut a fi o zi ca oricare alta, iar acum, în mai puțin de o oră, totul s-a schimbat. Dintr-o fată singuratică, să am un iubit?

Scanned by CamScanner

Îmi permit să-l studiez mai bine în timp ce privește marea. Părul este mai scurt față de cum și-l purta înainte, negru, tenul deschis la culoare, înalt, slăbuț și mai matur decât vârsta pe care o are. Nu l-am văzut niciodată altfel decât ca pe un amic, însă nu și el, după cum mi-a confirmat.

Dar ce știu eu despre iubire? Habar n-am ce-ar trebui să fac, să spun și mai ales cum să mă comport.

– Ana? se întoarce spre mine și mă privește atent cu ochii săi mari, căprui, dorind un răspuns.

– Ștefan, eu...

– Spune, da! Te rog, spune-mi că vrei să păstrăm legătura, că vrei mai mult.

– Eu..., nu mă lasă să termin, de fapt încă mai căutam cuvintele potrivite, mintea golindu-mi-se în momentul în care mi-a cerut așa ceva.

Se apleacă și-l văd cum se apropie de buzele mele. Sunt paralizată, pur și simplu stau nemișcată și-l las să mă sărute. Nici nu știu ce sentimente am, n-aș putea să explic cuiva, nici măcar mie însămi. Buzele sale îmi dau o senzație ciudată și nu știu ce să fac când și le mișcă, le îndepărtează ușor, urmând iar apropierea. Până să realizez ce se întâmplă, se oprește, mă ia de braț, conducându-mă înapoi.

Scanned by CamScanner

- Trebuie să plec. Nici nu-ți dai seama ce rău îmi pare că nu ne-am întâlnit cu trei zile înainte, dar mâine trebuie să ajung la batalion. Îți promit c-o să fac tot posibilul să ne vedem cât mai repede!

Merg alături, încă în stare de șoc. Evenimentele din această seară m-au năucit. Nu-mi pot reveni, deși fac un mare efort, nevrând să par vreo gâsculiță proastă.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 4

- Şi cum e?

Întrebarea ei mă aduce în prezent. Stă în aceeaşi poziţie de când am intrat în cameră, tolănită pe patul meu, nerăbdătoare să afle detalii despre întâlnirea pe care am avut-o, de care a aflat cu siguranţă de la maică-sa.

Îndrept privirea spre rânjetul larg pe care-l afişează şi ştiu că trebuie să răspund ceva, altfel n-am şanse să scap. Se pare că în această seară nu are program, iar odraslele sale sunt ocupate, jucându-se în aluatul frământat de bunica lor.

Şi ce aş putea să-i răspund? Ştefan mi-a luat mâna, a sărutat-o, la fel şi gura, bulversându-mă. A fost scurt şi rapid. Şi-a notat adresa, promiţând c-o să-mi scrie în curând, grăbindu-se spre casă, pentru a-şi lua rămas bun de la ai lui, având tren peste două ore.

- Deci, cum a fost? insistă, arcuindu-şi una dintre sprâncene ca şi cum ar şti ce am făcut, dar vrea s-o audă din gura mea.

- Bine. M-am întâlnit cu un fost vecin, ne-am plimbat puţin şi am mai vorbit despre ultimele

Scanned by CamScanner

evenimente din viaţa noastră, răspund, căutându-mi nişte schimburi.

– Doar atât?

Nu e nevoie s-o privesc pentru a-mi da seama că râde şi că vrea detalii mai picante.

– Da, doar atât.

– Nu te cred. Dacă ar fi aşa, nu ţi-ai mai ascunde privirea, râsul se accentuează, şicanându-mi nervii.

Mă răsucesc şi-o văd culcată pe spate, cu ochii spre tavanul pe care l-am fixat de mii de ori până acum.

– Of, inocenţa asta a ta e atât de... nu ştiu... frumoasă, cred, continuă amuzată.

Rămân în picioare, lângă dulap, cu singura cămaşă de noapte pe care o am, în mână. De unde şi-a dat seama că a fost mai mult? Scrie pe chipul meu că am primit primul sărut?

– Draga mea, nu-ţi fie jenă de ce ţi se întâmplă! E frumos să te îndrăgosteşti, să iubeşti. Dar cel mai rău este faptul că în această perioadă, în care tu eşti la o vârstă frumoasă şi simţi prima dragoste, se întâmplă multe nenorociri. Sunt timpuri instabile care nu depind de tine, de noi, soarta fiindu-ne decisă de alţii, se

Scanned by CamScanner

întristează deodată şi pentru prima dată o simt aproape de mine.

Înţeleg la ce se referă şi mă nedumeresc durerea şi suferinţa pe care le simt în vorbele sale, deşi pare lipsită de griji, mereu râzând şi dând impresia că este fericită. Se pare că unele probleme sunt ascunse adânc în sufletul ei, dorul de soţ sau alte lucruri, cine ştie.

Aparenţele înşeală! îmi vin în minte vorbele mamei şi abia acum când întâlnesc diferite situaţii le apreciez înţelepciunea.

Mai rămâne câteva minute în pat, tăcută, adâncită în gândurile sale. Mi-ar plăcea să ghicesc la ce i-a zburat mintea, ce o întristează, însă nu-mi vine nicio idee. Nu ştiu când a plecat şi unde, dar când mă întorc de la baie, n-o mai găsesc. Nu mai părăsesc camera, rămasă cu lumina stinsă reiau cu ochii minţii ce s-a întâmplat cu Ştefan.

Cine ar fi crezut că mă place? Un tip chipeş pe care orice fată ar fi mândră să-l aibă alături de ea. Dar eu ce simt? Încerc să găsesc un răspuns până spre dimineaţă când adorm, însă nu durează mult şi sunt trezită de mătuşa mea. Of, o nouă zi de muncă, dar acum chiar mă simt mai obosită ca oricând, lipsa de somn din această noapte îşi spune cuvântul.

Scanned by CamScanner

Totul decurge normal, conform programului, doar Ciprian se simte rău. Strănută des și abia își revine după un acces de tuse, fața înroșindu-i-se puternic. Deseori tremură, spunând că-i este frig, deși în bucătărie e foarte cald.

– Nu cred că pot să-mi fac treaba în seara asta, se plânge domnului Relu.

– Da, e clar că te simți foarte rău. N-aș vrea să ai probleme cu Bruch, am auzit că nu-i în toane prea bune. Mi-a spus Didina că-i morăcănos.

Didina, o femeie de vreo cincizeci de ani, face curat prin camere și vine mereu cu tot felul de știri despre ei, punându-ne la curent cu tot ce se întâmplă.

– Da, dar cine poate să rămână?

– Chiar nu știu. Ce crezi, Petruța?

– Păi, asta e o problemă gravă. Gina, tu poți?

– A, nu, exclus! Știți că frații mei depind de mine și abia așteaptă să mă întorc acasă.

– Același lucru e valabil și la mine, toți așteaptă să le duc de mâncare, continuă doamna Mara, aprobată de cei doi bărbați.

Scanned by CamScanner

- Dar tu? îl aud pe Ciprian şi abia când repetă a doua oară, îmi dau seama că mi se adresează.

- Eu, ce?

Am auzit discuţia, dar ca de obicei nu m-am implicat în subiect, curăţând nestingherită cartofii din coş.

- Tu nu ai pe nimeni care să depindă de tine! Ai putea să rămâi câteva seri aici, până mă înzdrăvenesc. Nu ai mare lucru de făcut, doar speli ultimele farfurii din sala de mese, iar când se întunecă, aduni din birouri vesela murdară şi o înlocuieşti cu una curată. Când termini, te retragi în camera din faţa bucătăriei şi nu mai ieşi de acolo până vin ceilalţi.

- Nu mi se pare o idee prea bună, intervine mătuşă-mea. Ana n-a ieşit niciodată din bucătărie, nu cunoaşte nimic din acest loc şi nu vreau să aibă de-a face cu ei...

- Dar n-o să aibă! Când ea o să adune vesela, ei sunt deja în camerele lor, iar la bucătărie nu vine nimeni, o întrerupe Ciprian şi imediat este luat cu asalt de un ropot de tuse interminabil.

- Ce spui? mă întreabă îngrijorat de starea lui, nea Relu.

Scanned by CamScanner

Cer ajutorul din priviri mătușii care pare învinsă. Își ridică umerii în sus, semn că e legată la mâini și nu se mai poate împotrivi celorlalți.

Cât poate fi de greu? Nu mi-e frică de muncă, iar cea mai mare parte din vesela de la cină o spăl înainte de a pleca. Ce să fac? Într-adevăr i-am auzit de multe ori vorbind despre familiile lor, cât de greu o duc și ce situații speciale au acasă.

Gina nu e cu mult mai mare decât mine și a rămas stâlpul familiei, taică-su fiind plecat pe front, mama murind la nașterea surorii mai mici.

Pe nea Relu îl așteaptă doi copii și o soție bolnavă, lipsa medicamentelor slăbind-o pe zi ce trece. Doamna Mara are grijă de nepoți, ambii băieți fiind plecați pe front, soțiile lucrând pe unde apucă, rămânând pe rând acasă. Ciprian e orfan ca mine, se întreține singur și nu-și permite să piardă acest loc de lucru. Da, se pare că sunt singura fără prea multe griji!

– Bine, dar doar pentru câteva seri! Imediat cum îți revii te întorci.

– Promit, îmi zâmbește, expirând ușurat că a găsit un înlocuitor.

Cu cât se apropie sfârșitul cinei, cu atât mă panichez. Toate gândurile îndreptate aproape întreaga

Scanned by CamScanner

zi spre Ștefan s-au risipit și se duc doar la ce mă așteaptă. Oare cum e sus? Oare o să întâlnesc vreun neamț?

Îi văd pe toți îmbrăcați, gata de plecare și simt cum nodul din stomac mă împiedică să respir cum trebuie.

– Ai grijă, draga mea, stai cu capul aplecat în fața lor și nu-i băga în seamă, vezi-ți doar de treaba ta! O să încerc să vin mai devreme mâine, da? primesc ultimele indicații ale mătușii îngrijorate, agitându-mă și neliniștindu-mă mai mult.

– Mulțumesc, îmi spune și Ciprian, pupându-mă pe obraz.

Dau din cap, nu pot rosti niciun cuvânt acum. Vreau să le arăt că sunt bine, când de fapt s-ar îngrozi cunoscând ce am pe suflet în acest moment. Cum să rămân singură, noaptea, într-o casă plină cu bărbați necunoscuți? Nici măcar nu le cunosc limba! Îi aud când vin la masă, dar nu reușesc să înțeleg vreun cuvânt. Iată-mă singură în acest spațiu care acum mi se pare imens. Mă mișc cât pot de repede, având grijă să nu fac prea multă gălăgie pentru a nu atrage atenția cuiva. Însă mă îngrijorează ultimul lucru pe care mi l-a spus Ciprian înainte de a pleca.

– Uneori Bruch vrea cafea. Va trimite un soldat.

Scanned by CamScanner

De ce nu mi-a spus mai devreme asta? Bineînțeles că știa că-l voi refuza și nu voi mai rămâne. Termin vasele din bucătărie, le adun și pe cele din sala de mese unde nu-i nimeni, spre bucuria mea. Mă învârt prin bucătărie ceva vreme, găsindu-mi de lucru, întârziind cât pot inevitabilul. Însă timpul trece. Scot capul pe coridorul lung, semiîntunecat, din loc în loc câte un beculeț aprins. Pare pustiu. Asta e bine, nu?

Iau o tavă și înaintez, trecând pe lângă scările care duc la etaj. Ajung în capătul holului, deschid prima ușă și bâjbâi după un întrerupător. După câteva încercări reușesc să-l găsesc și-mi apare în față o cameră micuță, în mijlocul căreia este un birou plin de hârtii. La perete, dintr-un colț într-altul e o masă lungă, pe care se găsește un fel de hartă, cu niște steguleț înfipte în ea. Lângă fereastră, o măsuță rotundă unde găsesc trei căni de tablă folosite și o sticlă de alcool goală. Le iau și părăsesc cât pot de repede camera, intrând în următoarea în care fac același lucru. La ieșire, mișcându-mă cu grijă să nu scap nimic, dau cu ochii de un soldat cu mitraliera îndreptată spre mine. Încremenesc. Am impresia că în loc să țin tava, mă susține ea pe mine. O strâng cu putere și-l privesc speriată cum rostește ceva, nervos. Repetă de câteva ori, amenințându-mă din privire.

– Servitoarea! reușesc să bâigui pe gură.

Scanned by CamScanner

Renunță și mă studiază mai bine. Cred că-și dă seama cine sunt și ce caut aici, la această oră. Expir încet, mulțumindu-i în gând divinității, că a înțeles și mă lasă în pace.

Îmi face loc și-l ocolesc, la început lent, cu urechile ciulite pentru a auzi ce reacție urmează, dar cu cât mă îndepărtez, măresc pasul. Abia când ajung la bucătărie, așez tava lângă chiuvetă și încep să respir cum trebuie. Ce mă fac? Sunt nevoită să mă întorc să termin curățenia din restul încăperilor rămase. *Ai grijă de mine, mamă! Te rog!* închid ochii înainte de a ieși pe hol. Trag aer puternic în piept când îl zăresc pe bărbatul de mai devreme, stând pe un scaun. Probabil e cel care păzește demisolul în această seară. *Ah, Ciprian ce nesimțit ai fost! Nu ai spus că voi avea companie și ai promis că nu voi avea de-a face cu nimeni!* nu-mi pot opri mustrările din gând.

Cu teamă și mâinile tremurânde reușesc să termin toate camerele ale căror uși le găsesc descuiate, sub privirile soldatului. Păstrează tăcerea și distanța, deși-l simt cum mă urmărește cu privirea oriunde mă deplasez. Urc treptele spre etaj și ajung pe unde vin în fiecare dimineață, la recepția ca o cameră de zi, unde adun o mulțime de pahare, căni murdare și mucuri de țigară. Zgomotele dintr-un colț îmi atrag atenția și o zăresc pe Didina, agitându-se cu o mătură în mână.

Scanned by CamScanner

– Am crezut că aţi plecat! mă apropii, uşurată să dau de cineva cunoscut, deşi n-am schimbat cu ea mai mult de două vorbe vreodată.

– Nu, în seara asta am rămas să fac curat. Dar ce-i cu tine pe aici?

– Ţin locul lui Ciprian şi trebuie să adun ce-i de la bucătărie.

– Of, mi-e milă de voi, copii! V-aţi pierdut părinţii devreme, iar acum, când aveaţi nevoie de ei, de susţinerea lor, aţi rămas singuri.

Nu-i răspund. Ce să-i spun? Că are dreptate?

– Bine, draga mea, grăbeşte-te să apuci să te odihneşti puţin, mâine vei avea o zi plină, nu? spune cu o grijă maternă care mă emoţionează.

E o femeie bună, asta se observă după zâmbetul plăcut şi blând pe care mi-l adresează. O ascult şi în mai puţin de o oră intru în camera indicată de Ciprian. Dau de o comodă şi un pat, în care mă arunc imediat. Nu mă îngrijorează faptul că n-am haine de schimb, ci lipsa unei posibilităţi de a încuia uşa. Mă uit în jur după o soluţie, agitată din cauza soldatului de pe coridor care ştie unde mă aflu. *Ah, de ce mă gândesc la aşa ceva?* îmi tot spun, încurajându-mă.

Scanned by CamScanner

Oboseala de peste zi pune stăpânire pe mine și nici nu pot spune când adorm, trezindu-mă când simt zgâlțâielile și mâna care-mi strânge umărul.

– Ana, trezește-te! aud vocea mătușii și pentru un moment refuz să deschid ochii, crezând că-i doar un vis.

– Hai, Ana! E târziu!

Repetă gestul și realizez că-i reală, mai ales că-i hotărâtă să mă trezească cât mai repede. Deschid cu greu ochii și observ lumina de pe coridor, ușa deschisă larg, iar pe marginea patului femeia care mă privește cu ochi pătrunzători.

– Ce s-a întâmplat? întreb somnoroasă.

– Am sosit de ceva timp, iar tu nu mai apăreai, m-am speriat și am venit să te caut. Cum a fost? Te-ai descurcat?

Chiar s-a îngrijorat pentru mine sau are nevoie de ajutor la bucătărie? îmi străfulgeră prin minte incertitudinea.

– Da, dar... ăăă... nu mai vreau să rămân în seara asta!

– De ce? pare surprinsă de răspuns.

Scanned by CamScanner

Cum? A comentat ieri și nu i s-a părut o idee bună să rămân aici, iar acum face pe surprinsa?

- Nu știu, mi-e teamă. Sunt speriată, nu cunosc pe nimeni, nici măcar n-aș înțelege dacă mi-ar spune ceva...

- Ana, te-a deranjat cineva aseară? mă întrerupe, repezită.

- Ăăă, nu, dar nu mai vreau să rămân noaptea aici, într-o clădire plină cu....

- Fetițo, dacă nu te-a deranjat nimeni și nu ai pățit nimic, nu înțeleg de ce faci nazuri! L-ai auzit pe Ciprian, când a spus că n-o să pățești nimic. Trebuie doar să-ți faci treaba și atât! se răstește, blocându-mi orice fel de părere sau justificare.

Mă ridic din pat și netezesc cu mâinile hainele în care am dormit, evitând-o pe cât posibil. Își dă seama de duritatea cuvintelor sale și simt cum încearcă să-și îndrepte atitudinea, apelând la latura mea sensibilă.

- Ciprian e singur pe lume și dacă ar pierde locul ăsta de muncă i-ar fi greu. Aici are un acoperiș deasupra capului și o masă caldă, altfel va fi vai și amar de capul lui. Și așa, nu se știe cât mai durează până va fi înrolat. L-a luat Relu acasă la el pentru a nu fi observat. Nemții

Scanned by CamScanner

sunt stricți și imediat ar fi înlocuit. Faci cum vrei! adaugă după o mică pauză.

A ştiut cum să apeleze la conştiinţa mea. Ştiu că nu m-ar lăsa în pace şi m-aş mustra încontinuu, ştiind că un băiat nevinovat ar rămâne fără casă şi masă din cauza mea. Ah!

Până la urmă nu s-a întâmplat nimic, nu? mă încurajez singură pe drumul spre baie unde-mi clătesc fața, alungându-mi starea de somnolență. Asta e, soldatul acela sau alții pe care îi voi întâlni sunt nevoiți să păzească, să-și facă rondul, intrându-le în atribuții, nu? *Nu ți-a făcut nimic, a fost doar surprins să te vadă!* continui până intru în bucătărie şi mă apuc de nelipsitele legume. Această activitate dă timp liber minții să zboare la ce am evitat în ultima zi, Ștefan. Oare ce face? Oare se gândește la mine? Cum își petrece timpul acum? Se simte singur? Arată destul de bine, cum de nu l-am băgat în seamă până acum?

Gândurile mă fac să zâmbesc şi pentru moment uit unde sunt. Ajung într-o lume în care totul e frumos, suntem tineri și ne bucurăm de viață, de frumusețea din jur. La ora mesei cei din bucătărie devin agitați, la fel și cei de la masă şi asta mă aduce cu repeziciune în prezent. Devin iar singură, fără părinți, casă, haine, muncind până la epuizare și trăind într-o lume în care

Scanned by CamScanner

visele sunt spulberate instantaneu. Asta e realitatea în care trăiesc!

La servitul mesei se oferă domnul Relu, astfel rămân în bucătărie, ferită de priviri necunoscute. Cu cât îi întâlnesc mai rar, cu atât mă simt mai în siguranță. Nu-mi dau seama de ce, dar nu-mi place să simt această frică de fiecare dată când îi aud după ușile închise. Uniforma, limba necunoscută, prezența sau această atmosferă tensionată, simțită împrejur de la începutul războiului sau poate pur și simplu faptul că sunt bărbați.

Ca în fiecare zi, programul se repetă fără nimic ieșit din comun. Însă, cu cât se apropie seara revin la aceleași frământări, în special când văd cum se îmbracă și se pregătesc de plecare ceilalți.

– Ana, am adus câteva schimburi și le-am lăsat în vestiar! anunță mătușă-mea și după o ultimă privire grăbită, pleacă, lăsându-mă iar singură.

Simt nevoia de o îmbrățișare, de-o vorbă cât de mică cu care să mă încurajeze și întărească. În astfel de momente ca acesta mi-e foarte dor de ai mei. Simt absența brațelor care mă înlănțuiau de fiecare dată când aveam nevoie.

Liniștea din bucătăria pustie parcă mă apasă. Curăț vasele din bucătărie, așteptând să se întunece

Scanned by CamScanner

pentru a continua treaba în exterior, fără nicio tragere de inimă de a părăsi acest spațiu în care mă simt un pic mai în siguranță.

Nu știu când și cum intră. N-am auzit niciun sunet, fiind prea implicată în rugăciunile îndreptate spre cei care mă păzesc din cer, ori datorită sunetelor apei care curge, însă atunci când simt mâna atingându-mi umărul sar într-o parte și scot un țipăt, trântind oala în chiuvetă. Răsună parcă toată clădirea. Îmi simt ochii ieșind din orbite și abia mă abțin să nu mai țip și să n-o iau la fugă pe unde aș apuca. E la câțiva pași în fața mea și pare la fel de surprins ca și mine. Ridică o mână în sus, făcându-mi semn să mă calmez, căutând în jur vreun cunoscut. Lasă impresia c-a mai fost pe aici și că se aștepta să găsească pe altcineva. Vorbește pe un ton normal și rămân nemișcată, holbându-mă în continuare la el, neînțelegând nimic. E clar că nu vrea să-mi facă rău, nici măcar nu știa că sunt aici, însă dorește ceva, dar al naibii dacă-l înțeleg.

– Kaffee! spune într-un final și după ce repetă de vreo două ori, arătându-mi spre plită, îmi dau seama ce așteaptă.

Dau din cap și mai mult privind peste umăr, atentă să nu se apropie prea mult, pun un ibric pe plită. Rămâne la distanță, dar îl simt cum mă urmărește,

Scanned by CamScanner

întrebându-se probabil cine sunt și de ce îl înlocuiesc pe Ciprian.

După câteva minute interminabile pentru mine, pun câteva cești pe o tavă și ibricul plin, dându-mă de-o parte, așteptând să le ia și să plece, sperând să-mi revină respirația. Însă nimic, iar așteptarea îmi face privirea să se ridice cu curiozitate de la cizmele sale. E tinerel, cu părul scurt și blond ca de altfel majoritatea pe care i-am văzut. Deschide gura, dar sunt la fel de nedumerită ca mai înainte. Ce mai vrea? Oare ce mai trebuie? Știu să fac cafea, învățând de la mama, făcându-l astfel fericit pe tata când i-o preparam și serveam chiar eu.

Arată cu mâna spre tavă, apoi spre ieșire. *Ce?*

– Kommen!

Vrea să-l însoțesc după cum repetă de câteva ori, făcând aceleași gesturi. Ce mă fac? Unde o să merg? Obligată să ascult pornim pe holul lung, până în capătul celălalt și ne oprim în fața primei uși pe care am deschis-o aseară. Teama de el, cât și destinația necunoscută, m-au speriat mai rău decât eram deja. Intră primul și lasă ușa deschisă, dar răcnetele din interior mă paralizează. Înțepenesc și nu mă pot mișca, iar în cameră cineva continuă să zbiere.

Scanned by CamScanner

– Kommen! îl aud pe cel care m-a condus până aici, făcându-mi semn să înaintez.

Înghițind în sec fac câțiva pași cu greu, mâinile începând să-mi tremure. Arunc o singură privire în față și observ doi bărbați aproape de birou. Cel care se răstește, ba mai mult, lovește cu mâna biroul, e așezat cu fața spre mine. Îmi fixez ochii la tavă și încerc din răsputeri să opresc tremurul mâinilor. Nu reușesc. Ceștile goale se clatină, lovindu-se între ele, trădându-mi nervozitatea. Agitația mea e observată de cei dinăuntru, oprind discuția aprinsă. Această tăcere așternută mă stresează, mai ales că-i simt pe cei trei bărbați cum mă urmăresc cu atenție. Abia reușesc s-o așez, să mă răsucesc și să mă grăbesc spre ușă. Dar un cuvânt, ca un ordin care răsună în cameră, mă oprește.

– Warten!

Ce vor? De ce nu mă lasă să plec?

Îl văd pe bărbatul din față că-mi face semn să mă întorc unde am lăsat ibricul. Intuiesc mai mult decât înțeleg dorința sa și cu același tremurat reușesc să fac ce mi-a cerut. Răsuflu ușurată când celălalt bărbat începe o conversație mult mai calmă, iar urâciosul tace.

– Danke!

Scanned by CamScanner

Aşez ceaşca în faţa sa şi-l aud rostind mai mult ca un lătrat, dar nu mai stau să analizez, mă îndepărtez revenind la privirea aproape lipită de sol. Când observ că uşa nu se mai deschide în urma mea şi rămân în sfârşit singură pe hol, departe de acei bărbaţi, o iau la fugă şi nu mă opresc până nu ajung în camera unde am dormit aseară. Închid uşa, lăsându-mă în jos, sprijinită de ea.

Ce a fost asta? Tocmai l-am întâlnit pe Bruch sau era comandantul lor? Nici măcar n-am avut curajul să-l privesc mai bine, să pot să-l descriu mâine mătuşii. Dar ce mai contează, important e că am scăpat teafără şi în această seară. Nu cred că mai rezist la şocuri de acest fel şi o bună parte din noapte mă rog pentru însănătoşirea grabnică a lui Ciprian.

Bineînţeles că nu-mi permit luxul de a sta ascunsă aici până se luminează. Coridorul este iar pustiu, dar de această dată ştiu că va apărea cineva şi mă îmbărbătez singură, alungând astfel de gânduri. Din dreptul scărilor se aud o melodie veselă şi mai multe voci. Petrec?

Continui drumul, simţind uşurare când găsesc toate birourile goale, chiar şi pe cel în care am fost mai devreme. Am avut dreptate, apare un soldat, care mă urmăreşte un timp, apoi dispare. Muzica continuă şi îmi dă bătăi de cap, trebuind să fac curat şi acolo. Îmi

Scanned by CamScanner

propun să mă trezesc mai târziu, să mă ocup de acel spațiu și profitând că nu mai e nimeni pe aici, intru în baia din apropierea bucătăriei. N-am curaj să întârzii, pun niște apă într-un lighean de tablă, găsit sub patul în care am dormit și mă grăbesc spre cameră. Mă spăl și de această dată mă îmbrac confortabil, cu cămașa de noapte adusă de mătușa mea. Somnul mă cuprinde imediat. Chipul mamei mă învăluie iar și zâmbesc. Măcar în vis pot s-o simt aproape, alungând orice nor întunecat. N-aș putea spune cât dorm, însă mă trezesc speriată, deși observ că încă nu s-a luminat. Îl găsesc pe soldatul de mai devreme dormind pe un scaun, sprijinit de peretele din spatele său. Muzica e în surdină și pentru câteva clipe ezit în fața scărilor, întrebându-mă dacă să urc sau nu. Curiozitatea mă îndeamnă să merg mai departe și ajunsă pe ultima treaptă, observ că nu este nimeni primprejur. Oare au uitat să oprească muzica?

Aplecată asupra unei măsuțe, un mic foșnet mă avertizează să întorc capul spre șemineul din celălalt capăt, într-un mic separeu. Pe un fotoliu un bărbat în uniformă, își duce paharul la gură. Pentru o secundă am impresia că se uită la mine, dar apare în fața sa o femeie purtând o rochie strălucitoare. Nu-l mai văd, între noi stând trupul frumos al femeii. În timp ce mă gândesc la o soluție de a mă îndepărta fără a atrage atenția, zăresc

Scanned by CamScanner

cum își îndepărtează bretelele de la rochie, alunecându-i pe podea, rămânând goală în fața lui.

O iau la fugă spre scări, zgomotul trezindu-l pe soldat. Bulversat, sare în sus, apucând cu ambele mâini arma, îndreptând-o spre mine. Mă opresc, ridic mâinile instinctiv în fața sa și spre norocul meu se dezmeticește și mă recunoaște, făcându-mi semn să trec spre camera mea.

Vin cu femei? De unde au femei? Starea de agitație revine și mă simt ca un copil mic care a văzut și spus ceva nepotrivit. Mă bucur că n-am fost descoperită, deși am uitat tava acolo. Așa se întâmplă, când un bărbat rămâne cu o femeie? O să mă dezbrac și eu în fața unui bărbat? Mă așez în pat, simțindu-mi obrajii cum dogoresc, încercând să găsesc explicații pentru cele văzute.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 5

Gândul mi-e doar la cele descoperite în această noapte. Ceva din mine regretă, dorind să aflu ce se întâmplă în continuare. Deşi apropiată de mama, n-am avut vreo discuţie despre momentele intime petrecute între bărbat şi femeie. Era mult prea departe pentru a-i analiza trăsăturile acelui bărbat, dar sunt sigură că avea des parte de astfel de tratament. Un alt gând îmi colorează obrajii. *Voi face aşa ceva, să fiu lipsită de inhibiţii în faţa unui bărbat?*

Zorii zilei mă găsesc adunând resturile de sus. Cei de la bucătărie rămân uimiţi, găsindu-mă, spălând de zor ultimele pahare.

- Ce naiba, Ana, ai adormit? se repede ruda mea.

- Nu, dar au stat până mai târziu! Nu puteam să merg peste ei, nu? încerc să mă justific în faţa ei, dar e mai nervoasă ca oricând.

- Vrei să avem probleme din cauza ta? Chiar n-ai putut să termini înainte de culcare?

- Mătuşă, crede-mă că am vrut, dar mai era cineva sus şi...

Scanned by CamScanner

- Bine, Ana, fie! Dar să nu se mai întâmple, ai înţeles? Nu vreau să fiu dată afară de aici doar pentru că ţi-e lene să-ţi faci treaba!

Rămân perplexă, nu-mi vine să cred ce am auzit. Până acum am făcut totul fără să mă plâng sau să refuz, deşi de cele mai multe ori eram epuizată.

- Nu mai vreau să rămân! prind curaj şi o însoţesc la vestiarul unde se schimbă.

- Nu mai vorbi prostii. Ţi-am spus că n-are cine şi asta e! N-ai să mori încă două nopţi.

- Nu mai vreau şi asta nu din cauza muncii, pur şi simplu mi-e teamă! Nu e chiar aşa cum ne-a spus Ciprian. Azi noapte au stat mult, au avut un fel de petrecere şi mi-e teamă de ei. Te rog, vorbeşte cu ei şi poate găsim o altă soluţie!

- Eşti atât de mofturoasă. Crezi că mai este vremea să faci nazuri? mă ocoleşte, ţâfnoasă, dar mă surprinde, iar cum păşeşte în bucătărie deschide subiectul.

- Cum se simte Ciprian?

- Nu prea bine. Nu s-a tratat şi acum e foarte slăbit. Cel mai grav este că nu-i trece tusea aia urâtă şi din cauza ei câteodată varsă.

Scanned by CamScanner

– Și? Nicio șansă să se întoarcă, nu? întreabă, dar mă privește pe mine, cu o figură care-mi arată situația clar: *"Ți-am spus eu!"*

– A, nu, nici gând! Cu siguranță, nu în această săptămână!

Ce? Încă cinci nopți? Sunt nebuni? Și iată-mă, pentru a treia noapte, rămânând aici, singură. Aștept, însă soldatul de aseară însărcinat cu cafeaua nu mai apare. E liniște, totul pare pustiu, la fel ca în prima noapte și-mi fac rondul rapid fără a mă deranja privirile soldatului care păzește coridorul. Termin și mă retrag în camera mea, cu ligheanul plin de apă, în care mă spăl liniștită. Nici nu-mi dau seama când adorm, dar tresar și deschid ochii când simt o mână deasupra gurii, apăsându-mă destul de tare. Dau să mă ridic, dar ceva mă blochează. Realizez că cineva e deasupra mea și cu cât încerc să mă mișc, cu atât se lasă mai greu. Încerc să țip, dar n-am nicio șansă și conștientizez ce se întâmplă. Vorbele șoptite aproape de ureche și respirația plină de alcool mă fac să înțeleg că e un neamț. Ce mă fac acum? Mintea caută disperată o cale de scăpare cu cât îl simt mai greu, iar tonalitatea vocii schimbându-se, cuvintele par amenințătoare.

De unde știa că sunt aici? Cine o fi? E unul dintre cei care au păzit până acum sau chiar cel din seara asta? Cât o fi ora? Ce să fac?

Scanned by CamScanner

Încearcă să bage mâna sub cămașa mea de noapte, însă se enervează că nu are o poziție prea bună, se apleacă lângă ureche, șuierând ceva printre dinți. Probabil o amenințare pentru a nu mă mișca, pentru că se ridică cu scopul de a se dezbrăca și aud cum se împiedică cu piciorul de ligheanul plin rămas lângă pat.

Sar direct în picioare și fug spre ușă. În întunericul din încăpere se zărește doar lumina de sub prag, dar mă aude și-mi iese în față, izbind ușa când reușesc s-o întredeschid. Își înfinge mâna în gâtul meu și mă țintuiește în ușă, continuând să turuie în limba scârboasă pe care n-o înțeleg. Strânsoarea se întețește, la un pas de a-mi opri respirația. Instinctul de apărare intervine iar și-mi pun mâna peste a lui, trăgând-o pentru a mă elibera, însă e mult prea puternic. Totuși, face un pas în spate și cu aceeași forță apucă cămașa cu ambele mâini și trage, sfâșiând-o. Când aud materialul rupt, ridic iar mâinile spre fața lui, pe care abia i-o disting. Nu se aștepta. Îl iau prin surprindere și-l zgârii, înfingând unghiile cât pot de adânc. E destul de rău, pentru că-l simt cum se dă în spate și scoate un țipăt de durere. Reușesc să deschid ușa, luând-o la fugă pe hol, auzindu-l în urma mea și știu că n-am nicio șansă de a scăpa. Unde să mă duc? În ce parte s-o iau?

Aproape de mijlocul holului, în dreptul scărilor apare cineva și nu mai am timp să ocolesc, izbindu-mă

Scanned by CamScanner

frontal de trupul său. L-am luat prin surprindere, neavând timp să anticipeze lovitura și-i cad pe podea foile din mână, împrăștiindu-se la picioarele noastre. Mă răsucesc, privind disperată spre urmăritorul meu care nu mai aleargă, ca și cum ar fi sigur că n-am nicio șansă de a scăpa de aici. Așa și e, nu? Dar nu pot renunța să încerc și dau să-l ocolesc pe bărbatul rămas nemișcat. Anticipează mișcarea, așezându-se în față. Mă înșfacă în jurul coatelor, strângând cu putere, zgâlțâind zdravăn. E furios. Îmi simt tălpile goale ridicate forțat de pe podea încât abia o mai ating cu vârfurile, fața acoperită de păr, împiedicându-mă de a-i vedea chipul noului agresor. Scot câteva gemete de durere, dar mi se opresc imediat cum îi aud glasul. Încremenesc pentru o fracțiune de secundă și mă las moale în mâinile sale. E el! Recunosc vocea de care m-am speriat cu o noapte în urmă. E cel care urla în birou, înainte să-l servesc cu cafea. Spune doar câteva cuvinte înainte de a se opri din zdruncinat. Îmi dă drumul și mă studiază de jos în sus, de la picioarele goale până la cămașa ruptă, sânii fiindu-mi aproape descoperiți. Aș vrea să mi-i acopăr, dar brațele mi-au rămas în mâinile sale. Mă eliberează, îndreptându-și privirea peste mine, pe coridorul slab luminat unde atacatorul meu s-a oprit, zărindu-i-se doar silueta.

Răcnește ceva, ca un ordin și observ cum se apropie de noi. Face câțiva pași și el, ieșindu-i în

Scanned by CamScanner

întâmpinare. După vorbele ferme, probabil îl mustruluiește pentru că-l văd pe acesta cum ia poziția de drepți. Ce să fac? Să profit că nu sunt atenți și să fug pe scări? Gândurile nu-mi dau pace, uitându-mă speriată împrejur la ușile închise.

Soldatul salută tare și dispare pe scări, iar celălalt revine lângă mine. Apuc cămașa zdrențuită, ruptă până la buric, strângând-o în jurul corpului, sperând astfel să-mi ascund tremurul care m-a cuprins. Nu pot ridica privirea, rămân cu ea ațintită pe cizmele lui, oprite pentru câteva clipe în fața mea. Se apleacă și adună hârtiile de lângă picioarele mele. Poate dacă l-aș ajuta m-ar lăsa să plec, dar nu pot să fac niciun gest, nicio mișcare, nimic. Sunt înțepenită din cauza fricii și disperării. Prezența sa mă sperie la fel de mult ca și bărbatul care a dat năvală în camera mea. Cine e? După cum s-a adresat, cu siguranță e ofițer. Se ridică și-mi face semn cu mâna spre biroul său.

- Kommen!

Mă supun și-l urmez. Ce aș putea să fac? Aprinde lumina și-mi indică scaunul din fața pupitrului său. Ordonează foile fără să mă bage în seamă și-mi fac curaj să-l privesc.

"Fiecare chip este o hartă care indică trecutul, prezentul și viitorul unei persoane!" îmi spunea mama de

Scanned by CamScanner

fiecare dată când cunoașteam oameni noi și-mi cerea părerea despre ei.

Frunte înaltă și largă, sprâncenele nu foarte dese, o față îngrijită, la fel și mâinile, părul tuns scurt și bineînțeles blond. E mult mai tânăr decât credeam, are până în treizeci de ani. Oare ce vrea? De ce m-a adus aici?

Tremur ca o frunză în vânt, inima mi s-a strâns în piept și nu-mi dau seama dacă mai bate cum trebuie. Îmi simt picioarele înghețate și nu știu dacă din cauza fricii sau a frigului. Cobor privirea pe genunchii care tremură fără control pe sub materialul subțire și alb. Un sertar se deschide și simt miros de țigară. Cred că a terminat pentru că nu se mai aud foile foșnind.

– Sie wollen eine zigarette? îl aud deodată, pe un ton chiar plăcut.

Nu știu ce vrea, dar mă bucur că nu mai urlă la mine. Aud scaunul scârțâind și în fața ochilor îmi apare o tabacheră plină cu țigări. Repetă iar întrebarea și ridic privirea, dând de ochii albaștri care mă fixează.

– Nu, dau din cap, înghițind în sec.

Lasă-mă să plec, aș vrea să-i spun, dar cum? Nu cred că ar înțelege ceva, la fel cum nici eu nu știu ce spune.

Scanned by CamScanner

Se lasă pe spătarul scaunului și mă privește lung, făcându-mă să-mi aplec iar capul. Fumul de țigară mă deranjează, nefiind obișnuită. Gâtul mi-e uscat, iar acum mă râcâie și fumul, care parcă vine special spre nările mele, provocându-mi starea de rău. Abia mă abțin să nu tușesc în fața lui și respir doar pe gură. Observ că se ridică și mă încordez mai mult pe scaun. Ce are de gând? Se deplasează undeva, în spatele meu, unde se aude un dulap deschizându-se. Aștept cu ochii închiși, rugându-mă în gând să mă lase să plec. Se apleacă, aproape atingându-mă și deschid ochii în momentul în care-mi vorbește.

– Schokolade?

Întinde o ciocolată pe care o iau cu o mână, continuând să o țin pe cealaltă deasupra pieptului, strângând în pumn materialul.

– Mulțumesc, răspund fără să-l privesc.

Înconjoară iar biroul și-l văd cum se așază la locul său. De unde are ciocolată? N-am mai mâncat de foarte mult timp, mai exact de la începerea războiului. Dacă mi-a oferit ciocolată, înseamnă că mă lasă să plec? Vreau să fug, să nu mai văd pe niciunul, să uit de tot ce s-a întâmplat în noaptea asta.

– Essen!

Scanned by CamScanner

Iar spune ceva și mă uit la el nedumerită. Îmi arată cu mâna să mănânc ciocolata pe care mi-a dat-o, dar nu cred că aș putea mesteca ceva în acest moment. Insistă, așa că încerc să desfac ambalajul și fiind nevoie de ambele mâini, dau drumul la cămașa de noapte, lăsând cam multă piele la vedere. Bag o bucățică în gură și mă acopăr iar, ridicându-mi capul spre el. Îl găsesc privindu-mă la fel de insistent, cu o figură serioasă, pe care nu pot citi nimic.

După câteva clipe care-mi par o eternitate se ridică și mă cheamă, așteptându-mă în prag. Merge alături de mine, pe holul lung și de această dată găsim un soldat la datorie care-l salută, privindu-mă cu coada ochiului. Mă însoțește cu mâinile la spate, de parcă ar inspecta ceva, auzindu-se doar sunetul produs de cizmele sale pe podea. Coridorul mi se pare mai lung ca niciodată, iar tălpile înghețate mă ustură îngrozitor. Sunt vulnerabilă în fața sa, atât de dezbrăcată și înfricoșată. Așteaptă să intru prima în încăperea din care am alergat înspăimântată cu puțin timp în urmă. Aprind lumina și văd ligheanul răsturnat, apa împrăștiată pe podea și patul răvășit. Intră după mine, studiind cu atenție în jur și nu știu ce să fac. Revine și după o scurtă privire adresată, salută din cap, se întoarce și iese, închizând ușa în urma sa.

Scanned by CamScanner

Mă aşez pe pat, sub pătură şi-mi trag genunchii la piept. Abia acum dau frâu liber lacrimilor amare.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 6

Restul nopții mi-l petrec în reprize de plâns, cu capul băgat în pernă, fiindu-mi teamă de a nu fi auzită de altcineva, atrăgând astfel iar atenția asupra mea. Spre dimineață ațipesc, dar zgomotul de tigăi trântite venit din bucătărie mă trezește. Mă îmbrac și mă grăbesc spre baie. Rămân pe loc, surprinsă, când îl observ pe soldatul de azi noapte că și-a mutat locul, fiind foarte aproape de ușa mea. Nu-i vorbesc, nu-l privesc, îl ocolesc ca de obicei cu capul aplecat și dau de ceea ce bănuiam. Arăt deplorabil. Fața e lipsită de culoare, cu o paloare cadavrică, ca și cum aș fi murit și înviat în aceeași noapte. Ochii căprui sunt băgați în fundul capului, nasul roșu, ieșind în evidență din cauza contrastului cu părul închis la culoare, ciufulit. De mult timp n-am mai dat importanță la aspect, m-am îngrijit în limita bunului simț, spălat și pieptănat cât mai simplu, însă acum mă sperii de mine însămi. Trebuie să fac ceva, nu mai pot risca așa. N-am cui să mă plâng și să cer ajutorul, cu siguranță vor crede că inventez scuze. Trebuie să scap de aici și singura cale ar fi să plec fără să le spun. Știu că n-o să mă primească acasă și că alte rude nu mai am, în afară de părinții mamei pe care nu i-am văzut niciodată. De când mama a refuzat să se mărite cu bătrânul impus de ei, fugind cu tata, au renegat-o. N-au

Scanned by CamScanner

mai vrut să audă de ea și după cum am auzit-o pe mătușă-mea, ar fi refuzat s-o conducă și pe ultimul drum. Sunt singură în lumea asta mare și voi merge unde oi vedea cu ochii. Aș putea să mă alătur căruțelor cu refugiați sau să muncesc pe unde găsesc, oricum oriunde va fi mai bine decât aici! La ieșire din baie, soldatul nu mai este. Ciudat! Oare i s-a terminat tura? Dar de ce și-o fi mutat locul?

În bucătărie îi găsesc pe toți în jurul plitelor, agitându-se pentru a termina micul dejun. Mă aștept să fiu luată la rost de mătușă, dar spre surprinderea mea nu spune nimic. Îmi răspund la salut, iar domnul Relu mă pune în temă cu treburile pe care le am. De parcă n-ar fi fost de ajuns că m-am umflat de plâns în noaptea asta, mai am de curățat și câteva kilograme de ceapă. Într-un fel mai bine, așa n-o să se observe starea în care mă aflu, dând vina pe usturimea legumei. Arunc câteva priviri rudei mele, în sufletul meu având o urmă de speranță, însă își vede de treabă și mă răzgândesc. Nu-i pasă câtuși de puțin! Nici măcar nu mă întreabă cum mă simt, cum a fost, dacă m-am descurcat sau dacă am întâmpinat vreo problemă. Orice vorbă sau urmă de interes mi-ar fi prins bine acum. Orice! Oare cum ar reacționa dacă le-aș povesti ce noapte interesantă am avut? M-ar crede? Probabil că nu, ar spune iar că sunt mofturoasă și poate chiar mincinoasă. Sau mai rău, cred

Scanned by CamScanner

că mi-ar spune să accept ce mi se întâmplă de teamă să nu fim date afară.

Profit că toți servesc în sala de mese și mă îndrept spre camera mea, însă mă opresc după câțiva pași. Ușa e deschisă, iar în ea stă un bărbat mai în vârstă. Felul cum e îmbrăcat și după sculele împrăștiate pe jos, îmi dau de înțeles că e un tâmplar.

- Ce faceți aici? întreb curioasă.

- Oooo, fetițo m-ai speriat! Eram adâncit în gândurile mele și nu te-am observat, răspunde fără a se opri, aruncându-mi doar o privire scurtă.

- Reparați?

- Da, eu mă ocup de reparațiile din clădirea asta. Mi-au spus să mă ocup de asta la prima oră.

Sunt nevoită să mă întorc din drum, n-am cum să intru să-mi iau puținele lucruri pe care le am și cel mai important, actele. Nu-mi permit să pierd timpul și să le atrag atenția celorlalți. Mă întorc în bucătărie și-mi reiau treburile, uitându-mă tot timpul spre ceasul de pe perete. Trebuie să plec cât mai devreme, înainte de a se înnopta, având mai multe șanse pe lumină de a mă îndepărta. Alt moment liber îl prind abia spre prânz, cu scuza de a ajunge la baie. Lângă cameră nu mai este nimeni, ușa fiind închisă. Încep să-mi strâng lucrurile și

Scanned by CamScanner

zăresc ciocolata. Ceva mă face să mă opresc, o iau în mână și-mi îndrept atenția spre ușă. Zăresc un zăvor mare. Ce?

Bărbatul zicea că a primit ordin să se ocupe de ea cât mai repede și cine putea să facă asta? Salvatorul meu! Dar de ce a cerut așa ceva? Mă apropii de ușă, pur și simplu simt nevoia să ating bucata de metal. Pentru o fracțiune de secundă, îmi apare în fața ochilor acea privire lungă și albastră cu care am luat contact în această noapte. Poate nu toți sunt la fel, nu? Poate vrea să-mi demonstreze că n-o să se mai întâmple nimic rău și că această peripeție a fost doar din cauza consumului ridicat de alcool. Până la urmă, nu m-au deranjat cu nimic până acum, chiar și cel mai temut dintre ei s-a purtat omenește, fără a exagera. Orice pădure are uscăciunile ei, nu? Ce să fac? Dacă plec, încotro s-o iau? Dacă rămân e cam la fel. Balanța e la egalitate, nu înclină în nicio parte. Până să mă mut aici, a fost bine, deci asta ar fi problema, nu? Acest lucru se va rezolva în câteva zile și voi revini la rutina plictisitoare, dar liniștită. Mă așez pe marginea patului și oscilez, mâncând cu poftă din ciocolata rămasă. Vocea mătușii mă trezește la realitate și sar ca arsă, ștergându-mă la gură pe fugă.

– Ana?

– Da? sunt nevoită să răspund, când insistă.

Scanned by CamScanner

Bagă capul pe ușă, uitându-se în jur curioasă și circumspectă, de parcă aș ascunde ceva. Of, dar chiar ascund, o ciocolată primită de la ...ah, nici măcar nu știu cine e!

- Ce faci aici? Nu ți-a ajuns cât ai dormit? Avem o groază de treabă, iar tu dispari să-ți faci siesta?

- Nu...ăăă...am venit să mă schimb, am vărsat ceva pe bluză...

- Bine, mișcă-te mai repede! Nu vreau ca ceilalți că spună că beneficiezi de tratament special, doar pentru că-mi ești nepoată! mi-o trântește și iese.

Ăsta e tratament special? Muncesc încontinuu chiar și când ei mai fac câte o mică pauză, între mese, spunându-mi că sunt tânără și pot mai mult. Gina e la fel, dar dispare mai mereu, pe unde naiba o știi.

O urmez și continui să muncesc, detașându-mă iar. De această dată sunt în casa în care am copilărit, cântând la pian, în timp ce ai mei își beau cafeaua, ascultându-mă cu drag. Se simte mirosul plăcut de la deserturile cu care ne răsfăța mama. Aud chicotelile sale, ca răspuns la vorbele pe care i le șoptea tata, cât mai aproape de ureche, de care se înroșea când o întrebam despre ce e vorba. Zâmbesc, dar sunt adusă în prezent de niște cuvinte pe care înainte nu le luam în seamă, părând inutile și neinteresante.

Scanned by CamScanner

– Bruch e plecat pentru câteva zile...

Întorc capul şi-o văd pe Didina stând pe un scaun, sprijinită de perete, cu un pahar de apă în mână. A venit să-şi tragă sufletul şi să ne aducă iar noutăţi. Acest nume mă face să ciulesc urechile la conversaţia pe care o are cu domnul Relu.

– Mai bine, dar nu ştiu ce să spun...şi Ebner e la fel de rău, deşi pare mai blând. Nu poţi să ştii ce-i în mintea lui!

– Naiba să-i ia! Cel mai bine e, să n-ai de-a face cu ei! continuă ea, pregătindu-se să plece.

– Tu, Anuţa, te-ai obişnuit noaptea? se opreşte lângă mine, vorbind destul de tare şi sunt sigură că cea mai interesată de răspunsul meu, e mătuşa.

E un coşmar noaptea! Vreau să fug de aici! Era să fiu violată de un animal sub formă de om! tind să răspund vorbelor blânde, dar ce vor spune ceilalţi? Minte vrea ceva, dar rostesc altceva, făcându-mi astfel ruda fericită.

– Da, e bine.

– Să nu-i bagi în seamă! Fă-ţi treaba ca şi cum nu sunt acolo şi te vei simţi mai bine!

Scanned by CamScanner

Un sfat bun, dar se poate? Se pare că m-au băgat ei în seamă. După plecarea sa, rotiţele mi se învârt iar. Cine e bărbatul de aseară? E o persoană destul de importantă, dacă a dat ordin să fiu în siguranţă, păzită chiar în faţa uşii.

În următoarele două nopţi, totul se desfăşoară normal, linişte şi pace. Biroul în care am păşit cu teamă de fiecare dată e curat, lucrurile par nemişcate şi n-am nimic de strâns. Unde o fi? A plecat? Dar în noaptea asta, ultima, spre fericirea mea, e iar petrecere. Muzica răzbate destul de tare, la fel şi vocile bărbăteşti, dar şi feminine. Curiozitatea mă împinge să urc treptele încet, profitând că soldatul de pază nu-i prezent. Mă răzgândesc de câteva ori, dar nu rezist. Vreau să văd cine e sus şi cum îşi petrec timpul liber. Pe canapele sunt mulţi bărbaţi în unifomă, cu pahare de băutură în mână sau cu câte o femeie în poală. Ascunsă, privesc prin balustrada de lemn pe cei care dansează sau conversează, râzând şi gesticulând. Vreo doi băbaţi urcă spre camere, însoţiţi de tinere agăţate de braţul lor, clătinându-se împreună, ameţiţi de aburul alcoolului. Un astfel de cuplu se apropie cam mult şi speriată mă retrag, grăbindu-mă spre cameră, încuind uşa cu zăvorul.

Sunt frumoase, îmbrăcate în rochii de seară, decoltate şi strălucitoare. Mi-a sărit în ochi una sprijinită

Scanned by CamScanner

de un perete, în timp ce un bărbat îi mângâia sânii. Nu îndrăznesc să mă dezbrac, mă trântesc în pat așa îmbrăcată, cu o stare ciudată, pe care nu mi-o pot explica. Pe de-o parte sunt șocată de cele descoperite, iar pe alta, mă întreb ce le face pe aceste femei să vină aici. E clar, după cum se purtau, că nu sunt obligate. Nu pot adormi. Nu știu ce mă deranjează mai mult, muzica prea tare, întrebările fără răspuns sau lipsa unui confident. Mă ridic și mă îndrept spre baie, cu scopul de a face ceva util, dacă tot îmi pierd timpul așa. Pe coridor nu e nimeni, așa că-mi iau apă în lighean, pentru a-mi spăla câteva lucruri. În ușă scot un mic țipăt, speriată de femeia de care mă ciocnesc.

– Șșșhhh! își pune un deget pe buze, sugerând tăcerea.

Mă uit în spatele ei, dar nu zăresc pe nimeni. Ce caută? Aici nu vin decât ei.

– Ești singură? întreabă împleticindu-se, dornică de a se strecura pe lângă mine.

Ar trebui să plec, fără explicații care să-mi trădeze șederea aici, dar nu pot. Curiozitatea mea e mult mai puternică decât orice precauție.

– Da.

Scanned by CamScanner

– Spune-mi, unde să mă ascund? Vreau să-mi revin puțin, am băut cam mult și...

Se bălăngăne, cât pe-aci să cadă și se oprește. Cu ligheanul în mână, măsurând femeia brunetă din fața mea, rujată excesiv, scot pe gură o propunere pe care o regret instantaneu.

– La mine în cameră. Vino!

Scot capul pe hol și verific, apoi îi fac semn să mă urmeze. Nu sunt decât câțiva pași, pe care îi parcurg cu inima în gât. Când trag zăvorul, respir un pic mai relaxată. Dar ce fac acum cu femeia care deja s-a trântit în pat, cu fața în sus și râde de una singură?

– Ce faci tu aici? mă întreabă deodată, întorcând capul spre mine.

Am rămas lipită de ușă. Nu crezi că la întrebarea asta ar trebui să răspunzi tu? îmi vine să-i spun, dar mă abțin.

– Sunt servitoarea lor. Ajut la bucătărie și fac curat prin birouri.

– Doar atât? îngustează ochii destul de comic.

– Da, doar atât. Dar tu? o întreb până la urmă.

– Și eu lucrez, continuă să râdă.

Scanned by CamScanner

Da? Ce muncă face ea?

– Şi stai singură aici? Nu-mi vine să cred că n-au observat o fată ca tine...

– Cum adică? o întrerup, apropiindu-mă de pat.

– Aşa frumoasă!

Observă că vorbele sale mă uimesc şi se opreşte din râs, încercând cu greu să se ridice în şezut.

– Le plac femeile, de ce crezi că sunt aici? Asta e munca mea, drăguţo, să-i distrez pe nemţi! spune destul de indiferentă.

– De ce faci asta? întreb după un timp în care ne-am privit în linişte.

– Pentru bani, pentru strictul necesar. Bărbatul meu a murit pe front, am rămas în voia sorţii şi sunt nevoită să supravieţuiesc. Draga mea, asta e datoria noastră, să supravieţuim acestui război, să facem orice pentru a merge mai departe! devine serioasă.

Cuvintele sale îmi atrag atenţia deplină. E cam de-o seamă cu verişoară-mea, nu-i o mare frumuseţe, însă zâmbetul de pe chipul său denotă bunătate.

Scanned by CamScanner

- Ai iubit? mă întreabă deodată și de această data, e rândul meu să fiu studiată din cap până în picioare.

- Nu...ăăă..de fapt...

Ar trebui să spun că am, nu? Ștefan mi-a spus că vrea mai mult, deci înseamnă că am iubit, nu?

- E atât de frumos să iubești și să fii iubit! E greu să trăiești fără iubire, te doare sufletul cumplit și te simți stors de viață. Cum te numești? întreabă cu o urmă de tristețe, alungată cu repeziciune de apariția unui zâmbet frumos.

- Ana. Tu?

- Sabina. E timpul să plec, o să mă caute și nu vreau să pățești ceva din cauza mea. La revedere, draguță și ai grijă de tine. Și nu uita, să te dăruiești doar celui pe care îl iubești, altfel o să suferi cumplit! Măcar prima dată să fie specială!

Iese pe ușă, fluturându-și degetele și rămân cu mai multe întrebări despre viață, decât aveam înainte de a o întâlni.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 7

– Dar de ce eu? Mătușă, te rog, spune-i domnului Relu să vă ajute, nu pot să intru acolo! Mi-e frică...

– Dar n-o să pățești nimic! Ești cu noi și crede-mă că nici nu ne observă, draga mea!

Disperarea mă cuprinde iar. Decizia de a ajuta la servirea mesei, mă sperie mai mult decât orice. Simt cum mi se pune un nod în stomac. Chiar așa de ghinionistă pot să fiu? De ce mă tot plasează unde vor, fără a ține cont de părerea mea? Ciprian s-a întors, dar într-adevăr încă este slăbit. Cei în vârstă încearcă să-l protejeze, punându-mă în locul său, la servire.

N-am nicio șansă, punctul meu de vedere este nul și sunt obligată să-i însoțesc în sala mare, în care am intrat doar când e goală. Soldații sosesc în încăpere și se așază la rând cu castroanele, iar noi le punem cu polonicul din cazanele cu mâncare. Fac asta împreună cu mătușă-mea, iar Gina și doamna Mara completează cu pâine și apă.

Așa cum m-am obișnuit, țin privirea undeva pe nasturele de la mijlocul uniformei fiecărui soldat. Aud câteva exclamații uneori și bănuiesc că-mi sunt

Scanned by CamScanner

adresate, fiind singura noutate de aici. O observ pe Gina, schimbând uneori, câte o vorbă cu unii dintre ei. Se pare că le cunoaşte cât de cât limba. Îi priveşte curajoasă, zâmbindu-le chiar, în timp ce eu mă cert în gând să termin cu tremuratul. Doar sunt oameni, la fel ca noi! Rândul se micşorează, rămânând doar câţiva îmi fac curaj şi ridic capul, privind mesele lungi, ocupate de-o parte şi de alta de soldaţii nemţi. Sunt mai mulţi decât credeam şi-i dau dreptate mătuşii, n-au treabă cu noi, văzându-şi de-ale lor. Vorbesc şi râd, făcând glume între ei.

Privirea mi-e atrasă spre intrare, când zăresc o siluetă cunoscută. Trebuie să plec! Primul instinct e să mă fac nevăzută. Devin mai agitată decât înainte, chiar înspăimântată şi las polonicul, cu intenţia de a ieşi cât mai repede din această încăpere.

- Ce crezi că faci? mă apucă mătuşă-mea de mână, oprindu-mă din drum.

Ah, am uitat de ea!

- Ăăă...am uitat ceva la bucătărie, găsesc rapid o scuză pentru a fugi.

- Lasă naiba ce-ai uitat, mai avem câţiva! Să terminăm aici, pentru a încadra în timp!

Scanned by CamScanner

Iau iar polonicul în mână, văzând că n-am șansă de izbândă și mă rog în gând să nu fiu observată. Poate nici nu mă mai ține minte. De ce ar face-o? Când ne-am întâlnit eram răvășită și aproape dezbrăcată, iar acum sunt acoperită de la gât în jos și un șorț deasupra. Părul este strâns la spate, spre deosebire de acea noapte.

Cu capul aplecat îi servesc pe cei din față, expirând fericită de fiecare dată când trec mai departe, fără a scoate vreun sunet. Oare a trecut și el? Nu îndrăznesc să ridic încă capul, dar răspunsul nu întârzie să apară. Bărbatul din fața mea, deși primește mâncare nu se mișcă. Inițial mă gândesc că dorește mai multă și-i mai torn, umplându-i castronul, însă tot nu pleacă. Ochii au fost fixați tot timpul pe abdomenul său, însă sunt nevoită să-i ridic. Și dau de ce bănuiam, niște ochi albaștri cu o privire intensă. Deși am ezitat, nu-i mai pot evita, oricât îmi propun asta în gând. Inima parcă bate mai lent, respir mai rar, iar frica e înlocuită de o senzație stranie pe care nu mi-o pot explica. Timpul s-a oprit în loc și nu mai sunt conștientă de nimic din jur, niciun zgomot sau altă persoană, doar de el. Nu știu cât ne privim așa, poate doar o secundă sau mai mult, dar el e cel care renunță, spunând destul de tare cu figura sa serioasă.

– Danke schön.

Scanned by CamScanner

Rămân în aceeași poziție, deși trece mai departe și simt că nu mai am aer.

- Nu-mi vine să cred! Am auzit bine sau mi s-a părut? mă apucă de braț, Gina, aducându-mă în prezent.

- Bruch tocmai ți-a mulțumit? Deci, chiar nu-mi vine să cred! Bruch n-a mulțumit nimănui niciodată, doar ne privește cu același aer superior pe care îl afișează tot timpul, continuă în șoaptă, în timp ce strângem.

Starea de agitație revine și dacă în momentul în care era lângă mine am înțepenit, acum tremur toată. Nevoia de aer se face simțită și trag aer cu repeziciune în piept, inima pulsând ca nebuna și pot să jur că sunt roșie ca un rac. Dacă i-aș spune că e a doua oară în care îmi mulțumește, ce-ar spune? Ceva din interior mă împinge să-l caut. E la o masă apropiată de noi, lângă ceilalți ofițeri și pentru o clipă ni se întâlnesc privirile, bulversându-mă de tot.

Intru val vârtej în bucătărie, dar nu-mi găsesc deloc locul, mă învârt de colo colo și nu știu de ce să mă apuc mai întâi. Ce am? Nu mă pot controla și mă grăbesc să ies din vizorul lor, îndreptându-mă spre baie, oprindu-mă în fața oglinzii, cu ochii fixați pe reflexia mea.

Scanned by CamScanner

Deci, el e Bruch? Am avut o vagă bănuială, reieșind din vorbele Didinei despre faptul că e plecat, biroul neatins, însă mă intrigă comportamentul său în ceea ce mă privește. I-am auzit ferindu-se de el și mi-am făcut o imagine a lui în gând. Mi l-am închipuit ca o persoană mult mai în vârstă, ursuz, cu apucături de stăpân căruia îi place să comande. Îmi revine în minte prima întâlnire pe care am avut-o, deși nervos s-a oprit din țipete și mi-a mulțumit. A fost un mare efort pentru el, după spusele Ginei, nefiind ceva obișnuit. Am crezut că nu mă va recunoaște. O, Doamne, Bruch mi-a oferit ciocolată! zăresc un mic surâs. Sentimentele mele sunt amestecate, pare să fie teamă, nedumerire dar și curiozitate, toate având drept țintă persoana sa. După câteva minute revin în bucătărie cu un aer indiferent, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De unde să știe ei, că tocmai mi-am mușcat buza pentru a-mi opri zâmbetul apărut datorită amintirii că m-am ciocnit de el, împrăștiindu-i toate documentele pe jos?

Până la cină mă calmez, iar gândul că voi pleca acasă mă binedispune. Mi-e dor să respir aerul sărat al mării și să simt căldura soarelui. La cină nu apare și iar am un simțământ ciudat, o relaxare a nervilor și o mică curiozitate referitoare la locul unde ar putea fi. Drumul spre casă e exact cum mi-am imaginat și jubilez pe interior. Zilele petrecute, închisă în acea clădire sunt ca o lecție, arătându-mi că nu sunt atât de indiferentă la

Scanned by CamScanner

viaţa din jurul meu. Mi-au lipsit chiar şi monstruleţii ăştia doi, care mă caută în geantă de bunătăţi.

– Am o surpriză pentru tine, mă întâmpină şi mama lor.

– Da?

– Se pare că vecinul tău vrea mai mult, decât mi-ai spus. Şi n-ai vrut să recunoşti! îmi reproşează rânjind, plină de ea.

– Adică?

La ce se referă?

– Credeai că n-o să aflu? continuă să aibă faţa de atotştiutoare, întinzându-mi o scrisoare pe care o ascunde la spate, când întind mâna s-o iau.

– Şi cum arată? Câţi ani are?

– Hai, Eliza, las-o în pace, suntem obosite! o potoleşte maică-sa, ursuză.

Întinde scrisoarea, strâmbându-se că nu-i acceptăm joaca. Îşi ia odraslele la bucătărie, să despacheteze bagajele noastre.

Intru în cameră nerăbdătoare să desfac plicul fără să-i rup conţinutul. E prima scrisoare pe care o

Scanned by CamScanner

primesc și emoțiile mă cuprind, mai ales că știu de la cine e.

Din ea scot o foaie de hârtie cu câteva rânduri și o fotografie din care îmi zâmbește Ștefan, îmbrăcat în uniforma sa.

Draga mea,

Încep prin a-ți spune că mi-e foarte dor de tine. Exact cum am bănuit, de când am revenit aici, zilele au trecut foarte greu. Am încercat prin toate mijloacele să fiu repartizat în apropiere de Constanța, însă n-am primit un răspuns favorabil. Dar, îți promit că voi încerca, până voi reuși, să vin cât mai aproape de tine. Înainte să ne reîntâlnim viața mi se părea anostă, lipsită de orice bucurie, dar te asigur că nu mai este așa. Acum trăiesc doar cu gândul la tine, la noi...Gândul meu este mereu la tine, la ochii tăi frumoși, pe care aș vrea să-i văd măcar într-o fotografie, dacă altfel nu se poate. Am făcut primul pas și aștept cu nerăbdare răspunsul tău, însoțit bineînțeles de chipul tău frumos.

Al tău, Ștefan.

P.S Chiar mi-e dor de tine!

Pe burtă, cu picioarele ridicate în sus, citesc scrisoarea de mai multe ori. Încă mi-e greu să cred, că

Scanned by CamScanner

cineva din această lume mă iubește și vrea să-mi fie alături. Mă place atât de mult încât e disperat că nu e mai aproape. Dar dacă era, ce se întâmpla? Oare cum ar fi să am un iubit cu care să-mi petrec timpul liber? Gândul la sărutul său, mă încălzește pe interior și-mi colorează obrajii. N-am nevoie de apă sau mâncare, pur și simplu stau și privesc fotografia până târziu în noapte.

Zilele următoare trec rapid, primesc chiar și răspuns la scrisoarea trimisă, cu fotografia promisă. A trebuit să caut un fotograf, după bombardament salvând doar două, în care sunt cu părinții mei. Sunt singurele bunuri rămase din trecutul meu fericit. Doar amintirile și două fotografii. Uneori am impresia că încep să le uit chipurile și îmi fac mustrări, simțind nevoia de a le privi, de a le ține cât mai aproape, la pieptul meu.

N-am îndrăznit decât sa-i scriu câteva rânduri, de fapt nici n-aș ști ce aș putea să-i spun. I-am povestit puțin despre programul meu zilnic, despre îndeletnicirile cu care îmi ocup timpul și atât. Ce aș putea să-i spun? Oricum mi-a prins bine să povestesc cuiva despre mine. Știu că e doar superficial, unele dureri păstrându-le ascunse, cât mai adânc, în sinea mea.

Scanned by CamScanner

Ciprian a revenit, şi-a reluat locul la sala de mese, astfel am rămas la bucătărie. N-am mai avut contact cu vreun neamţ, nu c-aş fi simţit nevoia, dar totuşi, uneori, îmi apar în minte nişte ochi albaştri, deşi nu vreau să-mi recunosc nici mie, alungându-i grabnic din gând. La fel se întâmplă când străbat coridorul până la baie, privirea îndreptându-se involuntar spre capătul celălalt, unde uşa e mereu închisă.

Nu l-am mai întâlnit de mai bine de trei săptămâni, drumurile noastre fiind paralele. Nu mă gândesc prea mult la asta, le alung cât pot de repede, impunându-mi să nu se mai repete, considerând că sunt nişte dovezi infantile. De ce m-ar interesa ce face?

Însă, numele său rostit de cei din bucătărie, îmi schimbă interesul cu mai multă rapiditate decât orice altceva. De exemplu, azi am aflat de la Didina că este nervos. Se pare că a primit o vizită neobişnuită şi de atunci e ţâfnos, trânteşte şi pufneşte, nimic şi nimeni nu-l mulţumeşte. Toţi fug de el şi încearcă, cât pot de mult, să-l evite. Când discuţia era mai interesantă a apărut camionul cu marfă, iritându-mă.

Următoarele ore ascult discuţiile celorlalţi, cu speranţa că voi afla câte ceva, însă nu mai aduc aminte de el, spre disperarea mea. Curiozitatea mă roade şi fac scenarii în minte despre misterioasa vizită. Didina n-a mai apărut pe la noi şi am rămas în suspans, ba mai

Scanned by CamScanner

mult, înainte să plecăm spre casă, un soldat le-a cerut mătușii și doamnei Mara să-l însoțească.

– Ce-or vrea și ăștia? se întreabă și nenea Relu, așezându-se pe un scaun.

Nu îndrăznește să plece. Încercăm să părem curajoși, dar privirile agitate și speriate ne trădează simțămintele. Poate nu le-a plăcut mâncarea sau au găsit nereguli și au reclamații. Și cine ar putea răspunde, în afara celor mai vechi din personal?

– Sper să nu fie nimic grav, o aud și pe Gina, tensionându-mă mai mult.

Mă supără atitudinea mătușii, dar nu vreau să aibă probleme. Așa cum e, nu pot trece peste faptul că e singura mea rudă și m-a luat în casă, lângă familia sa. Nu întârzie, în zece minute se întorc. Se îndreaptă spre vestiar, își iau lucrurile, fără nicio vorbă sau explicație. Nimic.

– Unde ai fost? repet pe drumul spre casă, dar refuză să răspundă cu mai multe detalii.

– Nicăieri.

Tonul tocsun îmi oprește insistențele și-mi distrag atenția, privind în jurul meu, la soarele de pe cer, ziua mărindu-se. Un timp, numai bun de plimbare. Sunt

Scanned by CamScanner

obosită, însă, mi-ar place să văd şi altceva în afara casei în care locuiesc şi a clădirii unde lucrez. Simt uneori lipsa colegelor, pe care nu le-am mai văzut dinainte de moartea părinţilor mei. Care o fi soarta lor? S-au refugiat departe de oraş sau au rămas, luptând să supravieţuiască, la fel ca mine?

Mi-am propus ca la sfârşitul săptămânii, după serviciu, să mă întorc în vechiul cartier pentru a afla veşti despre ele. Ajunge cât m-am ascuns! Părinţii mei ar suferi, ştiindu-mă nefericită, văzând că-mi petrec zilele ca un om în vârstă. Serviciu şi casă, fără prieteni sau vreun pic de amuzament. Nu pot spune cât a trecut de când n-am mai râs. Singura diversitate e Ştefan, mai bine spus scrisorile pe care le primesc destul de des. Sunt pline de detalii, cum ar fi timpul petrecut alături de noii camarazi, tineri din toate colţurile lumii. Şi totuşi, simt că nu-mi spune tot. Nu cred că viaţa pe front e lipsită de evenimente, mai ales că aud destul de des pe colegii mei, povestind de câte un cunoscut care s-a întors rănit sau e dat dispărut. Nu-mi scrie despre aceste lucruri, ci alege subiecte vesele sau speranţele pe care le are legate de viitorul nostru. Face aluzii despre dorinţa de a trăi în aceeaşi casă. Nu-i răspund. Mi-e greu să fac planuri şi teamă să mai ţin la cineva atât de mult, încât să fie parte din sufletul meu. În aceste timpuri instabile, când nu eşti sigur pe ce-ţi aduce ceasul, dar ziua?

Scanned by CamScanner

Ajunse acasă, copiii fac o zarvă îngrozitoare, sărind în brațele bunicii, povestind că au fost la mare și au adunat scoici cu mama lor, care acum doarme. Iar doarme? Cred că are vreo plecare în noaptea asta. Mă întreb uneori, unde ar putea să meargă și mai ales cu cine?

Fac o baie și de această dată, nu mă grăbesc în camera mea. Mă așez la masă și o ascult pe micuță, lăudându-se de cele văzute, asigurându-ne că-i va împărtăși și tatălui când va reveni. Atașamentul de tată și dorul, inspiră milă, vorbind despre el ca și cum s-ar întoarce a doua zi. Expune pe masă scoicile de diferite culori și forme și-mi vorbește despre ele. E bucuroasă de prezența mea și continuă așa, aducându-mi comorile sale, niște cărți primite bineînțeles, de la favoritul său.

Maică-sa apare când se întunecă de-a binelea, îmbrăcată într-o rochiță frumoasă, elegantă și machiată. Îi pupă pe cei mici pe creștet și-și flutură degetele spre mine, zâmbindu-mi. Dar nu și cu ochii, par chiar triști. Ce-o avea? Îmi pare rău că n-o cunosc deloc, aș fi vrut s-o întreb dacă se simte bine, dar probabil nici nu mi-ar răspunde.

O caut din priviri pe maică-sa, curioasă de reacția pe care ar avea-o odată cu plecarea Elizei. Nu trădează nimic. Coase de zor o fustă, ca și cum n-a sesizat că cineva a părăsit casa. După câteva minute îi

Scanned by CamScanner

trimite pe micuți la culcare și mă oprește, apucându-mă de mână.

– Ana, vreau să vorbesc cu tine despre ceva important.

O, Doamne, când a folosit același ton m-a obligat să merg la serviciu! Devin circumspectă după figura pe care o are în această clipă și aștept tăcută, cu inima strânsă să-mi precizeze ce este atât de serios, încât nu vrea să avem martori la discuție.

– Azi am fost chemate, dar ce nu știi, este unde și de ce!

Chiar dacă sunt foarte curioasă despre ce s-a întâmplat acolo, ceva mă face să nu-mi doresc să aflu prea multe.

Oftează de vreo două ori, deschizând gura, dar nu-și găsește cuvintele potrivite și renunță. E important și nu trebuie amânat, așa că își fixează privirea asupra mea.

– Cel care ne-a chemat a fost cretinul ăla de Bruch.

Ce?

– Ne-a ordonat să fim foarte discrete, dacă nu vrem să avem zilele numărate.

Scanned by CamScanner

Înghit în sec, nemaiputând nici să clipesc. Ce este atât de secret încât să le ameninţe? Şi ce treabă am eu cu asta?

– Didina ne-a povestit de dimineaţă despre un musafir, care l-a făcut să fie mai ciudat ca de obicei. Nu ne-a spus despre cine ar fi vorba, însă, acum am aflat. Se pare că i-a venit soţia cu un copil mic.

Ce? Bruch e însurat? Are şi copil?

– N-am apucat să vorbesc cu Didina, nici înainte şi nici după, dar din cele înţelese de la cel care ne-a tradus, ar fi că, nu se simte bine şi are nevoie de ajutor pentru câteva zile, cât va rămâne aici.

Pe lângă şocul iniţial la aflarea veştii, ceva mă indispune şi nu-mi înţeleg noua indispoziţie. Nu înţeleg de ce m-a cuprins nervozitatea deodată. Nu mi-a făcut nimic, nu m-a atins, nu s-a apropiat de mine, nu mi-a vorbit mai mult de câteva cuvinte şi totuşi, am senzaţia că m-a păcălit. E însurat? I se pare a fi un loc potrivit pentru a locui cu familia? Poate o iubeşte atât de mult, încât să nu mai poată trăi fără ea! Şi de ce mama mă-sii îmi pasă ce face el? în ineterior se duce un adevărat conflict.

– Draga mea...

– O, nu!

Scanned by CamScanner

Îmi dau seama după felul în care mă ia că s-a gândit la mine ca la persoana potrivită s-o ajute pe aia. Mă ridic în picioare nervoasă.

– Ana, ne-a cerut maximă discreție! Îți dai seama că ne omoară dacă se află așa ceva...

– Ce mă interesează pe mine cine află despre asta? Nu vreau să stau în preajma acelui bărbat!

– Dar ce treabă ai tu cu el? Tu o să stai doar cu copilul, ajutând-o pe nevastă-sa când are nevoie. Și până la urmă, de ce ți-e așa de teamă, nici măcar nu-l cunoști!

O, ba da! Dacă ai ști...

– Glumești, nu? Ce știu despre copii? N-am avut niciunul în jur până să vin la dumneata în casă, iar aici nici măcar nu știu cum să mă comport cu ei.

– Ana, ne-a cerut o persoană de încredere, discretă, care să rămână acolo cât va fi nevoie! Am dat din umeri toate și ideea i-a venit Marei. I-a spus că ai fi cea mai potrivită persoană. Ești tânără și copiii sunt atrași de cei apropiați de vârsta lor. M-am gândit la Eliza, dar când a cerut să stea acolo, m-am răzgândit. Nu le pot face asta nepoților mei, au nevoie de mamă și așa suferă că nu-l au pe taică-su aproape.

Scanned by CamScanner

Mă plimb prin cameră ca o leoaică, prinsă din sălbăticie și băgată cu forța într-o cușcă. Nu-mi mai reţin furia și țip cât mă țin plămânii.

– De când am venit la dumneata, am făcut ce-ai dorit! Am încercat să nu-ți stau în cale, să te ascult, dar tot n-a fost bine. Ai vrut să lucrez, deși n-o mai făcusem și n-am spus nimic, am urmat tot ce ai stabilit! Ai hotărât pentru mine și m-ai obligat să stau în locul lui Ciprian, noaptea, într-o casă plină cu bărbați și te-am ascultat și atunci! M-ai pus să intru în sala de mese, deși te-am rugat să n-o faci, dar n-ai ținut cont de dorința mea! Însă acum, n-am s-o fac! Mă plasezi dintr-o parte într-alta ca și cum aș fi un nimic, fără să mă asculți sau să te gândești măcar o secundă la ceea ce simt! Cum poți să mă trimiți să stau iar în acea clădire în care am numărat orele și minutele până la eliberarea mea? Cum poți să mă trimiți lângă cel mai temut dintre ei? Te-ai gândit măcar că nu știu nimic despre copii și acolo sunt chiar în ochii lui?

Am scos pe gură vrute și nevrute, fără a ține cont că a rămas nemișcată la masă, privindu-mă cum mă fâțâi de colo-colo dintr-o parte a camerei într-alta, gesticulând și vociferând ca o nebună. Mă opresc într-un final, întorcându-mă lângă ea. Oricât am încercat să revărs tot ce am adunat, îmi dau seama că deja cărțile s-au făcut. Au hotărât iar pentru mine. Cum

Scanned by CamScanner

au putut să se gândească la mine? Probabil doamna Mara a crezut că-mi face un bine. Ce nu știe ea e că mi-a făcut cel mai mare rău. Ce știu despre copii? Nimic, absolut nimic! Bruch are o femeie care îl iubește atât de mult încât a fost de acord să vină atâția kilometri până aici, într-o zonă de război, cu un copil. Cât de mic o fi copilul?

Rămânem adâncite în gândurile noastre. Regret că i-am aruncat în față tot ce am acumulat în ultima perioadă, poate nu merita, dar n-am mai suportat și am răbufnit la prima scânteie.

– Nu se poate să găsești pe altcineva? Poate o cunoștință care are nevoie de bani sau poate...

– Ana, nu se mai poate face nimic! E stabilit! Mâine de dimineață te vei muta acolo, undeva la etaj, lângă camera lui Bruch. O să stabiliți acolo detaliile, bănuiesc că vei rămâne cu copilul când vor fi plecați sau noaptea, nu știu, o să afli.

Mă întrerupe, mult mai calmă și-i sesizez vocea îndurerată, afectată de ce i-am spus mai devreme. Până la urmă, i-am spus doar adevărul și după cum spunea mama *"Adevărul doare uneori!"*

Simt că mi s-a scurs sângele din corp, abia reușesc să mă ridic și să ajung până în cameră, trântindu-mă cât sunt de lungă în pat. Nu-mi vine să

Scanned by CamScanner

cred ce întorsură a luat iar viața mea! Micile planuri de a ieși din casă, de a-mi căuta colegele, de-a merge în cartierul unde n-am mai călcat de mult timp s-au năruit. Ce să fac? Nu mă pot gândi să plec de aici, rudele mele ar fi în pericol și n-aș suporta acest gând. De ce hotărăsc alții pentru mine? De ce e atât de nedreaptă viața? Ah, și de ce mă supără faptul că voi da ochii cu el? Mă râcâie această veste. Gândul că e însurat și mâine o voi cunoaște pe soție mă sufocă. Cu capul în pernă urlu de nervi, de frustrare, de neputință. Of, mamă, m-ați lăsat în voia sorții!

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 8

Stau de ceva timp în fața ușii și de fiecare dată când dau să intru mă răzgândesc.

Unu, doi, trei, gata, acum! pun mâna pe mânerul ușii, dar nu îndrăznesc să apăs. Ce să-i spun? Cum să-i spun? Nu pot să intru, dar nici să fug cât mai departe, mătușa ar avea de pătimit. La naiba! Îmi reiau numărătoarea: *unu, doi...*

Întorc problema pe toate părțile ca în noaptea trecută. Nu pot să înțeleg de ce au ajuns la concluzia că eu aș fi potrivită să am grijă de un copil. Pașii grăbiți care se apropie mă distrag. Îl recunosc pe soldatul care mi-a arătat unde să urc. Se încruntă când observă că încă sunt în locul spre care m-a îndrumat cu vreo zece minute în urmă. Nu spune nimic, doar își îngustează puțin ochii și bate la ușă în locul meu. *Respiră, Ana!* mă încurajez de zor.

Intrăm într-un dormitor unde observ un pat mare, două noptiere de-o parte și de alta, o comodă, două fotolii cu o măsuță între ele. Un miros plăcut de parfum mă înfioară și-mi strânge inima mai mult. Privirea mi se oprește pe sacoul de la uniformă așezat

Scanned by CamScanner

pe spătarul unui scaun. E al lui? Aud chicoteli, urmate de niște sunete care imită un tren, dinspre ușa deschisă.

- Kommen! îmi spune soldatul oprit în dreptul ei, un pic nervos, urmărind cum studiez cu curiozitate camera în care sunt.

Constat că e un apartament - din această încăpere se intră într-alta mai mică. Îl urmez pe soldat înăuntru și văd cum întinde unei femei așezate pe marginea patului niște pastile.

În mijlocul camerei îl găsesc pe cel care scoate sunetele, mergând în cerc, pe genunchi, cu un tren de lemn în mână. E mult mai mic decât îmi închipuiam, probabil are în jur de doi ani, judecând după copiii Elizei. Are niște pantaloni scurți cu bretele pe deasupra unei cămășuțe albe, părul e atât de galben încât îl asemăn rapid cu puful unui pui de găină. Nu-i zăresc chipul fiind aplecat spre jucăria de care pare foarte încântat. Soldatul se dă la o parte și rămân în fața femeii care mă măsoară cu atenție. Jenată și nemișcată, aștept să mă ia de jos în sus și înapoi de câteva ori, părând a fi la nesfârșit. Se ridică și abia acum, când se apropie, îmi permit s-o studiez la rândul meu. E mai înaltă decât mine și cu toate că sunt slabă, mă întrece și la asta. Tenul său e foarte alb și palid, sprâncenele și genele abia evidente din cauza culorii mult prea deschise. Capul este acoperit cu un turban negru, ascunzând părul, dar

Scanned by CamScanner

bănuiesc că este la fel de blond. Nu este machiată, cearcănele din jurul ochilor şi figura obosită arată clar că nu se simte foarte bine. Îmi vorbeşte şi mă panichez. La asta nu m-am gândit, cum o să înţeleg ce-mi spune?

Îşi dă seama, după figura nedumerită şi se opreşte, schiţând un mic zâmbet în colţul gurii. Întoarce capul spre soldat, spunând ceva, apoi continuă să mi se adreseze. Uimită, îl aud pe acesta traducând.

– Doamna ar vrea să ştie cum te cheamă şi câţi ani ai.

– Ştii românește? nu mă pot abţine.

De ce nu a vorbit până acum în românește? De când am sosit, m-a îndreptat spre acest loc în germana asta grea şi ciudată, când puteam să ne înţelegem atât de uşor!

– Răspunde-i doamnei! mi-o retează ferm.

– De unde ştii să vorbeşti atât de bine? continui, uitând de femeia care mă priveşte serioasă, neînţelegând nimic din ce vorbim.

Acest soldat tinerel nu-mi inspiră teamă, deşi mă priveşte ursuz, sperând să scape de interogatoriul meu.

– Nu te priveşte, răspunde-i doamnei! Acum! se răsteşte şi tresar.

Scanned by CamScanner

– Sunt Ana și am optsprezece ani, răspund, revenind la ea.

Îi traduce și dă din cap că a înțeles. Turuie pe limba ei, dar de această dată stau liniștită pentru că primesc traducerea nesuferitului.

– Cel mic este Erich și vrea s-o ajuți cu el. Sarcinile tale sunt de-al hrăni, spăla și plimba pe timpul zilei. Vei locui în camera cealaltă, iar de câte ori e nevoie de tine, vei veni.

O văd că-mi indică o altă cameră, a cărei ușă n-o zărisem până acum. Ce clădire ciudată, camerele sunt în rând, cu legătură între ele de parcă ar fi vagoane!

– Kommen! spune cu glas blând și-o văd cum se sprijină de tocul ușii, părând că mai are puțin și cade.

Chiar e bolnavă. Soldatul se grăbește să ajungă lângă ea, dar ridică mâna oprindu-l. Își îndreptă spatele vrând să-și ascundă slăbiciunea. Ce-o avea?

O urmez până în camera în care voi locui de acum înainte. E la fel de simplă ca și celelalte, un pat și dulap în care-mi pot așeza lucrurile. Geamul este acoperit cu o draperie groasă, maro, iar ușa pe care o deschid din curiozitate dă pe holul de unde am venit. Aha, am înțeles! Camera copilului este la mijloc și nu are

Scanned by CamScanner

ușă exterioară sau geam. Am ieșire separată și voi avea acces doar în camera copilului, numai când este nevoie.

– Așază-ți hainele și rămâi aici până în jurul prânzului. Vei aduce mâncarea de la bucătărie și-l vei hrăni pe Erich, apoi îl vei culca, primesc ultimele indicații înainte de a părăsi amândoi camera.

Pun micuța geantă pe pat, așezându-mă pe marginea lui, privind în gol mult timp. Încerc să analizez totul. Femeia este bolnavă și slăbită, iar copilul energic, având nevoie de cineva care să-l urmărească. Ce și cum ar trebui să-i dau să mănânce, mă va sfătui femeia care m-a silit să vin aici. Răsuflu liniștită că nu am dat de el și faptul că n-o să am ce căuta în camera lui mă relaxează. Poate nici n-o să-l văd vreodată, nu? El e mai tot timpul plecat pe teren, iar când se întoarce Erich nu va mai avea nevoie de mine și mă voi închide în camera mea.

În jurul orei unsprezece mă îndrept spre bucătărie. Străbat coridorul de la etaj și apuc balustrada, privind mulțimea de oameni care se perindă pe la recepție. Mai mulți soldați echipați se adună în formație, pregătiți să părăsească clădirea. Vreo doi ofițeri trec cu câteva dosare, coborând la demisol, la birouri, acolo unde trebuie să ajung și eu. Sunt uluită, văd mulți civili români așteptând pe fotolii. Ce caută aici? Nici nu știam că e atâta agitație ziua, fiind închisă

Scanned by CamScanner

în spațiul unde mă simțeam cât de cât în siguranță, bucătăria.

Cobor și observ că nu mi se acordă atenție, printre atâția civili nu ies deloc în evidență și ceea ce îmi dă încredere și curaj.

– Ce-i cu tine? mă întreabă Gina, arcuindu-și o sprânceană.

Ah, ce să-i spun? Bruch le-a ordonat să păstreze discreția și cer ajutorul din priviri mătușii. Dă ușor din cap, sugerându-mi clar să nu răspund sau cel puțin, în niciun caz adevărul.

– Păi, lucrez, dar acum fac curățenie sus!

– Aaa, am înțeles, ai avansat! începe să râdă un pic ironic. Acum vom avea mai multe știri și informații, nu? Ce-o să ne aducă doamna Didina, ce-o să ne spui și tu, continuă să râdă, vorbind tare pentru a se face auzită de toți.

Doar doamna Mara și mătușă-mea nu par interesate de cele spuse, cu capetele aplecate își continuă treaba, știind prea bine de ce sunt aici. Nu-i răspund, doar zâmbesc ca și cum îi dau dreptate la tot ce a debitat mai devreme. Mătușă-mea îmi face semn s-o însoțesc, făcând câțiva pași, ferite de urechile celorlalți.

Scanned by CamScanner

– Deci?

– Trebuie să am grijă de un copil de doi ani. Îi pregătiți ceva adecvat la vârsta sa, iar în apropiere de ora mesei voi veni să le iau.

– Bruch ce-a spus? întreabă destul de abătută.

– Am vorbit doar cu mama copilului, iar un soldat mi-a tradus. De unde o ști românește?

– Nu știu, și eu m-am întrebat. Am rămas la fel de surprinsă aseară când ne-a spus ce vrea Bruch. Sunt periculoși ăștia, nici nu știi când, cum și cu cine să vorbești! Ai impresia că nu te înțeleg și uite, unii chiar știu românește.

– Așa e.

– Hai să-i fac un piure, copiilor le place. Ai grijă, dacă te vei ocupa de el cum trebuie, n-o să ai probleme. Femeia cum e?

– Nu știu. Am vorbit foarte puțin, dar pare destul de rău.

– Da, așa am înțeles, de aceea nu poate să plece înapoi. Cred că va sta până își va reveni înainte de a se întoarce de unde o fi venit!

Scanned by CamScanner

Nu mai vorbim când ne apropiem de ceilalți. Cât ajut să-i facă mâncarea celui mic aud discuțiile lor, micile glume dintre Ciprian și domnul Relu și uit de teamă. Însă aceasta revine cum mă apropii de cameră. Cum să-i dau să mănânce? Dacă nu vrea, cum să-l conving? Îmi amintesc când refuzam mâncarea, mama îmi distrăgea atenția de la încăpățânarea și înverșunarea mea, întrebându-mă despre jucăriile sau jocurile pe care le terminasem înainte de a veni la masă. Mă luam cu discuția, uitând, luând câte o gură de mâncare, până terminam tot din farfurie. Avea acest dar, cunoscându-mă atât de bine, la fel cum orice mama știe ce este mai bine pentru copilul său. Of, trebuie să mă descurc! N-o fi așa de greu, nu? Pășesc în camera sa și se oprește din joacă, privindu-mă cu ochi atât de asemănători cu ai altcuiva, încât încremenesc pentru un moment. Ce asemănare!

Se uită curios la mine, dar nu spune nimic. Femeia lungită în pat spune ceva, iar el ascultă îndreptându-se spre masa pe care n-o observasem până acum. Pe ea este așezat un lighean cu apă unde își bagă micuțul mâinile. Când se bălăcește, aruncând apa de colo-colo râzând, mă apropii. Veselia sa e molipsitoare, dar o văd pe femeie încruntându-se, astfel îi iau mânuțele și le șterg cu un prosop. Ripostează, dar iau ligheanul și îl duc în camera mea, închizându-i ușa, blocând accesul spre obiectul plăcerii sale și disperării

Scanned by CamScanner

femeii. Aşez farfuria cu mâncare pe masă, însă o ia la fugă spre maică-sa, care după cum vorbeşte se roagă de el să vină să mănânce. Of, ce mă fac? Cum am bănuit, o să trebuiască să găsesc o modalitate de a-l face să mănânce. Fac câţiva paşi spre el, zâmbesc şi-l iau în braţe, mângâindu-i uşor părul.

– Kommen, Erich! spun încet, continuând să zâmbesc chiar şi când îl aduc la masă. Îmmm! mimez un gust bun al mâncării şi spre bucuria mea primeşte lingura cu mâncare.

Continui şi când dă semn de plictiseală mimez zborul avioanelor cu lingura, făcându-l să mănânce tot spre satisfacţia mamei sale, rămasă în aceeaşi poziţie pe tot parcursul orei de masă. Să-l culc e mult mai uşor, întinzându-se la pieptul mamei sale, mângâindu-l pe spate. Până îi strâng jucăriile de pe jos, adoarme. Ies din camera lor, lăsându-i să se odihnească în voie.

– Hai c-a fost bine! îmi spun cu voce tare.

Cu farfuriile murdare şi cu cea a femeii, care abia s-a atins de mâncare mă grăbesc spre bucătărie. Pe holul de la demisol aproape mă ciocnesc de un bărbat grăbit.

– Pardon... Ana?

Ridic capul surprinsă la auzul numelui meu. De mult n-am mai văzut pe cineva cunoscut şi în niciun caz

Scanned by CamScanner

nu mă aşteptam s-o fac aici. Ce să caute aici? După direcţia din care vine îmi dau seama că a fost în biroul lui Bruch. Dar ce treabă să aibă cu acesta?

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 9

– Tu eşti! e la fel de mirat de revedere ca şi mine.

– Da, ce faci Dragoş? Nu te-am mai văzut de... doi ani?

– Cam aşa. Ce-i cu tine pe aici? Aaa, de fapt mi-am adus aminte că ne-a spus Ştefan de reîntâlnirea voastră şi astfel am aflat că lucrezi la comandamentul ăstora. Şi cu ce, mă rog, îţi ocupi timpul? îmi vorbeşte pe un ton ciudat, un pic flegmatic.

– La bucătărie, îl mint şi nu-mi dau seama de ce fac asta.

– Îi hrăneşti pe porcii ăştia? continuă, uitându-se în jur pentru a nu fi auzit când bravează, dar spre norocul său suntem singuri.

– E doar un loc de muncă! răspund ferm, nemaivrând să las loc de interpretări pe care oricum le simt şi în privirea cu care mă măsoară din cap până în picioare.

– Eşti sigură că faci doar asta? Mă surprinde că n-ai atras atenţia niciunuia până acum, băieţii noştri sunt pe front, iar ăştia profită de femeile noastre!

Scanned by CamScanner

Ce? Ce tot spune ăsta?

– Uite ce e Dragoş, eu doar lucrez aici de câteva luni. Nu ştiu ce fac ăştia sau femeile noastre şi nici nu mă interesează, fiecare face ce şi cum vrea cu viaţa sa! Totuşi, nu înţeleg ce cauţi aici dacă eşti atât de înverşunat pe ei?

Situaţia se schimbă, i se citeşte pe figură că nu-i place ce i-am spus şi o lasă mai uşor.

– Da, scuză-mă dacă te-am jignit. Observ că într-adevăr te ocupi de bucătărie, indică cu capul spre farfuriile murdare din mâna mea.

– Nu m-ai jignit, dar nu permit nimănui să creadă ceva ruşinos despre mine. Pur şi simplu sunt o angajată şi pot afirma că nu m-au deranjat până acum. Fiecare îşi vede de ale lui.

– Da. Ne-a spus Ştefan că sunteţi împreună. Ne scrie despre tine, spre bucuria părinţilor noştri. Întotdeauna te-au plăcut, la fel ca şi... alţii, mi-o trânteşte iar, când credeam că s-a potolit şi a schimbat subiectul spre ceva mai plăcut.

Cu siguranţă se referă la întâmplările de cu vreo doi ani în urmă, când şi-a însoţit părinţii la o reuniune în casa noastră. Profitând că am rămas singuri la un moment dat, s-a apropiat prea mult spre disperarea

Scanned by CamScanner

mea. Nu îi înţelegeam gesturile. Aşezat pe canapea, alături, mi-a luat mâna într-a lui, declarând într-un mod direct simţămintele pe care i le trezeşte frumuseţea mea. Am sărit în picioare ca şi cum mă frigea deodată acel loc, luându-l prin surprindere, reuşind astfel să ies din încăpere. Am cerut voie mamei să mă retrag pe motiv că am o durere îngrozitoare de cap şi de atunci l-am evitat şi în niciun caz nu rămâneam singură în apropierea sa.

– Te-ai făcut mai frumoasă decât erai!

Simt cum mi se face greaţă la auzul vorbelor sale. Nu-mi dau seama de ce nu-mi place. E înăltuţ, brunet, cu o constituţie robustă, mai mare decât fratele său cu vreo doi ani. Poate ochii săi îmi displac, transmiţând viclenie, răutate şi chiar invidie.

– Mulţumesc!

Nu-mi place în ce parte s-a dus discuţia noastră şi vreau să se termine. Acum!

– Dar femeilor le plac bărbaţii în uniformă, nu? spune sarcastic, punându-se în faţa mea când îmi arăt intenţia de a-l ocoli. Nesuferitul ăsta n-are de gând să renunţe până nu-mi strică de tot ziua?

– Da, poate ei chiar merită să fie iubiţi! Şi-au lăsat casele, familiile apărând ţara cu preţul vieţii, nu?

Scanned by CamScanner

Neisprăvitul ăsta e gelos pe fratele său? Știu că n-a fost primit în armată din cauza unor probleme medicale și cred că acest lucru l-a deranjat, însă nu-i un motiv să-ți invidiezi fratele care își riscă viața în fiecare zi.

Îi dispare rânjetul răutăcios și-mi fac mustrări c-am exagerat. Nu poartă nicio vină că e bolnav, dar răutatea și veninul pe care le transmite m-au făcut să-i răspund astfel. Se dă la o parte, mă salută din cap încet și își ia tălpășița grăbit.

Nesimțitul, m-a umplut de nervi! Dar nu mi-a răspuns ce caută aici! Într-adevăr, am observat mulți civili, dar el declară tare și răspicat că nu-i suportă pe nemți, deci? Mi-a stârnit curiozitatea și o să aflu despre ce este vorba de la Ștefan. Diseară voi adăuga și asta în scrisoarea pe care i-o trimt, fiind rândul meu să răspund, deși am tot amânat în ultimele două zile, fiind prea preocupată de problemele apărute.

La bucătărie e agitație, sunt cu un om în minus și au mai mult de muncă. Gina mi-a luat locul la vase și după strâmbătura din colțul gurii, nu-i convine deloc. N-am ce să-i fac, nici mie nu-mi convine unde am ajuns! Nu pot s-o ajut, trebuie să mă reîntorc sus, să fiu pregătită pentru plimbarea micuțului. Mi-am făcut traseul și știu unde să-l duc pentru a fi cât mai feriți de razele puternice ale soarelui din primele zile de vară.

Scanned by CamScanner

N-a durat prea mult odihna celui mic, în timpul acesta aranjând hainele pe care le-am adus, apoi am curățat geamul pe care abia se mai vedea ceva. Îmi place lumina și nu mai suport întunericul în care mi-am petrecut cele șase luni după moartea dragilor mei părinți. Vreau să observ și să mă bucur de cele care mă înconjoară, soarele, copacii, marea și în special oamenii care fac tot posibilul să supraviețuiască, să meargă mai departe, așteptând și sperând la un viitor mai bun.

Îl îmbrac pe micuț sub privirea atentă a mamei sale și, spre liniștea mea, la parter încă este agitație și nu mă remarcă nimeni. Ies din clădire și-o iau spre locul de care n-am îndrăznit să mă mai apropii, dar știu că a venit timpul. Micuțul e cuminței, ținându-mă de mână, iar în cealaltă își cară o locomotivă din lemn. E atras de această jucărie și îl însoțește peste tot. E frumușel și-mi trezește o bucurie în suflet pe care n-am mai simțit-o la un alt copil, nu c-aș fi avut prea mulți în jurul meu, doar copiii Elizei care spre surprinderea mea, îmi lipsesc. Nici nu știu de ce, poate de apariția înainte de a adormi plini de întrebări, de certurile și contrazicerile lor sau pentru că erau singurii care m-au verificat în cele șase luni, dacă mai sunt vie.

E destul de departe cartierul în care am crescut, iar băiețelul dă semne de oboseală așa că-l iau în brațe și continuăm. Trec de magazinul care îmi redeschide

Scanned by CamScanner

rana, aducându-mi aminte de mustrările pe care încă mi le mai fac uneori noaptea sau când dau de greu. Ajung în fața dărâmăturilor rămase așa de atunci. Cine să refacă construcția? *Proprietarii nu mai sunt, iar fiica lor nu are nicio putere*, îmi răspund singură în timp ce câteva lacrimi îmi alunecă pe față. Micile picături care-i cad pe mânuță ori suspinele mele îl atenționează pe Erich să facă un gest neașteptat căruia i-am dus lipsa enorm. Întinde mâna grăsuță și-mi șterge obrajii. Cum poate un suflet atât de mic să-mi dea atât de multă putere?

– Gata, Erich! Nu mai plâng, dau din cap, alungând tristețea de pe chip cu ajutorul unui zâmbet.

Sunt sigură că n-a înțeles ce am spus, ci mai mult a simțit. Mă împinge ușor în umeri, semn că vrea să coboare din brațe și pășește între primele cărămizi, unde au răsărit câteva flori pe un petic mic de pământ. Le rupe și le strânge în pumnul său mic, oferindu-mi liniștea și intimitatea de care am nevoie. Inițiez o mică conversație cu ai mei, cerându-mi iar iertare că nu le-am fost alături în ziua aceea nefastă și le promit că niciodată n-o să mai fiu preocupată de bunuri materiale. Mi-aș dori să am putere pentru a da timpul înapoi, să fiu în camera de zi cu mama, cântându-i la pian!

– Blume! mă aduce iar în prezent micuțul, întinzându-mi o floare.

Scanned by CamScanner

– Blume! repet după el. Cred că mi-am găsit profesorul de germană! zâmbesc. Kommen, Erich! îl iau de mânuţă şi ne îndepărtăm de locul care-mi pricinuieşte o durere ascuţită.

Mersul pe străduţe ne oboseşte şi la întoarcere stă liniştit o bună bucată de timp, jucându-se sub privirea mea şi a mamei sale. Seara adoarme devreme şi observ că nu părăseşte camera băiatului. Nu doarme împreună cu soţul ei? Nu s-au mai văzut de atâta timp şi totuşi rămân separaţi? Nu am cunoştinţe prea multe despre cupluri, dar sunt sigură că-şi împart patul. Ciudat! Poate se va muta pe parcursul nopţii, când se vor reîntâlni, astfel va fi sigură că băiatul doarme profund. Gândul îmi produce un nod în stomac. Am ezitat toată ziua să mă gândesc la el, preocupându-mi mintea cu alte lucruri mai importante, dar acum, când încui uşa în urma mea, nu mai pot. Faptul că e la o distanţă atât de mică, cu soţia sa, mă sâcâie şi iar mă cert singură.

– De ce te gândeşti la ăsta, când ai un bărbat frumos care te iubeşte şi tocmai ţi-a declarat asta în ultima scrisoare? De ce te gândeşti la un om pe care nu l-ai mai văzut de o lună?

Decid să-mi distrag mintea şi să-i scriu lui Ştefan, aşezând lângă mine poza sa, imaginându-mi că este aici, astfel fiindu-mi mai uşor. Îi povestesc despre ce-am mai

Scanned by CamScanner

făcut, omițând faptul că am grijă de copilul lui Bruch. Îi relatez întâlnirea cu fratele său, evitând atitudinea cu care m-a tratat. Și cea mai importantă reușită, vizita la casa părintească și în vechiul cartier. Înainte de a încheia se aude iar semnalul și trebuie să stingem luminile, fiind o măsură de precauție împotriva bombardamentelor. Rămasă pe întuneric, cu luna plină a cărei lumină răzbate pe fereastă, îmi petrec câteva minute privind umbrele de pe tavan înainte de a adormi.

A doua zi reiau activitatea, exact cum am primit sarcinile, doar că de fiecare dată îl duc pe micuț în altă parte. Astfel, pot observa cât mai bine orașul împânzit de trupe germane și române. Femeia, pe care la început o priveam cu o oarecare invidie și o urmă de ură, deși de neexplicat se simte pe zi ce trece mai rău. Îl găsesc uneori pe medicul german la ea, iar după consultație îi spune câteva vorbe și pleacă. Fața i s-a tras, cearcănele sunt mai profunde, iar durerile o fac să se încovrige toată. De cele mai multe ori doarme când intru în cameră pentru a pleca la plimbare și o găsesc tot așa la întoarcere. Mi-e milă de ea. Suferă. Nu am vorbit prea multe de când am venit aici, nici n-aș înțelege, doar îmi indică cu mâna tremurândă, care a ajuns doar piele și os, să strâng jucăriile sau să iau farfuria de care nici nu s-a atins.

Scanned by CamScanner

Văzând-o atât de singură și suferindă încep să-l judec. E rău și rece. Cât de crud poate fi, încât să nu-i fie alături în aceste momente cumplite? Nu l-am întâlnit nici după o săptămână de când m-am mutat aici. Nu știu când apare în cameră, dar dimineața devreme sunt sigură că nu mai este. I-am surprins pe cei de la bucătărie vorbind despre el și chiar i-am auzit glasul în biroul său într-o după amiază și nu găsesc nicio explicație pentru comportarea sa. *Sau poate noaptea îi este alături, de unde știi că nu-i așa?* mă apostrofez singură, oprindu-mi scenariile din cap. Sunt cuprinsă de sentimente contradictorii. Pe de-o parte mă indispune să știu că e însurat și are un copil superb, iar pe alta mi-e milă de femeia tânără și bolnavă.

Zilele par să treacă cu repeziciune acum. De multe ori mă aud râzând, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat și asta se datorează micuțului. Chiar dacă are multă energie și mă obosește, mă binedispune atât de mult încât uit de asta și simt că trăiesc cu adevărat. Uneori, de pe vreo băncuță privesc cum aleargă în jurul meu și-mi las imaginația liberă, visind la alte timpuri. Îmi imaginez că sunt o tânără mămică la plimbare cu copilul său. Poate voi avea parte de o familie cu un bărbat care să mă iubească, exact cum au fost și ai mei. Și de ce nu, un copil, ca micuțul blond cu ochi albaștri!

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 10

Zgomotele mă fac să deschid ochii. Nu mi s-a părut, chiar se aud din camera cealaltă. Mă îmbrac cu o fustă şi o cămaşă, pregătite de cu seară şi deschid uşa. Rămân în ea, găsind mai mulţi bărbaţi în uniformă, ocupând aproape tot spaţiul micuţei încăperi. Ce s-a întâmplat? Ah, Erich a păţit ceva!?

Îl recunosc pe medic, pe soldatul care m-a adus aici şi pe... Bruch? Toţi sunt în apropiere de corpul femeii care zace în pat cu ochii închişi. Dumnezeule, pentru ea au venit! Dar unde e copilul? Soldatul mă zăreşte şi se îndreaptă spre mine, serios.

- Pleacă! îmi ordonă cu duritate.

Mă uit speriată la cei din încăpere, cu spatele la mine, preocupaţi de ea, aşteptând parcă verdictul doctorului care-i ia pulsul.

- Unde e Erich? abia reuşesc să-i spun, dar este atent la doctor.

Deodată, în liniştea apăsătoare se aud plânsetele micuţului de undeva din camera cealaltă, a tatălui său. Situaţia mă sperie, dar simt ca şi cum ţipetele m-ar

Scanned by CamScanner

chema şi implora să mă duc la el. Apuc să fac doi paşi, dar soldatul se postează în faţă şi mă alungă furios.

– Pleacă de aici! Acum!

– Copilul plânge, spun cu glas rugător, sperând să-mi dea voie să ajung la micuţul al cărui plâns se înteţeşte. S-a trezit într-o cameră străină, fără mama lui, cu mai multe feţe necunoscute care s-au năpustit aici, toate acestea l-au speriat.

– Nein, pleacă!

Răcnetul îl distrage pe Bruch. Se răsuceşte spre noi şi îi ordonă să mă lase în pace. Arată îngrozitor, pare supărat şi abătut. Se întoarce iar şi îl ascultă pe medicul care-i vorbeşte în timp ce îşi strânge lucrurile. Nu mai întârzii, îl iau pe micuţ în braţe potolindu-i plânsul, mângâindu-i uşor spatele. I s-a făcut rău? De dragul micuţului cu braţele strânse în jurul gâtului meu sper să fie bine. N-aş vrea să rămână singur, la fel ca mine. Este prea mic pentru a trăi fără mama sa. Am trecut foarte greu peste moartea părinţilor mei pe care nenorocitul ăsta de război mi i-a luat şi nu vreau să mai fiu martoră la astfel de pierderi inutile, în care un copil nevinovat să sufere.

Doctorul părăseşte camera, urmat îndeaproape de cei doi soldaţi. Uşa dintre camere a rămas deschisă şi cu siguranţă el e acolo, lângă soţia sa, deşi nu se aude

Scanned by CamScanner

nimic. Nicio vorbă, niciun sunet şi presimt că s-a întâmplat ceva rău. Paşii mă poartă spre acel loc fără să-mi dau seama că încă am băiatul în braţe. Îl observ stând pe un scaun, la masa din colţ, cu fruntea sprijinită în mână. Nu mişcă, nu plânge, nu suspină, nimic, doar stă aşa.

- Die mutter! îl simt pe micuţ zbătându-se în braţele mele.

Vrea să-l las să ajungă la mama lui. Mă uit spre ea şi constat tragicul adevăr, femeia a murit. Nu credeam că-mi va păsa, însă simt o durere ascuţită în piept. Ce destin tragic! Atât de tânără, probabil în jur de treizeci de ani, a lăsat un copil micuţ singur! Ştia că este bolnavă şi de aceea a venit aici?

Micuţul insistă şi sunt nevoită să-l scot din camera în care zac ambii săi părinţi, unul şocat şi îndurerat, iar celălalt mort. Cu câteva jucării şi haine ies val vârtej pe uşa camerei, părăsind în grabă şi clădirea. Dumnezeule, de ce? De ce l-ai lăsat singur pe acest copil? Ce-o să facă acum? Mama lui a murit, tatăl e soldat şi nu se ştie dacă va supravieţui acestui război, oricând putând fi trimis pe frontul de est unde se dau lupte grele. Dar cu siguranţă are bunici sau alte rude unde Bruch îl va duce, protejându-l astfel până se va termina totul!

Scanned by CamScanner

Merg în neștire o bună bucată de timp, cu micuțul ba în brațe, ba pe lângă mine, oprindu-mă doar în fața unei brutării de unde iau o pâine proaspătă din care mâncăm amândoi. În ultimele zile mi-am dat seama că este mai slăbită, dar n-am crezut vreodată că va muri. Pe Bruch l-am văzut o singură dată, din întâmplare, cu vreo două seri în urmă. Am așteptat ca de obicei să se facă liniște, să se retragă toți la culcare și am ieșit din cameră cât am putut de încet, intrând în cea mai apropiată baie. Am făcut un duș pe grabă, blocând ușa cu scaunul adus din cameră. La ieșire am încremenit dând față în față cu Bruch care venea spre camera lui. Pentru o clipă a rămas pe loc, întrebându-se probabil ce naiba caut la ora aia cu un scaun în mână, ieșind din baie. Mi-am continuat drumul, dând mai mult cu stângul în dreptul știind că mă urmează la doar câțiva pași distanță. Ajunsă în cameră, m-am scurs pe ușa închisă, trăgând aerul cu greu după ce mi-am reținut respirația pe tot parcursul. În acea noapte gândurile m-au purtat la el, imaginându-mi unele lucruri care acum mă fac să regret. Conștiința mă ceartă c-am nutrit la fericirea unei muribunde, deși s-a întâmplat doar în gândul meu. *M-a salvat de viol, atâta tot!* îmi aud vocea și privesc în jur pentru a nu fi auzită. Abia acum realizez că sunt într-un loc în care n-aș fi crezut c-o să ajung, cel puțin nu acum. Dar ceva m-a adus aici și mă așez pe vine, lângă mormânt lor, lăsându-l pe Erich să se joace în pământul din apropiere.

Scanned by CamScanner

Ce să fac, mamă? Cum să-l ajut pe micuț? cer ajutorul celei care știu că mă veghează și care sunt sigură că ar fi știut cum să rezolve această problemă.

O să fii o femeie puternică, ca mama ta! îmi spunea tata, dar nu-l băgam în seamă când vorbea așa, doar râdeam.

Nu mă simt atât de puternică cum pretindea c-o să fiu. Știu că n-ar trebui să-mi fac griji, că micuțul are un tată care se preocupă de siguranța sa, dar tot mă doare. M-am atașat de el în cele două săptămâni și mi-aș dori să fie fericit, așa cum merită orice copil.

Într-un final, după prânz sunt nevoită să mă apropii de casă. Micuțul este înfometat și mârâie din cauza oboselii. Îl duc direct în camera mea și făcându-mi de câteva ori curaj, deschid ușa cealaltă. Nu mai este nimeni, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Privesc ușa din față, cea care duce în camera lui și mă întreb dacă este înăuntru. Oare cum se simte?

Îi las multe jucării în jur lui Erich și cobor degrabă la bucătărie pentru a-i lua mâncarea.

– Pe unde umbli? Te-am așteptat la prânz și m-am speriat groaznic când te-a căutat un soldat, mă ia la rost mătușă-mea trăgându-mă pe hol, departe de ceilalți.

Scanned by CamScanner

– Mătușă, m-am speriat, am luat copilul cât mai departe de...

– De ce naiba te-ai speriat? Și ce s-a întâmplat, de avea ăla fața aia? Ce-ai făcut?

– Ce? N-am făcut nimic, de ce crezi una ca asta? Nevasta lui Bruch a murit. Nici nu știu când și cum și-au dat seama, dar la prima oră erau în camera ei, iar copilul plângea și...

Încerc să-i explic agitată, dar apariția Ginei pe hol, grăbită, roșie toată în obraji, ne face să ne oprim.

La vederea noastră pentru o secundă lasă impresia că se sperie și fâstâcește și mă întreb ce-o avea. Însă nu pentru mult timp, pentru că mătușă-mea mă apucă de braț și mă trage după ea, punându-mi în mână tava cu mâncare pentru cel mic, dar și pentru mine.

Abia mă ating de mâncare. Mi-e greu, mai ales că cel mic dorește în camera lui, deși i-am cărat aproape toate jucăriile aici când adormise. După-amiaza rămân în spatele clădirii, la umbra unor copaci, ocazie de a observa că nu trece nimeni pe aici și de a găsi niște scări interioare spre o mică terasă pe care aș putea-o folosi fără a fi deranjați de privirile curioase.

Scanned by CamScanner

Înainte de culcare câteva bătăi în uşă mă fac să tresar. Deschid şi dau de soldatul nesuferit care ştie româneşte.

– Pot să intru?

– Da.

– Oberleutnant m-a trimis să vorbesc cu tine...

– Cine?

– Ăăă.. locotenentul Bruch m-a trimis să stabilim unele detalii...

– De unde ştii rămâneşte? iar îl întreb, neputând să-mi stăpânesc curiozitatea.

– Nu contează, răspunde după un timp în care îl priveşte pe micuţ.

– Te rog, spune-mi!

– De ce? Ce contează de unde ştiu?

Pentru prima dată vorbeşte mai calm, pe un ton chiar plăcut.

– Sunt curioasă unde ai învăţat atât de bine. Eşti român?

Scanned by CamScanner

Izbucneşte într-un râs zgomotos, uimindu-mă. Reacţia sa demonstrează că nu-i atât de acru cum vrea să pară.

- Român? Nu! Sunt german la fel ca toţi ceilalţi, doar că m-am născut aici, de fapt chiar în acest judeţ.

Cu ochii bulbucaţi, sunt mai nedumerită ca înainte.

- Nu ştiai de comunitatea mare de germani dobrogeni? Bunicii mei s-au stabilit aici prin 1890. Am locuit aici cu părinţii şi fraţii mei până în vara anului 1939 când am fost chemaţi acasă, în Germania, în cadrul unei acţuni întreprinse de Führer sub denumirea de Vorumsiedlung, adică strămutare premergătoare. Acum, oricum nu mai sunt mulţi, majoritatea a plecat cu doi ani în urmă, sub lozinca "Heim ins Reich" (Acasă în Reich). Ţi-am calmat curiozitatea? îmi spune serios, dar ochii îi trădează amuzamentul.

- Da. Ce vrea locotenentul tău?

- Vrea să rămâi aici în continuare, iar acum te vei ocupa de băiat şi pe timpul nopţii.

- Până când?

- Nu ştiu nici eu, nu mi-a spus nimic.

Scanned by CamScanner

- Nu-l duce acasă la el? îl asaltez cu întrebările pe care nu i le pot pune lui Bruch.

- Deocamdată, nu. Te vei ocupa doar tu de îngrijirea micuţului. În caz că ai nevoie de ceva, mă cauţi pe mine sau chiar pe el. Ai înţeles?

- Da.

- Mai ai ceva să-mi spui?

- Da, de ce a murit mama lui?

- Era bolnavă de mult timp. Ştia că nu mai are mult de trăit şi de aceea a adus băiatul la tatăl său. A vrut să-l ştie în siguranţă, adaugă cu tristeţe şi simt că-i pare rău de această situaţie.

- Nu crezi că era mai în siguranţă în Germania? mă trezesc vorbind iar şi-l văd trăsărind.

Pe moment am impresia că va pleca, dar mă uimeşte iar.

- Nu cunosc prea multe detalii, dar se pare că nu mai au pe nimeni acolo, cel puţin nu pe cineva care să se ocupe de băiat.

Mă salută şi pleacă, lăsându-mă iar cu întrebări fără răspuns legate de acest bărbat misterios care-mi chinuie visele de când l-am cunoscut. Nu rezist tentaţiei

Scanned by CamScanner

de a afla mai multe informații și intru în camera în care a stat femeia până acum. Hainele sunt la locul lor, chiar și o cutie cu bijuterii pe care le privesc puțin. Sunt atrasă de albumul de poze de pe noptiera de lângă pat. Îl iau și-l ascund în fusta largă, ca și cum aș fura ceva și ies cât pot de repede. Erich continuă să măzgălească o foaie cu creionul pe care i l-am dat, lăsându-mă să studiez liniștită fotografiile vechi în care o recunosc doar pe ea. Ea, copilă lângă un băiat și părinții lor, apoi adolescentă cu câteva prietene, poze de la școală alături de mai mulți tineri. Admir în același timp și peisajele din jur, clădirile și grădinile în care sunt surprinse imaginile. Pe lângă celelalte fete nu excela la capitolul frumusețe, unele întrecând-o cu mult. Ochii îmi cad pe o fotografie de nuntă - ea mireasă, dar mirele e altul. Sunt absolut sigură că nu e Bruch! Radiază de fericire și-l privește cu dragoste. Dau mai departe, dar nu mai găsesc niciuna cu acel bărbat șaten, în schimb e la o altă nuntă la care ea e din nou mireasă și mire e... ah, ce mă râcâie, e Bruch!

Spre deosebire de cealaltă, pare tristă, iar el încruntat și mult prea serios pentru acel eveniment. Nimeni nu zâmbește, nici mirii și nici puținii oameni din jurul lor. Bănuiesc că ar fi și părinții săi, poate chiar frații? Dar de ce au fețele acelea lungi, nepotrivite pentru nuntă? Chiar și în fotografie pare mai tânăr ca ea. Nici cu el nu mai are poze, doar cu micuțul. Ultima

Scanned by CamScanner

este recentă, stând în spatele unui scaun cu spătar pe care e așezat Erich. Nu știu de ce, dar o iau și o bag în sertarul unde le țin pe celelalte, dragi sufletului meu.

Toată noaptea stau cu urechile ciulite, așteptând să aud vreun zgomot din cealaltă cameră sau măcar de pe hol, de la cizmele sale, însă nimic. Sunt sigură că nu s-a întors aici.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 11

Privesc iar fața rumenă, cu obrajii bucălați și părul care pe zi ce trece se deschide mai mult. Se aseamănă cu un îngeraș și-mi place să-l urmăresc când doarme deoarece emană o stare de liniște și optimism. În lumea în care cu fiecare zi e mai multă ură și răutate, unde se întâmplă tot felul de nedreptăți, acești copii reușesc să ne dea speranță. În plimbările noastre întâlnesc mămici care, deși preocupate de prezentul incert, reușesc să schițeze zâmbete la micile năzdrăvănii făcute de copilașii lor.

Petrec tot timpul în jurul lui, părăsind camera doar când adoarme și atunci fugitiv, până la bucătărie sau baie. Mătușa mă ajută, pregătindu-i diverse mâncăruri, dar și Didina care-i spală hăinuțele. Ne-a cucerit pe toate, servindu-i mâncarea pe terasa unde ne petrecem multe ore, eu citind, iar el jucându-se în jurul meu. Seara încerc să-l obișnuiesc singur, dar e momentul când duce lipsa mamei care-l mângâia pe spate până adormea, exemplu pe care îl urmez. Astfel reușesc să-l adorm și în această seară, ținându-l la pieptul meu, până simt ritmul respirației schimbându-se. Întoarsă în camera mea, a devenit un obicei să las ușa întredeschisă pentru a-l auzi noaptea,

Scanned by CamScanner

în caz de nevoie, cum a fost după prânz, când s-a trezit într-un plânset, strigând-o pe mama sa. Mi-e milă știind că va suferi mult timp de acum încolo, de aceea tot timpul vreau să-i fiu alături pentru a-i alina lipsa și a-i oferi afecțiune. Taică-su e dezinteresat de tot ce ține de el. La început i-am găsit justificări, precum că ar fi ocupat cu probleme importante, acum însă, la o săptămână de când a rămas singur, îl judec aspru. E un om rece, indiferent la soarta micuțului său și în afară de ajutorul oferit, transmis printr-un soldat, nu s-a mai interesat în niciun fel de noi.

Nesimțitul... dacă aș fi fost o nebună care lovea copilul, îl opărea când îl spăla sau nu-l hrănea adecvat? Chiar nu-i pasă?

Aceleași întrebări mi le pun în fiecare noapte, mai ales acum când sunt deranjată de muzica ce răsună în toată clădirea. N-am mai auzit-o de ceva timp, însă se pare că băieții iar petrec. Iar au parte de puțină distracție, în special cei care au lipsit câteva zile. I-am văzut într-o dimineață adunându-se, înarmați până în dinți, urcând în camioane. Personalul de la bucătărie s-a bucurat îndeosebi, gătind mai puțin măcar pentru vreo două-trei zile.

Îmi distrag atenția cu scrisoarea primită de la Ștefan, care spre surprinderea mea a fost adusă până aici chiar de Eliza. Am auzit bătăi în ușă și nu mi-a venit să

Scanned by CamScanner

cred că este ea. Pe moment m-am speriat, gândindu-mă că s-a întâmplat ceva rău, dar când i-am zărit rânjetul întins pe toată faţa m-am relaxat.

– Ce faci, drăguţă, parcă nu-ţi plăceau mucoşii? a spus când a dat cu ochii de Erich, jucându-se în patul meu.

– N-am spus că nu-mi plac, ci doar că nu ştiam mare lucru despre ei, am răspuns, făcându-i semn spre singurul scaun din cameră.

– Şi acum te descurci? a continuat foarte interesată de micuţ.

– Am prins drag de el. E un copil bun şi frumos. Apropo, ai tăi ce fac?

– Sunt bine. Mă întreabă de tine, nu de alta, dar nu mai are cine să le aducă bunătăţi!

– Poate o să trec într-o zi pe la voi, cu Erich. Dar ce-i cu tine pe aici? n-am mai rezistat şi am abordat direct motivul vizitei.

– Nu te bucuri că mă vezi? îşi flutura genele, prefăcându-se oarecum ofensată şi am fost nevoită să mă prefac bucuroasă.

– Ba da, dar mă surprinde vizita ta.

Scanned by CamScanner

- Nu puteam să te las să mai aştepţi, m-am gândit că arzi de nerăbdare să citeşti scrisoarea de la iubitul tău, de aceea m-am grăbit să ţi-o aduc! a revenit iar la prestarea actoricească,atât de enervantă.

- Mulţumesc!

Nu i-am dat nicio satisfacţie, pur şi simplu am întins mâna spre motivul vizitei, fiind nevoită să mi-l dea fără să mai adauge altceva, între noi instalându-se o linişte apăsătoare. A simţit şi înainte de a ieşi pe uşă s-a răsucit, spunând ceva ce m-a derutat.

- Frumuşel copilul lui Bruch! Seamănă bine cu el, nu?

- Îl cunoşti pe tatăl său?

- Hmm, ne mai vedem, drăguţă! a plecat chicotind, lăsându-mă cu câteva întrebări.

De unde îl ştie pe Bruch atât de bine încât să-şi dea seama că micuţul îi seamănă?

Scot scrisoarea şi mă trântesc în pat, citind rândurile scrise de Ştefan. Îmi continuă poveştile despre camarazii săi pe care am impresia că-i cunosc deja personal. Fiecare tânăr are povestea sa, unii vin din sate, alţii de la oraş, unii căsătoriţi, alţii ducând dorul iubitelor. Aceştia sunt ţinta glumelor, fiind şi cazul său,

Scanned by CamScanner

după cum îmi scrie uneori. Îşi exprimă dorul de mine şi locurile natale şi deseori aş vrea să fie aici, să ne destăinuim ca nişte prieteni. Dar gândul că ar vrea mai mult decât atât mă nelinişteşte, simţind că nu sunt încă pregătită. Uneori zâmbesc la amintirea sărutului său, primul din viaţa mea şi după cum îmi scrie tot timpul, ar vrea să se repete de nenumărate ori. Mintea îmi fuge undeva departe, în Ploieşti, la o unitate a cărei imagine mi-am format-o după cum mi-a fost descrisă, unde băieţi de seama mea sau puţin mai mari învaţă să fie bărbaţi, forţaţi să se maturizeze brusc, departe de cei dragi sufletelor lor.

Sunt readusă înapoi de uşa deschisă brusc şi izbită cu putere de perete. Zgomotul mă sperie atât de tare încât sar în picioare în mijlocul patului, ţipând şi sărind de pe un picior pe altul până recunosc pe cel din prag.

E nimeni altul decât Bruch, care pare la fel de uimit. Face un pas înapoi şi priveşte coridorul, spre dreapta, apoi în stânga, cu ochii măriţi. Ce face? Numără uşile? Fără să mai scot vreun sunet mă opresc din ţopăială, urmărind cum continuă să se holbeze de-o parte şi de alta a holului, mormăind ceva.

A greşit uşa? Comportamentul său îmi dă de înţeles că a vrut să intre în camera de alături, iar acum sesizează greşeala comisă. Bine că nu s-a trezit fii-su la

Scanned by CamScanner

urletele mele, că nu știu cum mai reușeam să-l adorm. *Hai, pleacă! Hai, du-te unde vrei, numai lasă-mă în pace!* mă rog în gând, speriată, cuprinzându-mă cu brațele.

Își îndreaptă atenția spre mine și face câțiva pași, apucându-se de tocul ușii. Abia acum observ sticla aproape goală din mână.

E beat? Ce mă fac acum? Hai, Erich, te rog să plângi! Simt pericolul și mă cuprinde panica, văzându-l cum mă fixează în momentul în care intră în cameră, închizând ușa în urma sa. Rostește ceva, rânjește și simt cum tot corpul începe să tremure. Cine s-ar încumeta să se pună cu Bruch? Ce să fac? Să încerc să fug ar fi o mare prostie. Unde aș putea? La parter soldații sunt într-o stare asemănătoare cu a sa și ce-ar gândi văzându-mă alergând mai mult goală printre ei? Mă uit spre fereastă, dar îmi amintesc că sunt la etajul unu. Totuși, e singura soluție pe care o găsesc simțurile mele în alertă. Se oprește în mijlocul încăperii, de fapt încearcă pentru că n-are nicio șansă de izbândă. Se bălăngăne pe picioare și pare amuzat de această situație, pufnindu-l râsul. Eu abia îmi stăpânesc lacrimile, iar el râde zgomotos, înspăimântându-mă mai mult, în special când se decide să se apropie mai mult. Păşesc în spate până ajung lipită de tăblia patului. Mâna se duce involuntar la gură și plâng, oprindu-mi sunetele, însă nu și suspinele.

Scanned by CamScanner

– Șhhhtt! duce un deget spre gură, dar nu prea reușește, izbucnind iar în hohote.

Cât de meschin poate fi? I se pare amuzantă disperarea mea? Au fost momente în care am dorit să-l revăd, dar în niciun caz așa. Se chinuie să pună sticla pe noptieră, dar gestul îl face să se împleticească și cade pe pat, cu fața aproape de picioarele mele goale. Intenționează să se ridice, dar de fiecare dată cade pe burtă, mormăind. Renunță, schimbând tactica, luptându-se de câteva ori să se răsucească, ajungând într-un final pe spate. Înțepenită, urmăresc bărbatul lungit pe tot patul, cu fața spre tavan. Își dă capul mai pe spate pentru a putea să mă privească cu ochii ăia albaștri care mi-au tulburat câteva vise. Au un efect straniu, alungând toată spaima. Efortul depus îl obosește și după câteva mormăieli, adorme cu zâmbetul pe buze. Nu știu cât stau așa, fără a îndrăzni să mă mișc. Când prind curaj mă las în jos, cu picioarele strânse sub mine, ajungând la nivelul său. Ceva mă atrage, zâmbetul, apropierea dintre noi și profit de strea de inconștiență pentru a-l studia mai bine. E mult mai tânăr decât vrea să pară, deși adoptă postura de bărbat dur și serios. Forma bărbiei arată că este un bărbat puternic, zăresc și câteva firișoare mici de păr care-mi produc o oarecare mirare, de fiecare dată fiind îngrijit. Ochii frumoși sunt încadrați de gene și sprâncene mai închise la culoare decât părul său blond, tuns scurt. Uniforma

Scanned by CamScanner

este descheiată până la jumătatea corpului, dezvelindu-i o bună parte din piept, fără niciun fir de păr și sunt tentată să-l ating măcar un pic cu degetele. Mă întreb vag de unde această dorință?

Revin la realitate și cobor din pat cât pot de repede. Sting lumina, închid ușa și mă lungesc lângă micuțul adormit. Căldura pe care o eman sau dorul pe care l-a dus brațelor mamei îi liniștesc acum somnul. Dimineață sunt trezită de zgomotele de dincolo și aștept cu urechile ciulite. Ușa se deschide forțat, ca și cum ar fi smulsă din țâțâni, tresar și deschid ochii speriată. Nu mai sar ca azi noapte, doar privesc cum apare în cameră, cu mâna la tâmplă și aer suferind, gârbovit. Mă observă și îndreaptă deodată spatele, îndepărtându-și rapid mâna, reluând aerul superior de soldat model. Din doi pași ajunge la ușă, o deschide și închide imediat în urma sa. Nu-mi pot stăpâni râsul. Ce dobitoc îngâmfat!

Zâmbesc. Nu-mi pot controla trăirile și în ritmul ăsta voi atrage atenția celor din jur. Amuzamentul pe care abia mi-l ascund, mușcând deseori buzele se datorează figurii uimite din momentul în care m-a zărit în patul fiului său. A fost haios chiar și azi noapte când s-a poticnit, ajungând în patul meu, dar nu cum și-ar fi dorit. Acum râd, dar ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost atât de turmentat? Mi-ar fi făcut vreun rău? Nu pare

Scanned by CamScanner

modul său de a avea o femeie, dar n-ai de unde să știi ce zace în mintea unui om.

- Ce faci, Anuța? întreabă Didina, imediat cum intră.

- Bine, încerc să-l conving pe Erich să mănânce mărul ăsta.

- Și?

- Mănâncă după ce i l-am curățat și tăiat feliuțe.

- Șmecherul, face ce vrea din noi! Crede că dacă are ochii ăștia frumoși, ne poate juca pe degete după bunul său plac, se adresează mai mult lui, pupându-l pe frunte în timp ce micuțul râde.

- Ești un mic alintat și profiți că Ana te iubește, nu? continuă, prostindu-se, amuzându-se împreună.

Mă simt ca o mamă căreia îi este lăudat copilul. Cu fiecare zi care trece prind mai mult drag de blondul ăsta mic.

- Puteți sta puțin cu el? Vreau să-i pregătesc ceva de mâncare, mătușa mi-a spus că e presată de timp, fiind foarte mulți azi la masă și abia fac față.

- Da, frumoasa mea, stai liniștită! Voi avea grijă de pufleiul ăsta mic, nu-i așa? Vei sta cu tanti Didina? îi

Scanned by CamScanner

vorbeşte iar şi mă întreb cât înţelege, dar tonul şi maimuţărelile ei au efectul scontat.

E atât de drăgălaş încât îl remarci oriunde ar fi, la fel cum ni se întâmplă şi pe stradă. Nu aş putea să-i descriu frumuseţea, însă are ceva aparte, pe vino-încoace. M-am ataşat de el într-un timp relativ scurt, lăsându-l să-mi intre în sufletul pe care îl credeam pustiit după moartea părinţilor.

Mă îndrept spre bucătărie, în minte având imaginea unui bărbat mahmur, în special când îi zăresc camarazii cum mişună la parter. Cobor scările spre demisol şi la baza lor aud o voce cunoscută, iar inima tresare în piept de parcă aş fi alergat la un maraton. Păşesc peste ultima treaptă şi ajung aproape de cei doi bărbaţi care vorbesc serios, judecând după mimica lor pe care îndrăznesc s-o studiez câteva clipe până în momentul în care sunt observată. Se opreşte, privind peste interlocutorul său, destul de surprins de apariţia mea.

Nici nu mi-am dat seama că am rămas pe loc decât când îl zăresc pe celălalt urmărindu-i privirea, uimit. Mai mult de reacţia mea sau a colegului său? Puţin încurcată pornesc cu paşi grăbiţi, rugându-mă în gând să nu mă împiedic sau mai rău să cad sub privirile sale. Sunt sigură că mă fixează în continuare, pur şi simplu o simt. Parcurg coridorul care pare că s-a dublat

Scanned by CamScanner

cu fiecare pas făcut și deschid ușa bucătăriei, oprindu-se cu toții pentru o clipă.

– Ce-i cu tine? Ai pățit ceva? apare Gina lângă mine cu o figură îngrijorată.

În ultimul timp ne-am apropiat una de cealaltă. Pentru că ne petrecem tot timpul aici simțim nevoia de prieteni. Încă nu ne facem confesiuni, dar în curând simt c-o să am nevoie să destăinui altcuiva trăirile din ultimul timp. Chiar acum aș vrea să-i spun că simt o forță invizibilă care mă împinge spre el și căreia nu știu cum să-i rezist. Dar mă opresc.

– Ăăă... eu... ăăă... nu am pățit nimic, de ce?

– Ești roșie toată și gâfâi de parcă ai fi fost urmărită până aici.

Așa de vizibil e?

– Nu, n-am nimic, doar mi-e foarte cald!

– Of, nouă ne spui? Ne coacem aici, degeaba avem toate ferestrele deschise, nici măcar nu adie vântul. Iar cazanele ne încing mai rău, o să ne întindem ca râmele pe cazma!

Pufnim în râs de disperarea doamnei Mara și mă ocup de supa micuțului. Bucătăria e aprovizionată cu carne, legume, fructe, soldații nemți fiind bine hrăniți

Scanned by CamScanner

spre deosebire de cei români, după relatările lui Ştefan. Nu este corect, ţinând cont că sunt musafiri în ţara noastră şi deşi le suntem aliaţi îi consideră pe soldaţii rămâni inferiori.

- Şi, cum e Bruch? E atât de rău cum se spune? o aud deodată pe Gina.

S-a apropiat tocând nişte legume în colţul unde stau, aşteptând să fiarbă mâncarea. Mă alarmează întrebările sale. De unde ştie că lucrez numai pentru Bruch? Sau mai exact ce şi cât ştie din ceea ce fac?

- Nu ştiu, n-am contact cu el. De ce mă întrebi?

- Eram curioasă. Toată lumea se fereşte de el şi din câte am înţeles, ar trebui să stea mai mult aici, însă îi însoţeşte pe soldaţi des în misiunile lor.

- Poate e mai perfecţionist. De unde ştii atâtea despre ei?

Interesul ei despre Bruch mă intrigă. Dă înapoi, îndepărtându-se uşor, mai ales când apare mătuşă-mea între noi. Mă irită faptul că nu aflu mai multe de la ea, iar întrebările sale mă îndeamnă deodată să apelez la precauţie.

Scanned by CamScanner

– Mi-a spus Eliza că vrei să vii pe la noi într-o zi, începe mătușă-mea și-mi vine să urlu la ea, enervându-mă de întrerupere.

– Da, mă gândeam să-l aduc pe Erich să se joace puțin cu cei mici, răspund fără chef.

– Sâmbătă ar fi bine, vreau să fiu și eu acasă. Poate mergem împreună când scap de aici, ce spui?

– E o idee bună.

Nu mai apuc să mă apropii de Gina, deja e în sala de mese cu Ciprian și sunt nevoită să plec. Lipsa sa îmi provoacă o mică indispoziție pe tot drumul de întoarcere.

Didina pleacă imediat și cât micuțul se bălăcește în ligheanul cu apă, fericit, pregătesc masa. Ceea ce găsesc pe masa din camera copilului mă surprinde și-mi răsucesc capul împrejur, în căutarea cuiva care, bineînțeles, nu e. Iau într-o mână ciocolata, iar în cealaltă căluțul de lemn și simt o emoție de nedescris. Sunt sigură că el le-a adus, dar când? E ca cea pe care mi-a oferit-o în noaptea când ne-am cunoscut și mâinile tremură ușor, iar zâmbetul tâmp îmi apare iar pe chip.

Chicotelile micuțului mă cheamă și observ motivul. Pe podea e aproape tot conținutul ligheanului. Îmi dă de lucru, numai bine pentru a-mi reveni din

Scanned by CamScanner

emoțiile trezite de cineva care ar trebui să-mi fie interzis. Îmbrăcat, îl așez la masă, mulțumită că mănâncă fără prea multe alintături. Cu burtica plină, spălat și obosit, Erich adoarme în patul meu ținându-și noua jucărie la piept atât de strâns încât sunt nevoită să i-o las. Ambițios de mic!

Mă învârt prin cameră și nu-mi găsesc locul. Sunt obosită după noaptea trecută, dar și agitată, iar ciocolata pe care o înfulec cu poftă nu mă ajută deloc.

Duc apa la baie, iar dușul pare a-mi face cu ochiul. Astăzi este o zăpușeală îngrozitoare, hainele mi se lipesc de piele și simt nevoia de a mă răcori, însă nu pot risca. E mult prea periculos să mă dezbrac aici, chiar și pentru cinci minute. O fac doar noaptea, când e liniște peste tot și atunci cu inima în gât. Singurul care m-a observat a fost chiar el, baia fiind aproape de camera lui și spre avantajul meu nu o folosesc mulți.

Nu rezist și-mi pun apă în lighean, cărând-o în camera lui Erich. Știu că aici nu voi fi deranjată, camera fiind ferită, neavând ușă exterioară, doar pe cele două care duc în camerele noastre. Așez ligheanul aproape de ușa sa și mă dezbrac până la brâu, înmuind părul în apa călduță. Folosesc săpunul lui Erich, spălându-l bine, apoi torn apă din carafă pentru a-l limpezi. Zgomotul de la ușa izbită de lighean mă face să scot un țipăt scurt

Scanned by CamScanner

și din instinct o împing cu putere înapoi, băgându-mă după ea, cu apa șiroind din păr.

-Auuu! se aude când împing ușa, lovindu-l destul de zdravăn după cum pare.

Vociferează și multe cuvinte par pline de furie, dar nu mai încearcă să deschidă ușa.

Ce naiba caută aici? O, Doamne, o să mă omoare că l-am lovit, data trecută m-a zgâlțâit serios pentru asta!

Mă desprind de ușă și mă îmbrac cu cămașa, închei doar vreo trei nasturi și deschid ușa, lăsând-o doar puțin crăpată, suficient ca să oprească ropotul de cuvinte rostite cu duritate. Cu capul aplecat, respirația precipitate și apa prelingându-se pe materialul subțire, rămân nemișcată în spatele ușii. O clipă am speranța că a renunțat să intre, însă zăresc cizmele oprindu-se în fața mea și simt cum mă fixează. Mi-e teamă să ridic capul. Arăt ca un șoarece ud și observ că m-am încheiat strâmb, sărind doi nasturi, cel de la mijloc ajungând sus. Ah! Mi-e jenă de imagine și faptul că-l simt atât de aproape, nemișcat, mă agită. Privirea sa parcă mă arde și-mi dă mâncărimi peste tot, de la mijloc până la creștet și nu-i mai rezist. Mă protejez cumva de ea, ducând brațele pe piept, înconjurându-mă cu ele. Gestul îl convinge să se miște, înaintând spre mijlocul camerei de

Scanned by CamScanner

unde aud cum mă întreabă mult mai încet, calm şi... un pic răguşit?

- Erich?

- Doarme în camera mea, răspund fără să ridic privirea de la cizmele sale.

Rămâne pe loc şi-mi dau seama că n-a înţeles o iotă, cum de altfel n-am făcut-o nici eu cu înjurăturile sale. Abia acum îl privesc şi observ cucuiul din frunte! Ah, mă omoară! Dacă se uită în oglindă mă strânge de gât. Privirile ni se întâlnesc şi contrar aşteptărilor nu găsesc furie, ci cu totul altceva, de parcă nu s-ar fi trezit cu o uşă în cap. De fapt, ce vină am că vrea să-şi vadă fiul tocmai la această oră? Şi taman azi!

Îl urmăresc cum intră în camera mea, probabil privindu-şi fiul şi nu ştiu ce să fac în acest timp. N-am timp să-mi schimb bluza, aş fi prea expusă şi nici să ies din cameră, aşa că nu-mi rămâne decât să aştept în acelaşi loc.

Revine şi se opreşte iar în faţa mea, destul de aproape, simţindu-i parfumul. De această dată nu mai ascund privirea, ba chiar i-o susţin, deşi nu ştiu ce are în gând.

Mintea mă ceartă, trimiţând semnale de avertizare spre ceea ce fac în acest moment, dar

Scanned by CamScanner

degeaba. N-o ascult. Inima îmi bate mai tare ca oricând și contactul vizual este la fel de intens. Deși e foarte aproape de mine, nu mă atinge. Niciun gest, nicio reacție, felul în care stau îl ține la distanță și mă decid să fac un gest de care nu m-aș fi crezut în stare vreodată. Îndepărtez singură mâinile, lăsându-le pe lângă corp, conștientă că am pe mine doar o cămașă albă, cu mâneci scurte, lipită de sâni. Urmărește fiecare mișcare și aștept tremurând ușor un răspuns care întârzie să apară. *Ce vrei, Ana? Ce-i în capul tău?* încep să regret decizia.

Lipsa de reacție și pasul pe care îl face înapoi, răsucindu-se pe călcâie și părăsind camera, sunt de ajuns pentru mine. Mă respinge, probabil considerând ca sunt un copil, o puștoaică, diferită de acele femei mature, mult mai experimentate. Mă simt oribil și înmărmurită, mă preling pe ușa închisă până la podea, condamnându-mi încontinuu purtarea. Este doar vina mea! Mi-am făcut scenarii copilărești, dar sunt doar o servitoare pe care a salvat-o cândva, dându-i șansa să fie dădaca fiului său. De ce îmi complic singură viața? De ce nu mă gândesc la sentimentele lui Ștefan? Nu mă înțeleg nici eu! De ce îmi tresare inima când îl aud sau văd pe acest om, un neamț urât de toată lumea? Sincer, Ana, ce-ai fi făcut dacă ar fi vrut mai mult de un sărut? Lupta interioară nu-mi dă pace, golindu-mă de energie, iar toată buna dispoziție de până acum s-a evaporat într-o clipită. Sunt nevoită să trec peste plângerea de

Scanned by CamScanner

milă şi linsul rănilor când îl aud pe Erich strigând după mine. Mă întâmpină aproape de uşă.

–Afară! Afară!

Cred că e primul cuvânt românesc învăţat şi acum mă forţează să-l pun în aplicare. Reuşesc să mă îmbrac, să-mi usuc părul cu prosopul şi ies mai mult buimacă pe hol, uitându-mă în stânga şi-n dreapta după el. Nu vreau să ne întâlnim, nu acum!

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 12

Toată după-amiaza nu observ pe nimeni, deşi strada e destul de animată. N-am chef de nimeni şi de nimic, sunt ursuză şi urâcioasă. Îmi dau seama de asta, dar nu pot nici în ruptul capului să-mi schimb starea. Ne întoarcem târziu, pe întuneric şi la parter dăm de un soldat care mă priveşte oarecum curios, dar nu spune nimic. Erich e aproape adormit în braţele mele şi-l schimb de haine cu greu, adormind instantaneu. Nu mai întârzii nici eu. Mă bag în pat şi nici nu realizez când mă cuprinde somnul în mrejele lui, adânc, fără vise, încât abia reuşesc să deschid ochii atunci când îl aud pe micuţ. Vorbeşte? Visează oare? Ridicată într-un cot ascult cu atenţie ce se întâmplă în cealaltă cameră. Desigur cineva este acolo şi vorbeşte cu el, dar cine? Zăresc lumina prin uşa întredeschisă şi observ că străbate din camera tatălui său, recunoscându-i şi vocea şoptită. Ah, simt cum îmi vibrează în adâncul sufletului şi mă întreb iar de ce am avut impresia că n-am trecut neobservată în faţa lui!

E prima dată când îl aud vorbind cu blândeţe, atât de patern. Dar ce caută la copil? A plâns şi nu l-am auzit? Îmi fac avânt să intru şi-l găsesc într-o postură nouă, uluitoare, încurajând copilul să-şi facă nevoile în

Scanned by CamScanner

oliță. Nu știu cum va reacționa, surprins într-o situație atât de personală și fac stânga împrejur, însă nu apuc să ies neobservată, micuțul strigându-mă.

– Ana! Ana!

Rămân, trăgând cât mai mult aer, umplându-mi plămânii, încercând astfel să-mi calmez emoțiile și nervozitatea. Îl urmăresc cum se ridică fără să mă privească, îndepărtându-se cu oliţa plină. E greu de conceput că acest bărbat mândru s-a comportat ca un adevărat părinte, deși până acum n-a prea dat impresia că ar dori vreo apropiere de fiul său. Într-adevăr, Erich a băut cam multă apă înainte de culcare și probabil taică-su l-a auzit foindu-se sau scrâncind și a venit să verifice despre ce e vorba. Reușește de fiecare dată să mă surprindă cu schimbări bruște ale atitudinii sale, astfel caracterul pe care eram convinsă că l-am conturat deja cu precizie suferă modificări.

Mă așez în locul său, pe marginea patului și-l mângâi pe spate pe băieţelul somnoros. Îl simt. E aici, dar nu-mi dau seama unde, deși încerc să deslușesc vreun foșnet. Refuz să arăt cumva că-l simt și mai ales că ar avea vreun efect prezența sa asupra mea. Au trecut mai multe ore, dar nu pot trece peste rușinea datorată unui comportament ușuratic de care mama s-ar îngrozi dacă ar vedea asta de acolo de unde este.

Scanned by CamScanner

Cu siguranţă s-a amuzat copios pe seama mea, *"Micuţa servitoare voia s-o ating? Hm, eu?"* Ce-a fost în capul meu? Ca şi cum mi-ar simţi tumultul din interior, micuţul adoarme repede, prilej de a scăpa din această situaţie jenantă.

Învelesc cu cearceaful trupul micuţ şi cu paşi grăbiţi mă îndept spre uşă, fără a-l căuta prin încăpere. Mă opreşte. Fermitatea din vocea sa, ordin sau rugăminte, mă opreşte chiar în pragul uşii, cu spatele la el. Sunetul vine dinspre masa din colţul camerei şi-mi adevereşte bănuiala că m-a urmărit în tot acest timp.

– Stai! repetă în română.

Pentru o clipă nu ştiu ce să fac: să ignor cerinţa sau să rămân şi să... să ce? Cedez şi revin cu faţa spre el, zărindu-l în lumina slabă cum se ridică de pe scaun şi se apropie, oprindu-mi respiraţia. Ce vrea? Acum, când în sfârşit am realizat greşeala comisă, mi-e teamă de consecinţe. Ajuns în faţa mea, deschide gura şi spune ceva, dar a naibii de limbă dacă o pricep! Observă că nu reacţionez în niciun fel, aşa că-mi spune ceva cunoscut.

– Kommen! şi-mi arată cu degetul camera sa.

Na, Ana, ce-ai făcut, te-ai băgat singură în gura lupului!

Scanned by CamScanner

O ia înainte și mă cheamă iar. Dumnezeule, ce mă fac acum? Poate de asta a plecat azi, nu era încă ora potrivită să-ți faci de cap cu micuța dădacă! Cei patru pași pe care mă forțez să-i fac mi se par atât de grei, ca și cum aș merge la pedeapsa capitală. Îl găsesc, așezat pe scaunul din spatele biroul său, fixând intrarea. Îi urmez semnul de a mă așeza pe scaunul liber. Îmi dau seama că nu știe românește, doar câteva cuvinte învățate cine știe de la cine sau în ce împrejurări, iar asta nu mă încurajează deloc. Dacă nu ne putem înțelege, de ce m-a chemat aici? Totuși faptul că s-a așezat acolo îmi relaxează un pic musculatura dureros de încordată. Probabil dorește să-i țină cineva companie, dar și-a ales persoana greșit. Încă nu se culcase când și-a auzit fiul, fiind încă îmbrăcat, mă rog, pe jumătate, în partea de sus având un maieu.

– Sie wollen eine Zigarette? întinde tabachera, forțându-mă astfel să-mi ridic capul spre el.

Iar mă întreabă dacă vreau țigări?

– Nu, mulțumesc, reușesc să răspund fără vreo urmă de sugrumare a vocii, cauzată de nodul imens pe care-l simt în gât.

Privirile se întâlnesc. O mare greșeală pe care imediat o evit, știind ce-mi provoacă strălucirea albastrului întipărit deja în memorie.

Scanned by CamScanner

Își aprinde o țigară și toarnă dintr-o sticlă cu un lichid incolor în cele două pahare. Îmi opresc la timp un mic surâs, urmărind cum curge lichidul, aducându-mi aminte de mahmureala sa.

-Trinken! îmi întinde paharul când observă că nu-l ating.

Ascult îndemnul ferm, mă reped și iau în gură cât mai mult, dar simt tăria cum mă arde și nu mai pot reține pentru mult timp. Îmi sare pur și simplu din gură, direct pe pupitrul său din lemn, luându-l prin surprindere. De fapt, nici nu pot spune care dintre noi este mai șocat. Cu mâna la gura în flăcări îl privesc îngrozită cu ochi rugători să mă ierte pentru gestul revoltător de jenant. De ce l-am ascultat și am băut când nici măcar n-am mai pus băutură alcoolică în gură până acum? Gestul său e la fel de spontan, pufnește într-un hohot de râs, dar își impune să revină la chipul său impenetrabil, însă prea târziu. L-am văzut cum s-a minunat cât de tâmpă pot fi și-mi simt tot sângele în obraji. M-am făcut de râs!

Ia dintr-un sertar o cârpă și șterge stropii împrăștiați, lăsându-se apoi pe spate, privindu-mă prin fumul de la țigara care-mi gâdilă gâtul, provocându-mi iar tusea pe care abia mi-o mai rețin. Decid că ar fi timpul să plec, așa că mă ridic.

Scanned by CamScanner

– E târziu, găsesc o scuză, deşi neînţeleasă de el.

Nu mai aştept aprobarea sa, însă aproape de uşă simt cum mă răsuceşte spre el, printr-o singură mişcare şi tresărirea e atât de vizibilă încât mă eliberează, dar nu se îndepărtează. Sunt hipnotizată de privirea îndreptată obsesiv spre buzele mele. Văd cum se apropie de ele şi-mi dau seama că vrea să mă sărute. Gest făcut şi de Ştefan, aşadar de această dată mă pregătesc, închid ochii cât mai strâns şi ţugui buzele. Dar sărutul aşteptat, nu apare. Deschid ochii şi observ ditamai rânjetul pe faţă, privindu-mă amuzat. Râde? De ce râde? De mine? Nu mai suport să fiu luată în râs, mă încrunt şi caut mânerul uşii, dar mă apucă cu ambele mâini de umeri.

– Nein!

Încleştarea sa îmi opreşte orice mişcare şi-i simt mângâierea fină pe gât, urcând pe obraz. Se opreşte pe buzele pe care le tot urmăreşte. Degetele sunt înlocuite de gură şi rămân cu ochii larg deschişi. Mormăie şi mă trage cu braţul mai mult spre el, gest brusc care-mi scoate un mic sunet, suficient pentru a realiza că asta dorea, să-i las liber limbii să... o, Doamne, ce face? Ce-i asta? Îşi dezlipeşte gura şi mă priveşte, atât de aproape, cu respiraţiile întretăiate, însă nu pentru mult, repezindu-se iar. Cu ochii închişi trăiesc nişte senzaţii necunoscute şi de nedescris.

Scanned by CamScanner

Simt picioarele cum nu mă ascultă, moi, cu genunchii instabili, necesit sprijin şi-l cuprind. Diferenţa de înălţime, duce la agăţarea de gâtul său, trăgându-l cât mai mult spre mine. O căldură inexplicabilă se face simţită în tot corpul şi la următoarea pauză nu-l las să se îndepărteze, ci să-şi lipească fruntea de-a mea, ascultând şi simţindu-i respiraţia precipitată şi fierbinte împletindu-se cu a mea. Nu ne putem opri, dar reuşeşte altcineva prin bătăile repetate din uşă. Simt cum se încordează şi-şi duce degetul la gură, sugerând să rămân tăcută. Face semn să plec în camera lui Erich, închizând uşa imediat în urma mea. Cine e la ora asta? S-a întâmplat ceva?

Mă sprijin de peretele din spatele uşii privind în sus, ochii minţii ajungând acolo unde e nevoie în acest moment, şi anume la divinitate. Ce-a fost asta? Ajută-mă să-mi explic de ce doresc să se întoarcă, să mă sărute la nesfârşit, însă, în acelaşi timp, consider că o greşeală imensă?

Aud voci şi-mi dau seama că a revenit la tonul său obişnuit. Limba străină de mine este şi va fi un mare impediment pentru noi. Niciodată n-o să pot spune ce gândesc sau doresc cu adevărat. Am zărit pe stradă cupluri mixte, cu feţe zâmbitoare şi m-am întrebat, la fel cum o fac şi acum, cum reuşesc să se înţeleagă.

Scanned by CamScanner

Discuția continuă și mă deplasez în camera mea. Duc mâna la gură, atingând cu vârful degetelor buzele ușor umflate, având gustul lui. La primul sărut, cel cu Ștefan, n-am simțit nici pe departe încântarea de acum. Nici n-am știut că limba poate face așa ceva. Roșesc, privindu-mă în oglindă. Oare și-a dat seama că n-am mai făcut asta? Ce crede acum? Nu-l aud, doar îi văd reflexia în spatele meu. Mă răsucesc și își plimbă iar vârful degetelor peste obrazul meu, lent și cu multă blândețe, cum este și sărutul care nu se lasă așteptat. Însă e scurt. De ce? Nu-și dă seama că n-aș vrea să înceteze niciodată? În schimb spune ceva și... of, oricât de mult îmi doresc, nu știu ce vrea în acest moment. A revenit la vocea plăcută cu care mi s-a mai adresat, cea folosită doar în conversațiile cu Erich și cu mine. Oare ce spune? Îl las să mă mângâie și să vorbească în continuare, absorbită total de el. Cu capul aplecat și vârful nasului atingându-se de al meu, nu am habar ce are de gând, dar știu ce vreau eu. Să rămânem așa cât mai mult timp, fără întreruperi.

– Eu...

Ochii mi se măresc când rostește în română sau cel puțin încercând, pentru că pare destul de încurcat să-și găsească cuvintele.

– Eu...

Scanned by CamScanner

Ca să fie sigur că e corect și că înțeleg, se îndepărtează puțin, sufficient încât să aibă spațiu pentru a-și ridica mâna spre pieptul său, indicându-se.

– Eu... ăăă... a pleca... ăăă... zile.

Ce? Înțeleg când se ajută de limbajul nonverbal, mai exact cu mâna pe care o agită prin fața ochilor, arătându-mi că pleacă undeva, departe.

Ce? Pleacă? Cum adică? Tocmai acum? De ce?

De la euforie, la șoc, urmat de nervi, oprindu-mă la resemnare, îmi ascund privirea. De ce pleacă? Nu vreau să rămân singură. Nu acum!

Îmi simt bărbia ridicată de degetele sale suficient de mult pentru a fi nevoită să-l privesc.

– Zile... zwei.

Îmi arată două degete. Observ cât e de serios și am senzația că ar avea un oarecare regret că va pleca. Așa este sau îmi imaginez singură că i-ar păsa cumva?

– Zwei!

Repetă arătând degetele, insistând să-l înțeleg, folosind puținele cuvinte învățate și asta mă face să zâmbesc.

Scanned by CamScanner

– Două zile, traduc corect și după o mică pauză repetă după mine.

Zâmbim, mulțumiți de reușita noastră, dar atmosfera se încinge când intensitatea din privire devine atât de evidentă. Mă cuprinde în brațele mari, lipită de pieptul său. Îndrăznesc și-i răspund la rândul meu, cu palmele larg desfăcute pe maieul cu care este îmbrăcat.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 13

Nu știu cum și când a plecat, despărțirea fiind greoaie. La fiecare mic gest de îndepărtare, după o privire revenea iar și iar, sărutându-mă ca un nebun, lăsându-mă uneori fără aer. Când în sfârșit a reușit să iasă pe ușă m-am târât până la pat, trântindu-mă cu mâinile desfăcute, privind umbrele ce dansau pe tavan. Nu știu când am adormit, dar acum, când simt palmele care-mi ating fața, forțându-mă să deschid ochii și să revin din lumea viselor, bag de seamă că ochii albaștri care mă privesc nu-i aparțin. Sunt asemănători, dar fixați pe o față mult mai mică și mai bucălată.

– Erich! îl trag deasupra, pupăcindu-l până trupul micuț se zguduie de râs.

Îl eliberez într-un final și fuge în camera sa. Nu-mi vine să mă ridic încă din pat, ba mai mult, mă întorc pe o parte și alta, râzând de una singură. M-a sărutat! Bruch m-a sărutat și încă de câte ori! Îmi acopăr fața cu palmele, amintindu-mi tot ce s-a întâmplat cu o zi în urmă. Am crezut că trecusem neobservată și că mi-am închipuit unele lucruri, dar mi-a demonstrat contrariul.

Scanned by CamScanner

Erich revine cu locomotiva în mână, exprimându-şi singura dorinţă, obligându-mă astfel să alung fluturii care-şi fâlfâie aripile prin capul şi stomacul meu.

– Afară! Afară!

– Hei, nu aşa de repede! Ai uitat că trebuie să şi mâncăm?

Sunt fericită şi am impresia că zbor în loc să păşesc. Îl las pe Erich pe terasă şi plec să-i pregătesc ceva de mâncare. Cei de la bucătărie primesc doar răspunsuri monosilabice înainte de a mă coti de acolo. N-am chef de ei. Sunt prezentă doar fizic, aşezată pe o băncuţă, privindu-l pe micuţ cum imită de zor trenul şi maşinile cu care se joacă. Nu-l observ cu adevărat, fiind plecată în altă parte, într-un loc care-mi face sufletul să cânte de bucurie. Petrec întreaga zi pierdută între realitate şi vis şi când îi alunecă greoi pleoapele, curpins de oboseală, răsuflu uşurată. Dar acum am un sentiment vag şi camera mi se pare goală, iar liniştea apăsătoare.

Mă ridic şi picioarele mă poartă spre camera sa, oprindu-mă cu mâna pe mânerul uşii închise. Of, îmi lipseşte deja! Nu îndrăznesc să intru, deşi lucrurile sale personale mi-ar face bine în acest moment. Renunţ şi mă apropii de băiat, învelindu-l mai bine. Mă reîntorc în pat, dar realitatea mă trezeşte iar prin alarma

Scanned by CamScanner

antiaeriană, sunet care mă înfioară de fiecare dată. Tresar și mă gândesc dacă să reacționez ca de obicei, să rămân în locul în care sunt, lăsând la aprecierea lui Dumnezeu dacă e timpul să mă alătur părinților mei sau nu, sau să caut un adăpost, acum când cineva e dependent de mine. Nu mă pot juca cu soarta lui, n-aș suporta să mă știu vinovată și de asta! Dar unde să mă duc? Adăpostul e departe, ar însemna să ies pe stradă și să alerg până acolo. Mă îmbrac, sperând ca vuietul să înceteze, însă nu o face. Îl iau în brațe pe blonduț, cu capul sprijinit pe umărul meu și zăresc pe coridor o mulțime de bărbați ieșind din dormitoare pe jumătate îmbrăcați, alergând pe scări. Unde să mă duc? În dreptul balustradei îi văd cum ies din clădire înarmați, grăbiți spre posturi, urcând în camioanele care îi așteaptă în față. Sunetul insistent, mă sperie. Cobor scările până la demisol și de acolo pe altele, pe care doar le-am zărit, dar cărora nu le știu destinația. Decid că suntem mai în siguranță aici decât în cameră.

La baza lor dau de un coridor la fel ca cel de sus. Singura diferență ar fi că aici nu sunt camere, iar zidurile sunt din cărămidă. E un bec aici, la capăt, iar altul atârnă mai departe, pe la mijloc. Mi-e frică! Pare pustiu, iar aerul rece mă face să tremur. Am fost inspirată și l-am luat pe Erich înfășurat în cearceaful său și i-l strâng mai mult în jur. Înaintez câțiva pași temători. Ce mă sperie atât de mult, posibilul bombardament al

Scanned by CamScanner

cărui efect îl cunosc prea bine sau locul cu miros stătut în care mă aflu? Probabil ambele şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă rog. Doamne, ai grijă de noi! Ai grijă de toţi cei pe care îi cunosc, ai grijă de... O, Doamne unde o fi? Sper să se întoarcă sănătos. Toţi soldaţii de aici au plecat pregătiţi să riposteze, aşa şi el este pe undeva. Ah! Gândul ăsta mă înfioară şi mă disperă mai mult decât oricare altul.

Braţele-mi amorţesc, dar nu am pe ce să-l aşez. Încă nu îndrăznesc să mă întorc, deşi aici nu se aude nimic altceva în afară de respiraţia şi oftatul care-mi scapă uneori. Paşii care se apropie mă îngrozesc şi mă panichez, neştiind ce să fac. Instinctul de supravieţuire îmi dă curaj şi o iau înainte. Mă lipesc cu spatele de zidul rece, într-un loc întunecat, între cele două becuri. Cine o fi? Vreun soldat care păzeşte sau care se adăposteşte la rândul său?

– Ana?

Tensiunea îmi produce un vâjâit continuu în urechi şi mă întreb dacă e reală vocea sau disperarea duce la extrem.

– Ana?

Bărbatul de la baza scărilor strigă mai tare şi-l recunosc. E el! Stă pe loc, deci nu e sigur că aş fi aici. Mă caută!

Scanned by CamScanner

- Da! Ja! răspund tare şi fug spre el.

La fel se repede şi ne întâlnim la mijlocul distanţei dintre noi. *Ce cauţi aici*, aş vrea să-i spun, dar cum? Nu m-ar înţelege, aşa că rămân tăcută, uşurată că este lângă mine şi că n-a păţit nimic. Nu-i observ figura prea bine, dar îi simt braţele cum îl iau pe Erich, eliberându-mă de greutate, iar cu braţul liber mă surprinde enorm, trăgându-mă cât mai aproape, la pieptul său. Îmi vine să plâng. Când am devenit atât de sensibilă? Cu nasul băgat în haina sa, inspirând parfumul cunoscut împletit cu cel de ţigară şi mă simt după mult timp... protejată. Această situaţie îmi conferă siguranţa de care am nevoie. Simt respiraţia în creştet şi-mi dau capul pe spate, încercând să-l privesc. Ştiu ce are de gând dinainte şi-i ies în întâmpinare, ridicându-mă pe vârfuri, unindu-ne buzele în sărutul mult dorit.

Nu rămâne mult, îmi dau seama după cum mă trage după el până în cameră, de unde-şi ia grăbit rămas bun. Nu mi-a rămas altceva decât să-l privesc cum se urcă în maşina care-l aştepta şi s-o petrec până dispare din raza vizuală, odată cu pacea şi liniştea sufletului meu. Situaţia pare gravă, întorcându-se mai devreme cu o zi, motiv de bucurie, dar şi de tristeţe văzându-l cum se depărtează. Zorii zilei se ivesc, cu mine într-o nesfârşită deplasare între fereastră şi pat, plină de

Scanned by CamScanner

frământări. Inima-mi sare din piept când zăresc camioanele în faţa clădirii din care coboară o parte dintre soldaţii de aseară. Încerc să cuprind cu vederea pe toţi, căutându-l în mulţimea de bărbaţi obosiţi şi prăfuiţi, dar nu este. Unde o fi?

Erich e dornic de plimbare şi e în asentimentul meu, vreau să aflu ce s-a întâmplat aseară, îndeplinind fără crâcnire dorinţa sa. Oraşul pare la fel, magazinele sunt deschise, iar brutăriile te ademenesc cu mirosul de pâine proaspăt coaptă. Orice s-ar întâmpla, viaţa merge mai departe.

Micuţul aleargă printre picioarele oamenilor din piaţă şi-l urmez cu disperarea de a nu-l pierde din ochi. Un pâlc de oameni devine un obstacol în calea sa şi e nevoit să mă aştepte. Îmi înconjoară picioarele cu braţele sale şi ştiu deja că-mi cere să-l ridic, nemulţumit că nu poate trece mai departe. Glasurile ridicate îmi stârnesc oarecum curiozitatea şi mă apropii cu scopul de a afla ce s-a întâmplat de sunt atât de înverşunaţi. Majoritatea sunt mai în vârstă, îşi dau cu părerea, ba chiar huiduiesc pe cineva. Cine şi de ce a trezit această ură?

– Uuuu, ruşine! Ne faceţi de râs, curvelor! Femei uşoare! un nou val de proteste răsună.

Scanned by CamScanner

Persoanele trec mai departe, smotocite bine, trase de păr și de haine și observ că sunt două femei tinere îmbrăcate elegant. Nu ripostează în niciun fel, doar încearcă să-și facă loc printre ei, să fugă cât mai departe de acești oameni furioși.

– Dar ce au făcut? întreb femeia de lângă mine, care le ține hatârul celorlalți.

– Sunt niște depravate care-și fac viața mai ușoară trăind cu porcii ăia de nemți. Să trudească ca noi, muncind pământul, nu oferind trupul pentru un trai mai îndestulat! răspunde nervoasă, arătându-mi mâinile crăpate și negre.

Mă șochează vorbele și ura cu care sunt rostite.

– Feciorii noștri luptă pe front, iar ele se destrăbălează cu ăștia! adaugă și un bărbat, ca un crez colectiv.

Nu m-am gândit că este posibil așa ceva. Sunt considerați musafiri nepoftiți, niște cotropitori, suportați doar forțat. Aceeași soartă o au și cei care colaborează cumva cu ei și eu care consideram cel mai mare impediment ca fiind necunoașterea limbii. Dacă vom continua, voi fi huiduită pe stradă și lovită de ceilalți? Nu, refuz! N-au cum să afle, nu? Nu voi împărtăși cu nimeni sentimentele noi, va fi secretul nostru. Dar e bine? Mintea mă forțează să am remușcări

Scanned by CamScanner

şi îndoieli în ceea ce ne priveşte. Logic şi corect ar fi să-mi văd de ale mele, interesul să-mi fie îndreptat doar spre băiat, iar pe el să-l evit. E clar acest aspect... dar pot? Pot să-l ţin la distanţă, când am turbat în orele în care nu l-am văzut? Ce mi s-a întâmplat de-l vreau aproape mereu? N-am mai cunoscut astfel de sentimente până acum. Unde am mai văzut ceva asemănător? Ah, ştiu unde! La părinţii mei. Se iubeau enorm, iar mama reacţiona în acelaşi mod la fiecare întârziere de-a tatei, refuzând mâncarea sau odihna până la sosirea sa.

Sunt scoasă brusc din frământări de ruda mea când întinde râzând cu subînțeles o scrisoare de la Ştefan.

– Nu mai ai de ce să fii atât de abătută, uite, ţi-a scris iubitul!

– Da, atât răspund.

Ce-aş putea să spun? Că nici măcar nu m-am gândit vreo secundă în ultimele ore la Ştefan?

– Hai, schimbă-ţi faţa! Băiatul ţine la tine, îţi scrie mai des decât o face ginerele meu, Elizei. Sunt sigură că în curând o să-ţi propună ceva şi abia aştept! Aşa o să te aşezi la casa ta cu un bărbat care se va îngriji de tine şi căruia îi vei face nişte ţânci, doar ai câştigat ceva

Scanned by CamScanner

experienţă, nu? continuă veselă, amestecând în oala de pe foc.

– Ai iubit? apare şi Gina lângă noi, încântată de noutate.

Asta mai lipsea, acum o să ştie toată lumea că Ştefan este iubitul meu! Guraliva de mătuşă-mea nu se poate abţine. Nu răspund, doar zâmbesc, în schimb altcineva e dispusă să-mi strice de tot ziua.

– Da, are şi nu cred că mă înşel când spun că în curând o va cere de nevastă. Corespondează des şi dacă n-ar fi distanţa asta mare dintre ei, s-ar fi luat deja! continuă de această dată mândră de dezvăluirile sale.

– Da?

Vocea sau poate figura Ginei, îmi pune un semn de întrebare. Mă studiază, chipul trădând o anumită incertitudine pe care încearcă s-o mascheze sub zâmbetul pe care îl afişează. Pare a bănui ceva. De când m-a întrebat despre Bruch, ezit în privinţa ei. Curiozitatea şi bucuria sa vis-a-vis de persoana mea pare îndoielnică.

Le părăsesc cât pot de repede, pe motiv că Erich trebuie spălat înainte de culcare. Pe la parter e liber, doar soldaţii de pază, clădirea cufundându-se încetişor

Scanned by CamScanner

în liniște. Obositoare zi! Lipsa odihnei mă doboară și cu greu mișc corpul, iar picioarele le târâi.

- Draga mea, trebuie să te odihnești mai mult, arăți îngrozitor! mă preia Didina la intrarea în încăpere.

- N-am putut să dorm azi noapte, afirm sinceră, omițând însă motivul.

- Aaa, nici eu! Mi-a fost teamă, iar după ce ne-am întors de la adăpost n-am mai putut să închid un ochi. Vreau să se termine odată nenorocitul ăsta de război! Hai, că te las să te odihnești, adaugă după o scurtă pauză în care-i reapare zâmbetul blajin care mă poartă cu gândul la măicuța mea scumpă. Închipuindu-mi o mică conversație cu ea, aduc de la baie apă și-l îmbăiez pe micuț. Rămân în dormitorul său, fixând pentru a nu știu câta oară ușa închisă încă de azi noapte. *Unde ești?*

Dezordinea din jur mă deranjează și deși sunt obosită, nu o pot lăsa pe altă dată. Așez jucăriile cât mai frumos și atractiv pentru dimineață când se va trezi. Și-a descoperit o nouă plăcere, și anume de a goli sertarele de haine, vârându-și în loc jucăriile sau pe el însuși. Astfel, îmi dă o preocupare în plus. Întorc capul spre băiețelul care doarme atât de profund și frumos, de parcă m-ar chema să-i fiu alături tot timpul. Răsfir degetele prin părul blond și moale care i-a crescut cam

Scanned by CamScanner

mult. Ar trebui să-l tund, dar ce părere are tatăl său despre asta?

Of, iar îmi fuge gândul, spre disperarea mea. Ca și cum mi-ar simți oful, ușa de la camera sa se deschide și tresar. În ea apare bărbatul căruia i-am dus dorul întreaga noapte și zi.

- Guten Abend! salută când dă cu ochii de mine.

Rămas în pragul ușii, urmărește cum mă ridic de pe marginea patului. Privirile ni se întâlnesc și cu greu răspund, cu respirația întretăiată.

- Bună seara.

Ar trebui să-mi ascult rațiunea și să mă retrag, dar prezența sa e mai presus de orice. Din doi pași e lângă mine și mă întreb de unde știe ce-i în sufletul și gândul meu acum? Mă simt trasă în brațele sale, cu gura acoperită de buzele sale pline și fierbinți. Simt același dor, asemănător cu al meu, atât de necesar acum, după o zi grea ca aceasta. Strânsă în brațe, limba mă atinge cu delicatețe, gustându-mă ca pe desertul său preferat. Acea căldură ciudată îmi străbate tot trupul, trădând senzațiile, un mic geamăt scos în gura sa. Sărutul se intensifică, lipindu-mă de el până simt ceva pe pântec și rușinată mă opresc. Nu și el, coboară pe gât, undeva mai jos de ureche, provocând fiori pe șira spinării. Inima-mi

Scanned by CamScanner

bate atât de tare încât am impresia că ar putea să-mi spargă pieptul şi să iasă afară.

Se joacă cu lobul urechii, iar mâinile devin îndrăzneţe, plimbându-se uşor pe sub bluză. Buimacă încerc să dau un sens senzaţiilor care mă învăluie cu fiecare atingere de-a sa. Ce se întâmplă cu mine? Se opreşte, plimbând vârful degetelor uşor pe obraz, cu respiraţia neregulată ca şi a mea şi mă pierd în ochii săi. Pentru prima dată, transmite clar ce doreşte şi mă blochez. Bruch care permisiunea de a merge mai departe. Prin multitudinea senzaţiilor necunoscute am o clipă de luciditate. Ce să fac? În puţinul timp de când l-am cunoscut a reuşit să-mi confere încredere în persoana sa şi cu siguranţă se va retrage dacă-i voi da de înţeles acest lucru, dar vreau? Nu vreau să plece de lângă mine, să mă priveze de aceste trăiri atât de noi şi intense. Aşteaptă răbdător să mă decid şi simt cum obrajii mi se înroşesc. Stânjenită de propria-mi dorinţă, aplec capul. Experienţa îl ajută să înţeleagă limbajul trupului şi mă simt ridicată în braţe, cărată lângă patul său.

Corpul începe să mi se cutremure uşor, deşi încăperea e încălzită, iar fierbinţeala din trup îmi iese prin toţi porii. Simte şi deşi e mult mai experimentat, îşi înfrânează pornirile, devenind atent şi precaut. Unul în faţa celuilalt, lângă patul care tronează în mijlocul

Scanned by CamScanner

camerei, mă surprinde cu un gest neașteptat și plăcut, menit să-mi alunge temerile. Cuprinde palmele într-ale sale și le duce la buze, depunând mici sărutări. Se apropie apoi, atingând vârful nasului cu al său, cu aceeași privire magnetizantă. Îmi place și mă relaxez, dispusă la mai mult.

– Șhhttt, șoptește lângă ureche, răspuns la ochii lărgiți când degetele-mi descheie nasturii bluzei.

Îmi ridică bărbia, suficient pentru a-l privi în ochii săi strălucitori. Ca de obicei sunt fermecată de ei și nu mi-i pot dezlipi până ce toate veșmintele-mi ajung la picioare. Cel care întrerupe contactul nostru este el, dându-se un pas în spate. Stânjeneala revine și-mi acopăr sânii cu brațele, dar dă vehemet din cap, rostind ceva. Nu vrea să mă ascund de ochii care strălucesc mai mult ca oricând. *Dacă nu sunt așa cum se așteaptă?* un alt gând îmi străfulgeră prin minte. Le îndepărtează cu blândețe și-l las să-mi studieze goliciunea, dar doar pentru câteva clipe. Semnalul de avertizare pentru a stinge lumina răsună-n toată clădirea. Nemulțumit, pufnește de câteva ori, dar execută. Mă găsește în același loc, cu același tremur ușor, neștiind ce s-ar cuveni să fac. Acordă atenție gurii, apoi fiecărei părți a corpului, transformând copila inocentă în femeie.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 14

În oglinda din cameră îmi urmăresc micuţele pete roşiatice de pe piept, care încep să dispară. Atât ele, cât şi buzele umflate sunt singurele semne vizibile ale nopţii trecute. Închei nasturii bluzei şi continui să-mi studiez cu atenţie chipul. Nimic schimbat. Totul e la fel şi în afară de micul disconfort pe care îl am la fiecare mişcare, nu pare nimic schimbat. Dar eu ştiu că nu-i aşa. În exterior nu mă va trăda nimic, dar în interior totul s-a schimbat. Absolut tot. Îmi vine iar să zâmbesc la amintirea bolboroselilor sale, sigur nişte înjurături mascate spre toţi cei care l-au obligat să stingă lumina şi să renunţe la o activitate atât de plăcută pentru el şi anume studierea mea îndeaproape. Totuşi, asta nu l-a oprit s-o facă pe întuneric, lumină fiind doar de la luna plină care se reflecta prin geam. M-a studiat altfel, ca un orb, pipăind şi atingând totul cu mâinile şi gura, înnebunindu-mă, făcându-mă să mă agăţ de el. Datorită amintirilor îmi acopăr faţa cu ambele mâini, ruşinată de cele întâmplate cu câteva ore în urmă. A dat naştere unor senzaţii stranii şi noi pentru mine, neştiind cum să mă port, tremurând încontinuu în faţa necunoscutului, însă nu şi el. El a fost grozav, apelând la mişcări blânde, în special când a fost nevoie, oprindu-mi gemetele de durere prin sărutările sale, înlocuindu-le cu plăcerea.

Scanned by CamScanner

Curajul mi-a pierit odată cu ivirea primelor ochiuri de lumină, simțind goliciunea bărbatului adormit de lângă mine. Am atins podeaua cât mai ușor, grăbită spre ieșire, fără a-mi lua ochii de pe trupul său. Comportamentul său m-a năucit, fiind cu totul așa cum mi-am imaginat cu vinovăție înăuntrul meu, în unele nopți de singurătate. A simțit că m-am retras pe marginea patului, ruşinată şi a acționat imediat, cuprinzându-mă cu brațele la pieptul său.

– Nein! mi-a cerut să rămân cuibărită acolo, ascultându-i respirația agitată.

– Baie! am încercat să mă eliberez, dar n-am avut niciun rezultat, decât să-l văd cum mă privește nedumerit.

– Apă, baie... ăăă... pipi? mi-am adus aminte că m-a auzit întrebându-l pe Erich de câteva ori.

– Aaa... badezimmer! Toilette!

– Da, toaletă, aprob, deşi îmi dau seama ce tâmpă sunt. În loc să mă exprim civilizat, i-am vorbit ca unui copil. Ne-am ridicat, bâjbâind pe întuneric după hainele aruncate în jurul patului, atingându-ne uneori din întâmplare unul de altul. Semiîntunericul a ajutat să uit jena de a fi complet goală şi să am un comportament normal. A ieşit pe hol, verificând să nu fie altcineva şi mi-a făcut semn să-l însoțesc. A rămas afară, așteptând

Scanned by CamScanner

în fața ușii până la finalizarea dușului rapid cu apă rece, pe care însă nu l-am remarcat prea mult, sub efectul momentului. Nevoită, am ieșit cu părul ud, încercând din răsputeri a-l ține prins în prosopul primit în cameră și l-am găsit sprijinit de perete, delectându-se cu o țigară. Apectul dezordonat, cu maieul scos pe deasupra pantalonilor și părul ciufulit mi-a readus timiditatea, simțind cum roșeața îmi acoperă toată fața. Dar nu m-a lăsat așa. Mi-a ridicat bărbia încet și m-a sărutat acolo, în fața băii, riscând să fim surprinși de alți compatrioți de-ai noștri. Cu mâna cuprinsă într-a lui, ca un cuplu, ne-am reîntors. Până să se deschidă ușa, am pășit înainte, spre camera mea, însă m-a oprit, strângându-mi mai tare palma. M-am lăsat în voia sa, dormind până dimineață în aceeași cameră și pat.

Nu, n-are cum să se observe ceva! Clar, arăt la fel ca ieri, nu? Încurajată, plec la bucătărie însoțită de Erich și luăm masa pe terasa noastră. Întorși, sesizez ușa închisă de la camera sa și bănuind că-i plecat, mă liniștesc. Am o oarecare reținere să dau ochii cu el, neștiind ce-aș putea să zic sau mai rău, ce-ar trebui să fac? Mi-aș dori să am cu cine să mă sfătuiesc și gândul mi se duce iar la trecutul fericit în care eram înconjurată de persoane dragi. Poate n-aș fi avut curajul să divulg aceste intimități, dar unele întrebări și răspunsuri subtile m-ar fi ajutat. Chicotelile celui mic mă readuc în prezent.

Scanned by CamScanner

– Aaa... ce-ai făcut? fug spre el, dar e prea târziu.

Toată ciorba este pe bluza și fața lui. Mâna grăsuță e băgată în castronul cu mâncare pe post de lingură, ducând câte un cartof la gură. Așa îmi trebuie dacă îl las singur, acum va trebui să-l spăl și să curăț! Ultimele linguri de mâncare i le dau eu și după băiță, mă urmărește din pat cum strâng prin cameră lucrurile sale. Aștept să adoarmă înainte de a duce la bucătărie vesela. Străbat distanța cu inima strânsă, dorind în sufletul meu să-l întâlnesc. Dar n-am noroc.

– S-a întâmplat ceva? o întreb pe mătușă-mea, imediat cum îi zăresc figura.

Arată ca și cum s-ar fi întâmplat o nenorocire. Nu răspunde, continuând să taie în bucățele carnea. O caut din priviri pe doamna Mara, care pare că n-ar fi aici, ci cu gândul altundeva, departe. Ce s-o fi întâmplat?

– Mătușă, ce s-a întâmplat? mă apropii mai mult de ea.

Își ridică capul, surprinsă că sunt aici.

– Relu a fost arestat.

– Cum? Când a... de ce? întreb tare, șocată de cele auzite.

Scanned by CamScanner

– Mai devreme au venit doi soldaţi şi l-au luat mai mult pe sus. Nu au spus nimic, doar au făcut semn să nu intervenim şi să continuăm.

– Dar de ce? Adică... ce a făcut?

– Nu ştiu, dar mi-e teamă că au aflat că lua uneori conserve de aici. Era nevoit să facă asta! Soţia lui are nevoie de medicamente, banii nu ajung, aşa că le vindea. Ai naibii ăştia, de unde au aflat atât de repede? şopteşte cu teamă, ferindu-se să fie auzită de ceilalţi.

– Fura? întreb mai mult pentru mine.

– Nu, Ana. Ai văzut că magazia e plină de provizii pe care nici naiba nu le verifică. A început de curând să ia câte o conservă de carne pe care o dădea la schimb la farmacie, căpătând astfel câteva pastile pentru durerile soţiei. Problema este: cum de au aflat?

– Poate cineva...

– Nu, n-are cum! Aici suntem doar de-ai noştri şi-i cunosc, nimeni n-ar îndrăzni! Cred că l-a denunţat vreun vecin sau naiba ştie cine.

– Şi unde e acum?

– Nu ştim, bănuim că l-au dus la nesuferitul ăla de Bruch. Doamne, sper să nu-i facă nimic! Ce-o să facă ai lui acum?

Scanned by CamScanner

Aceste cuvinte mă dor mai mult decât aş fi crezut. E în stare să pedepsească un om, fără a-i păsa de adevăratul motiv? N-ar trebui să se preocupe de alte lucruri mai importante, cum ar fi apărarea oraşului? Oare sunt singura care-l consideră de diferit? Toate discuţiile despre el erau de fapt critici la adresa ofiţerului sever de care se tem atât soldaţii, cât şi civilii. L-am auzit răstindu-se şi vorbind pe un ton agresiv, deci ar fi capabil să-l pedepsească pe nea Relu.

Cum să aflu ce s-a întâmplat? Nu pot lăsa o soţie şi doi copii să moară de foame. Abătută, intru în cameră şi tresar văzând-o pe Didina cu mătura şi fărăşul în mână.

– Bună ziua, ce faceţi? N-aţi terminat? încerc să-i zâmbesc.

Îmi prinde bine întâlnirea, întotdeauna mă înveseleşte cu felul său de-a fi.

– Încă nu. Asta e ultima cameră şi plec acasă. Abia aştept să scap şi de ziua de azi.

– Da, e o zi frumoasă, un pic mai răcoroasă decât zilele trecute când am crezut că ne vom topi.

– Da. Erich, ce face?

– Doarme.

Scanned by CamScanner

Se comportă ciudat. Parcă mi-ar evita privirea, găsindu-şi de lucru, presând gunoiul într-o găleată. Probabil e şocată şi supărată de noutăţi şi o înţeleg, alegând să evit subiectul.

– Plec, poate apuc să dorm puţin!

Dar mă opreşte cu vorbele sale sau poate cu modul în care o face. O ascult cu atenţie.

– Ana?

– Da?

– Ai grijă, te rog, da? Te rog, fetiţo, ai grijă!

Mă răsucesc spre ea şi-i prind pentru o clipă privirea îngrijorată cu adevărat de soarta mea. Ce vrea să spună? E ca şi cum ar... o, Doamne, oare ştie ce-am făcut aseară? Nu, nu, n-are cum!

Cu capul aplecat se grăbeşte să iasă, lăsându-mă mai nedumerită decât am fost până acum. Prea multe evenimente, bătăi de cap şi necunoscute în povestea cu nea Relu, iar vorbele Didinei m-au bulversat. De unde să ştie ce a fost între mine şi... *O, Doamne, nu! Te rog, nu!* fug în camera lui.

La naiba, Didina a aflat şi asta doar din prostia mea. Ating cu vârful degetelor lenjeria curată, în locul cearceafului de aseară. De dimineaţă am văzut câteva

Scanned by CamScanner

pete de sânge, bănuind că-mi aparţin, însă văzându-l că dormea, mi-am spus c-o să-l strâng pe timpul zilei. Am fost atât de absorbită de toate şi nu m-am ocupat de un lucru atât de important, cum ar fi siguranţa mea. Ana, ce-ai făcut? Am promis c-o să fie secret şi n-a durat nicio zi până să mă trădez. Va spune cuiva? Tocmai ea a aflat, cea care se ocupă cu ştirile din această clădire?

Abia ies din camera sa, tulburată şi îngândurată, muncindu-mi mintea la o soluţie şi explicaţii plauzibile când uşa pe care tocmai am închis-o se deschide. Surprinsă, scot un mic ţipăt. Îşi arcuieşte o sprânceană, găsindu-mă în apropierea uşii, dar îşi revine repede, pe faţă apărându-i un zâmbet. Îl acoperă c-un deget, spunând să tac.

– Shhttt! face semn spre cel mic, să nu-l trezim.

Înşfăcată de braţ, mă trage în camera sa, atât de brusc, încât n-am timp nici să clipesc. Închide uşa şi mă ţintuieşte în ea, presându-mă cu trupul său. Cu ochii măriţi, speriată de reacţia sa îl urmăresc cum se apleacă şi-mi acoperă gura cu un sărut la fel de grăbit.

– Eu...

Încerc să-i potolesc invazia, însă fără izbândă. Ba chiar devine mai insistent. Mi se duce toată judecata pe apa sâmbetei, când simt mâinile îndrăzneţe pe sub

Scanned by CamScanner

fustă. Mă las condusă de el și de noile senzații pe care le simt în urma fiecărei atingeri.

Respirațile revin la normal, în timp ce-și plimbă mâna pe spatele meu gol, de sus în jos, cu mici opriri în păr. Cealaltă o ține pe abdomen, aproape de capul sprijinit pe pieptul său, de parcă m-ar întărâta să-i mângâi firele de păr deschise la culoare. Nu rezist și-mi vâr degetele prin ele, analizând diferențele dintre noi. Micuță, brunetă, părul până la umeri, prins cu agrafe în partea de sus, dar care au fost scoase de mâini dibace și aruncate pe unde a nimerit. El e înalt, blond, voinic și cu niște ochi superbi.

– Friedrich, îl aud deodată și am impresia că mi s-a părut, așa că aștept să mai zică ceva.

– Friedrich, repetă iar.

Ridic capul și-l privesc cu nedumerire, neștiind la ce face referire.

– Ana, Friedrich, zâmbește și arată cu degetul spre pieptul său.

E conștient că nu știm mai nimic unul despre celălalt și face un prim pas, cu un zâmbet larg pe față.

– Friedrich Bruch.

Scanned by CamScanner

– Ana-Maria Stanciu, răspund cu un zâmbet.

– Wie alt bist du? mă blochează iar cu vorbe pe care nu le înțeleg.

Poate chipul sau lipsa răspunsului trădează faptul că n-am idee ce dorește în continuare.

– Ăă... ani... tu?

Sunt mai derutată ca înainte, dar cu cât repetă fiecare cuvânt mă lămuresc într-un final despre ce întreabă.

– Optsprezece, arăt cu degetele când se schimbă la față, încurcat, la fel ca mine.

E surprins și-mi dau seama după felul în care mă privește. Ce a înțeles? Repet mișcările și arăt optsprezece degete până-mi face semn că a înțeles, deși tot e mirat.

– Tu mic...

Eu mic, cum adică? Aaa, mă considera mai mare?

– Tu? îl întreb, curioasă.

– Sechundzwanzig.

Doamne, ce grea poate fi limba asta! Pufnește în râs și-mi arată pe degete până la douăzeci și șase. Am

Scanned by CamScanner

bănuit că are până în treizeci de ani, dar e mai tânăr decât aș fi crezut, probabil din cauza uniformei sau a posturii pe care o afișează în fața tuturor, ca și cum ar avea tot timpul băgat ceva în fund.

Întinde mâna și-mi eliberează chipul de firele rebele de păr și zăresc zâmbetul plăcut și strălucirea din ochii săi. Scrâncetul de alături mă fac să tresar și să ies din momentul de tandrețe.

– Erich! sar din pat, căutând hainele împrăștiate mai devreme în toată camera.

Uit de el, nu bag de seamă că nici măcar nu s-a clintit, până îl găsesc cu ditamai rânjetul, sprijinit pe pernă, cu mâinile băgate sub cap, urmărind spectacolul din fața lui. Ah, m-am fâțâit goală de colo-colo, întorcându-mă, aplecându-mă după haine, expunându-mi fundul ochilor săi, care au căpătat o altfel de strălucire acum. Supărată, trag cămașa pe mine, acoperind obiectul plăcerii sale și abia acum se încumetă să se ridice în șezut și scoate o țigară din pachetul lăsat pe noptiera de lângă pat. Nu mai rămân să-l urmăresc și fug în camera băiatului care așteaptă cu mâinile ridicate să-l iau în brațe. Mă plimb câteva minute prin cameră, cu capul său sprijinit pe umăr, până se liniștește. Îl așez înapoi, cu cât mai multe jucării în jur, pentru a-mi oferi suficient timp să mă spăl în ligheanul pe care-l așez în camera mea, după ce verific zăvorul.

Scanned by CamScanner

Din seara în care m-am trezit cu el beat, a dat ordin omului care se ocupă de reparaţii să monteze câte un zăvor pe ambele uşi din camera mea.

Uşa dinspre camera copilului o las întredeschisă pentru a-l auzi şi a fi sigură că este în ordine. Bag fundul în apă şi-i aud cizmele pe podea, blocându-mă. Eram sigură că a plecat şi mă uit speriată spre uşă, apucând prosopul când o zăresc mişcându-se.

– Stai! ţip cât de tare pot.

Se opreşte. Ştie cuvântul ăsta. L-am auzit folosindu-l şi răsuflu uşurată că ascultă, însă e mult prea nesimţit s-o facă până la capăt. Îi zăresc capul apărând, căutând cu privirea şi rânjind, la fel ca mai înainte.

– Eu plecat. Bis später!

Îmi vine să urlu, dar oricum e prea târziu, deja se hlizeşte la mine. Totuşi, nu întinde prea mult momentul de jenă profundă şi pleacă.

Nu-l mai văd ore bune. În absenţa sa constat că n-am apucat să vorbesc despre ce-mi propusesem. Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu nea Relu.

După amiaza trece cu mine în lumea viselor, rar împletindu-se cu realitatea şi asta doar de nevoie. Micuţul e hotărât să mă aducă cu picioarele pe pământ,

Scanned by CamScanner

mai ales când îmi trânteşte scaunul pe picior, o locomotivă aruncată, atingându-mi câteva fire de păr, înţepenindu-mă la faptul că-mi putea nimeri faţa. Punctul culminat o reprezintă golirea stomacului în poala mea, imediat după ce înghite ultima gură de mâncare de la cină.

Şi totuşi, nu reuşeşte să mă scoată din melancolie. Friedrich, aşa a spus că se numeşte, nu? Iar eu cum ar trebui să mă adresez? E atât de chipeş şi...

-Ana! sunt distrasă forţat iar de micuţul care se pregăteşte de culcare şi-mi doreşte atenţia deplină.

De ceva timp briza mării îmi răsfaţă nările, pe fereastra deschisă. Îl aştept, deşi mă trag un pic de urechi, mă cert din cauza egoismului de care dau dovadă, când un om, pe care îl cunosc, este în pericol. Nu reuşesc să înţeleg cum au aflat de el?

Gândurile îmi sunt întrerupte de apariţia sa. Aud cum intră în camera fiului său, oprindu-se pentru câteva clipe lângă el, apoi cum se apropie de întunericul din camera mea. Mă observă lângă fereastră şi se repede să-mi cuprindă mijlocul, aplecând capul spre obraz, aproape de urechea unde îi simt respiraţia fierbinte.

- Hallo, şopteşte, tulburându-mă din nou.

Scanned by CamScanner

Of, nu rezist lângă el, mă pierd şi uit cu totul de mine! Întunericul ne învăluie, iar chipurile se disting doar în razele lunii şi puţina lumină de la veioza din camera sa. A venit mai devreme ca de obicei şi zâmbesc şi sper în sinea mea că mi-a dus dorul, într-un mod asemănător cu al meu.

Întrepătrunde degetele într-ale mele şi mă las condusă spre cealaltă încăpere. La început sunt deranjată de lumină, dar devine obişnuinţă după ce clipesc de vreo două ori, timp în care scoate o sticlă din sertarul biroului şi toarnă într-un pahar. Se întinde spre al doilea, dar îşi aminteşte că nu am acest obicei şi renunţă. Se dezbracă de sacou şi-l aşază pe spătarul scaunului, soarbe din pahar şi abia apoi mă caută din priviri în locul unde m-a lăsat. E obosit şi mult prea serios. Ceva îl stresează, dar maschează acest lucru printr-un mic zâmbet, când observă atenţia cu care-l urmăresc. Am ceva de rezolvat şi nici măcar o clipă nu m-am gândit cum o voi face. Nu ştiu o boabă de germană!

– Eu... ăăă... bucătărie...

Cum să-l trag de limbă, dacă nu cunosc nicio frază care să ducă măcar la un scurt dialog? I-am atras atenţia şi după chip, aşteptă lămuriri, dar cum? Îi arăt cu degetul în jos şi imit o lingură spre gură.

Scanned by CamScanner

– Bucătărie, un bărbat, Relu Tudora, e la tine?

Repet de vreo două ori, însă ridică umerii și după răspuns pare că nu știe.

– Tut mir Leid, ich verstehe nicht.

Ori nu înțelege ceea ce vreau, ori n-are idee despre cine vorbesc, însă după gesturi înclin spre a doua variantă. Nu-mi rămâne altceva decât să-l caut mâine pe soldatul care vorbește românește, sperând să aflu ceva.

– Bucătărie, spune deodată și dau din cap afirmativ, gândindu-mă că s-a elucidat misterul.

Îmi face semn să stau pe pat și să aștept. Ia haina și cascheta și iese grăbit pe ușă. Ce face? Îl aduce aici?

Îmi pun tot felul de întrebări, așteptând să revină. Nu durează mult până apare cu cascheta, între cot și corp, cu aerul său superior, cel puțin până la închiderea ușii. Îl urmăresc perplexă până se apropie de pat și întinde cascheta în care zăresc două mere roșii.

– Ce... îmi înghit întrebarea și-i caut privirea, mai nedumerită ca oricând.

Amuzat, îmi face semn să tac, dar pare mai mult pentru el însuși. Descheie sacoul și scoate din sân o conservă, două roșii și pâine, etalându-le pe colțul biroului. Mustăcește ca un copil care a furat ceva și e

Scanned by CamScanner

mândru de fapta sa. Strânge câteva hârtii, își pune haina pe spătarul scaunului și mă invită la masă. Am încremenit pe marginea patului, cu cascheta în mână, constatând cu stupoare că ne-am înțeles ca orbul cu surdul. Mă alătur, surâzând în fața purtării sale copilărești și mă întreb dacă se poartă așa și cu alte persoane apropiate lui. Întinde o furculiță, desface conserva și mă poftește să servesc masa pregătită cu atâta amuzament. La insistențele sale, împărțim aceeași conservă, în liniște, dar mult mai relaxați. De ce le-o fi ascuns, la statutul său, ar fi putut să le aducă pe tavă, nu? Nu-mi scapă atenția cu care-mi studiază chipul și mă abordează când îi susțin privirea.

– Tu... mama... tata?

Întreabă de părinții mei. Dacă ar ști ce subiect trist atinge probabil s-ar opri, însă e mânat de curiozitate, de altfel cum sunt și eu.

– Nu mai sunt. Au murit.

Îi fac semn să aștepte și nu știu de ce, dar vreau să-i arăt ce mi-a mai rămas de la ei. Studiază un timp cele două fotografii, înainte de a atinge cu degetul imaginea mea, apărându-i un mic zâmbet în colțul gurii.

– Tu frumoasă... mama...

Scanned by CamScanner

Îmi confirmă ce știam, că-i semăn mamei și nu-mi pot opri un gând. Ce părere și-ar fi format dacă l-ar fi cunoscut? Cu siguranță i-aș fi îngrozit pe amândoi, aflând că sunt îndrăgostită de un neamț. Mă întristez la acest gând și se înșeală, punând totul pe seama morții lor. Se apleacă peste birou și îmi caută mâna, încurajându-mă, forțându-mă astfel să ridic ochii și să-i fixez pe chipul blând din fața mea. Deschide un sertar și scoate mai multe fotografii vechi. În sfârșit o să-l cunosc mai bine, măcar o parte din trecutul său! Îmi întinde o fotografie cu patru membri, un cuplu tinerel și doi copii blonzi, îmbrăcați elegant.

– Die Mutter, der Vater, der Bruder, Ich.

Îmi indică pe mama, tatăl, pe el și fratele său mai mare cu vreo doi ani, deși foarte asemănători, ca niște gemeni. După rânjete, par năzdrăvani, mai ales în următoarea fotografie, lângă o căpiță de fân din fața unui hambar. A crescut la fermă? În fața ochilor îmi apare alta și zâmbetul îi dispare, apărând aceeași seriozitate cu care am început să mă obișnuiesc. Băieții au crescut, poartă uniformă militară, iar părinții sunt încărunțiți. De ce s-a întristat? Dorul de meleagurile natale și ai săi îl macină pe dinăuntru. Nu-i ușor să fii la mii de kilometri de persoanele dragi sufletului tău, să-ți vezi de viața de zi cu zi când ai această piatră pe care o cari întotdeauna cu tine. De când nu i-a mai văzut? Îi

Scanned by CamScanner

strâng mâna la rândul meu, consolându-ne reciproc, încercând să ne alinăm rana deschisă.

– Mort, mort, arată spre ambii săi părinți și acum îi înțeleg tristețea din ochi și glas. E vorba de o depărtare mult mai mare, imposibil de străbătut, decât am crezut inițial. E ca mine!

– Și părinții mei au murit! O bombă a lovit cartierul în care am locuit, imit zborul avionului care mi-a distrus viața.

Simt nevoia să-i dezvălui adevărul și nu pot opri lacrimile care-mi curg pe obraz. Mă trage până îi ajung în poală și mi le șterge cu vârful degetelor.

– Șhhttt! Eu aici...

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 15

Îl simt în urma mea şi oricât aş încerca să fug, ştiu că n-am nicio şansă. M-a ochit şi mă urmăreşte cu ochii săi de vultur pleşuv, fără a-mi lăsa vreo şansă de a scăpa, deşi am mărit ritmul, nu mă pot eschiva. Mai e puţin, îmi spun urcând câte două trepte deodată, surprinzător fără a mă împiedica, cu inima revoltată, bătăile pulsând parcă în urechi. Încă puţin, încă puţin! Măresc paşii, conştientă de rochiţa provocatoate, mulată în partea de sus, strânsă pe talie şi şolduri până la genunchi. Doresc să-i atrag mai mult atenţia, bălăngănind şoldurile. Datorită zgomotului scos de cizmele sale pe pardoseala coridorului pustiu, îmi indică că aproape m-a ajuns. Apuc clanţa, dar sunt înşfăcată, iar o mână îmi acoperă gura. Sunt izbită de peretele de lângă cameră şi mă gândesc cât de aproape de reuşită am fost de această dată. N-am reuşit nici acum să-l păcălesc, iar pentru asta trebuie să suport rânjetul victorios, afişat deja.

A devenit un obicei acest joc al nostru şi chiar dacă acum sunt ofticată, îmi place la nebunie. Îmi ştie tot programul, masa împreună cu micuţul, apoi odihna de după-amiază a acestuia, timp în care cobor vesela murdară la bucătărie. Acesta este momentul său de aşteptare şi răsplată. Uneori, dă impresia că e cea mai

Scanned by CamScanner

importantă sarcină propusă pe acea zi. Și după cum simt acum respirația fierbinte lângă ureche, e așteptată cu nerăbdare. De mai bine de o lună crează aceste situații, finalizate de fiecare dată cu clipe de intimitate unice.

Presată cu corpul său de peretele rece, consider că-i o binecuvântare pentru fierbințeala pe care o simt în ambele trupuri. Gura este eliberată, dar doar pentru o fracțiune de secundă, mâna fiind înlocuită de buze umede și moi, care se mișcă cu repeziciune peste ale mele, limba înfiptă cât mai adânc, copleșindu-mă.

– Dor, mult dor... reușește să șoptească în pauzele pe care suntem nevoiți să le facem pentru a trage aerul atât de necesar în piep. Nu-mi mai pot stăpâni zâmbetul, la modul de a se purta, de parcă nu ne-am fi văzut de câteva zile, deși au trecut doar șapte ore. Ultima lună am împărțit-o ca un cuplu, începând cu trezirea în brațele sale, capul meu având deja locul său special pe pieptul lui, lipit de inima ale cărei bătăi am început să i le cunosc bine. Fiecare își reia treburile zilnice și ne revedem fugitiv la prânz, apoi după cină, când revine în cameră, la noi. Mi-am propus să-l apropii de fiul său și uneori mă retrag de lângă ei, invocând diferite scuze. Astfel am observat că-și iubește fiul, însă n-a știut cum să se comporte cu el. Bărbatul dur și serios dinafara camerei, se transformă în acest loc personal, alături de noi. Se dezbracă de uniformă, făcându-se

Scanned by CamScanner

comod, pentru a participa la jocurile micuțului poznaș. Se lasă călărit de acesta și le aud râsetele din cealaltă încăpere, umplându-mi sufletul de bucurie. E schimbat și într-un mic colț al minții sper să mi se datoreze asta. Nu mai este bărbatul care urca rar în camera copilului său, fiind înlocuit de unul tandru, grijuliu și jucăuș cu noi. E multă veselie până adoarme Erich, iar apoi urmează timpul nostru petrecut în camera sa. Ne bucurăm unul de celălalt și învățăm unele cuvinte pentru a ne înțelege. Această activitate atrage după ea multe chicoteli, prin repetarea deficitară a unor cuvinte din limba celuilalt. Astfel am descoperit că reține mult mai ușor în comparație cu mine care deseori am impresia că-mi voi fractura limba încercând. Rar am dormit în camera mea și asta doar pentru că întârzia și am considerat că e mai bine să rămân acolo, însă peste noapte îl simțeam cum se lipea de mine, șoptind să nu mă sperii.

S-a încins și mă sărută ca un nebun, un înfometat care primește hrană pentru sufletul său, iar felul în care m-a învățat să răspund îl întărâtă mai mult. Nu mă mai recunosc nici eu, în special neruşinarea cu care îl întâmpin și care mă face să roșesc amintindu-mi în lipsa lui.

Nu ne vorbim în afara camerei, e o înțelegere tacită care ne convine amândurora, dar azi o încalcă și

Scanned by CamScanner

nici nu-mi pasă, raţiunea fiind de mult plecată, mai exact de când am simţit sărutul său de care am ajuns dependentă.

Simt efectul presat de pântecul meu şi ştiu că în curând voi ajunge în patul său. Cumva prin senzaţiile astea, aud glasul dres zgomotos de câteva ori şi tresar. Îl aude şi el, îndepărtându-se de mine, luând poziţia de drepţi. Nu îndrăznesc să fac vreo mişcare, nici măcar să inspir sau să expir. Îndrăznesc să-l privesc pe bărbatul de lângă noi cu uniformă asemănătoare. Cine o fi?

– Ebner! îl salută printre dinţi.

Revin la Friedrich, care s-a schimbat la faţă. Pare furios şi nu-mi dau seama dacă pe situaţia în care am fost surprinşi sau că a îndrăznit acesta să intervină. Privirea-mi este atrasă de mâinile strânse în pumni, ca şi cum s-ar pregăti să sară la beregata camaradului său, iar vena care pulsează pe maxilarul încordat confirmă că nu mă înşel. Am rămas la mijloc, între cei doi bărbaţi şi-l ascult pe intrus vorbindu-i cu o mică strâmbătură ironică spre mine. Nu e nicio îndoială că reprezint subiectul replicilor dintre ei. Încerc să recunosc unele cuvinte, dar este foarte greu, însă vreo două se repetă, tânără şi dădacă. Ne adresează câte o figură dezgustată şi-mi dau seama că nu e un apropiat, ba chiar între ei sunt nişte neînţelegeri şi ceva mă face să înţeleg că

Scanned by CamScanner

asta-i mai de mult. Oare îl critică pentru că s-a încurcat cu dădaca fiului său care este mai tânără?

- Hmmm! se întoarce și mă studiază de jos în sus, fără a se grăbi, în timp ce-i cer îngrozită ajutorul omului pe care-l iubesc.

Nedumerirea de pe chip arată clar la ce se gândește, cum de-am reușit să-l fac pe Bruch să-și piardă capul, să mă sărute ziua în amiaza mare pe holul din fața camerei sale. Friedrich mârâie nemulțumit de cum sunt măsurată, dar ca răspuns primește un rânjet menit să-l provoace. Când termină inspectarea se răsucește pe călcâie și pleacă, lăsând în urmă o liniște apăsătoare. Tocmai am fost descoperiți și spre ghinionul nostru, de cine nu trebuia! Nu îndrăznesc să deschid gura, doar aștept să preia inițiativa. Privește coridorul gol, iar când în sfârșit reacționează dă impresia că vine la mine, însă deschide ușa și intră, fără a-i păsa că am rămas lipită de același perete. E atât de grav? Îmi fac curaj și-l urmez, cu grija de a încuia ușa, fiind de ajuns cât ne-am expus. Pe cât de mult s-a abținut mai devreme, pe atât răbufnește acum, străbătând camera în lung și-n lat, bombănind de zor. Cine e și ce reprezintă Ebner?

Preocupat să se descarce singur, nu observă că mă deplasez cât mai aproape de perete, spre camera copilului. Mă sperie. Arată mai înfiorător ca în seara

Scanned by CamScanner

când l-am cunoscut și consider că-i mai bine să-l evit. Arunc un ochi la micuțul adormit și trec mai departe, așezându-mă pe marginea patului, îngrijorată. Îmi asum întreaga vină. L-am zărit în ușa biroului său și mi-am etalat rochia pe care mi-a oferit-o zilele trecute, ademenindu-l prin priviri și mișcări seducătoare să mă urmeze. Am descoperit o altă calitate a sa, și anume dărnicia, dar niciodată personal. Mă surprinde cu mici daruri așezate în lipsa noastră pe masa din camera lui Erich. Nu știu unde și cum procură unele lucruri atât de rare de când a început războiul, cum ar fi perechea de dresuri de săptămâna trecută. Adâncită în gânduri nu-l simt, decât când îmi mângâie ușor obrazul. Micul surâs indică faptul că s-a calmat.

– E vina mea, recunosc plină de regrete.

– Nein, eu greșit! Prea mult dor… tu așa, arată spre motivul tentației.

Sărutul său e blând, diferit de cel de mai devreme. Se urcă în pat, sprijinit de spătar, cu mine în brațele sale până se trezește Erich. Iubesc aceste clipe împărtășite în tăcere, dar care transmit și ne apropie mai mult ca oricând. Iubesc felul în care degetele se joacă cu câte-o șuviță din părul meu, răsucind-o în jurul lor, respirația și bătăile calme ale inimii care-mi răsună în urechea lipită de piept sau mirosul trupului său, atât de

Scanned by CamScanner

unic încât l-aș recunoaște oricând. Duc dorul pe tot parcursul absenței sale.

Astăzi e ziua în care am promis s-o însoțesc pe mătușă-mea acasă, vrând să le prezint copiilor pe Erich. Deși un pic indispusă după evenimentul anterior, aștept până termină. Rămâne la program chiar dacă finalizează cu câteva minute mai devreme, de la întâmplarea cu nea Relu de care n-am reușit să aflu nimic, de parcă s-ar fi evaporat. N-am aflat nicio informație de la Ahren, soldatul care vorbește românește. A fost decisiv când a precizat că nu are cunoștință despre acest subiect și nici Bruch, deoarece este tot timpul în preajma sa. Și Ciprian a încercat să afle de la familie, dar aceștia s-au mutat la niște rude dintr-un sat îndepărtat.

– Ooo, draga mea, să nu te recunosc! mă întâmpină Eliza de la intrare.

– De ce? Arăt altfel? îi evit privirea, în timp ce-l dezbrac pe micuț de hăinuță.

E mai răcoare seara, toamna își intră încet-încet în drepturi. Îmi dau sacoul jos și nu-mi scapă curiozitatea cu care-mi admiră ținuta.

– Am mai văzut asta undeva, într-o vitrină, dar unde... ah, știu! De unde ai avut atâția bani să-ți cumperi rochia asta? se încruntă circumspectă.

Scanned by CamScanner

N-o mai pot evita pe femeia postată în faţa mea, cu mâinile în şolduri ca o ţaţă, aşteaptând nerăbdătoare răspunsul. Nu ştiu ce forţă mă împinge să-i trântesc fără menajamente adevărul, dar sunt conştientă că le-aş provoca un infarct la amândouă şi mă abţin.

– Ei, de unde? Câştigă mai mult decât toţi ceilalţi, intervine mătuşă-mea, împingând-o pe fiică-sa la o parte din drumul nostru.

Se mulţumeşte cu acest răspuns spre satisfacţia mea şi-şi îndreaptă atenţia spre blondul care mă ţine strâns de mână.

– Şi ai venit cu odrasla lui Bruch? Îi seamănă atât de bine, nu? Şi ăsta e mofturos ca ta-su?

De unde ştie cum este taică-su? Vorbele mă cam râcâie, dar le găsesc o explicaţie logică care mă linişteşte. Probabil o mai aude pe maică-sa plângându-se de el şi de aceea vorbeşte de parcă l-ar cunoaşte atât de bine. Ştiu care e părerea generală şi mă irită acest fapt, însă n-am cum să intervin fără a mă da de gol. Aşa că aleg să tac când îi aud, mai ales în faţa întrebărilor cât mai frecvente ale Ginei. Răspunsul este acelaşi, că nu iau contact prea des cu el şi când o fac, primesc doar indicaţii în ceea ce-l priveşte pe băiat.

– Hai, intră, nu te mâncăm! îl îndeamnă pe băiat, chemându-l în camera copiilor.

Scanned by CamScanner

Aceştia aleargă spre mine când mă văd.

- Ana! Ce faci, Ana? Ne-a fost dor de tine! Ce ne-ai adus?

- Hei, mai încet, n-o asaltaţi aşa, o s-o sufocaţi! ţipă Eliza la ei, dar prea târziu.

Nu credeam că vor reacţiona aşa şi recunosc că le-am dus dorul.

- Nu v-am adus nimic, mă prefac indiferentă la bucuria revederii. Nu rezist, pufnesc în râs când le văd îmbufnarea şi le întind câteva ciocolate păstrate special pentru această întâlnire.

- Ciocolată? îşi arcuieşte o sprânceană iscoditoarea verişoară.

- Da, am luat-o din porţia lui Erich, doar nu va şti taică-su, nu? mint cu nerușinare.

- Hmm, o duci destul de bine acolo, draga mea şi când te gândeşti că nu voiai să mergi, nu?

Ah, are un mod piţigăiat de a vorbi de mă enervează cumplit. Mă provoacă s-o imit şi primeşte răspunsurile în acelaşi mod, zâmbind la fel de fals.

- Iubitul tău ce mai face? Ţi-a adus mama scrisoarea, nu? face cu ochiul, conspirativ.

Scanned by CamScanner

Of, Ştefan! Nici măcar n-am deschis ultima scrisoare. Ştiu că sunt o prietenă groaznică, însă de când sunt cu Friedrich, am încercat să lămuresc situaţia. I-am scris că suntem prea tineri şi nu e timpul potrivit pentru a ne face planuri de viitor. Cum aş putea să dezvălui că iubesc pe altcineva, unui băiat care-şi declară dragostea în fiecare scrisoare? Mai ales după ce spune că doar gândul la mine îl face să lupte şi să supravieţuiască în fiecare zi.

– Da, e bine! Dar nu e iubitul meu, suntem doar prieteni.

– Asta este părerea ta, însă te asigur că nu şi a lui. Pare destul de serios în ceea ce te priveşte şi draga mea, ce ai vrea altceva? Crezi c-o să apară Făt Frumos, călare pe un cal alb şi o să te caute? râde ironică.

– Nu, vreau doar un bărbat ca toţi ceilalţi, dar pe care să-l iubesc!

– Hmm, ce visătoare eşti! Şi dacă îl iubeşti, ce? Uită-te la mine, căsătoriţi din dragoste, iar acum nici măcar nu-mi scrie. O face o dată la trei luni şi atunci doar să mă anunţe că n-a murit.

Nu-i răspund. Mă aplec şi iau o turtă făcută de mătuşă-mea în acest timp cât îmi relatează Eliza experinţa sa de viaţă.

Scanned by CamScanner

– Şi, cum te înţelegi cu neamţul? revine deodată şi cu mare efort nu mă dau de gol că m-am înecat.

De ce e atât de interesată de el? Răspunsul meu e la fel de vag ca de obicei şi simt că mă sufoc lângă cele două caţe, ba chiar de câteva ori mă întreb care este mai rea, fiica sau mama? O lasă mai uşor cu interogatoriul după ce primesc răspunsurile mele monosilabice, atât de nemulţumitoare pentru setea lor de informaţii. Se strâmbă puţin apoi reiau fiecare persoană cunoscută la purificat şi ultimele lor fapte, ştiri aflate de Eliza prin intermediul clientelor sale care au obiceiul de a conversa diverse în timp ce probează ţinutele. După vreo două ore mă întorc, dar adorm iar singură şi spre deosebire de alte nopţi asemănătoare, Friedrich nu-şi face apariţia. Vizita m-a indispus mai mult, sentimentul de singurătate şi neîmplinire făcându-şi simţită prezenţa. Sunt mândră şi aş vrea să mă laud tuturor cu iubirea pe care o trăiesc, însă ea trebuie să rămână ascunsă de ochii şi urechile altora, declanşând astfel o satisfacţie personală incompletă care mă roade pe interior puţin câte puţin.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 16

Întind picioarele şi profit de liniştea după-amiezei. Datorită zilei ploioase n-am părăsit clădirea, deplasându-mă doar până la bucătărie şi înapoi, fără a-l întâlni însă. Îmi lipseşte. Mă gândesc tot timpul la el, unde-o fi, ce-o face, iar când pleacă cu ceilalţi camarazi, inima mi se strânge şi mă rog într-una să se întoarcă sănătos. Mă cert să fiu mai detaşată, dar e peste puteri şi judecată. Pur şi simplu simt că face parte din mine, ca o prelungire a mea. Nici Erich nu pare în apele sale, e cam apatic şi mă lasă să-mi continui meditaţia, întinsă pe patul din camera mea. Mă întreb de când am început să număr orele şi minutele până apune soarele? Răspunsul e atât de firesc şi zâmbesc, amintindu-mi de primul sărut.

Bătăile insistente, pe care iniţial am vrut să le ignor, mă forţează să mă ridic din pat.

- Ce faci, dormi? La ora asta? întreabă şi trece pe lângă mine ca o furtună, oprindu-se lângă Erich, care nici măcar nu se sinchiseşte să-şi ridice privirea spre ea. Mi-e atât de drag copilul ăsta!

- Nu mă întrebi ce caut aici?

Scanned by CamScanner

Nu, nu te întreb pentru că oricum o să-mi spui!

– Of, eşti aşa nesuferită uneori! Când vei afla ce surpriză te aşteaptă, nu vei mai sta aşa plictisită şi îmbufnată şi...

– Surpriză? Ce surpriză? o întrerup din vorbăraia ei plicticoasă.

– Nu pot să-ţi spun, dar o să-ţi placă, crede-mă! Hai, îmbracă-te pentru că eşti aşteptată, drăguţă!

– Şi Erich?

– Rămân cu el, stai liniştită! Relaxează-te şi simte-te bine!

Atitudinea mătuşii mă derutează, dar nu-mi dă voie să analizez prea mult. Îmi întinde sacoul din cuier şi pantofii, mă împinge spre oglindă unde mă îndeamnă să folosesc rujul roşu primit tot de Friedrich. Imaginea sa îmi apare pentru o clipă în oglindă şi zâmbesc pe furiş. *El a trimis-o? Nu, nu cred!* îmi revin repede. Ştim amândoi că nu trebuie să afle nimeni, în special mătuşa mea. Atunci despre ce surpriză e vorba?

– Mătuşă, dar unde să plec?

Întinde mâinile şi netezeşte părul, înfingându-mi mai bine agrafele. E aproape de faţa mea şi pentru o clipă rămânem aşa.

Scanned by CamScanner

– Ai crescut frumoasă, la fel ca... mama ta. Știi, avea o eleganță aparte, chiar cu o fustă simplă îți dădea impresia că e din cel mai fin și scump material, zâmbește melancolică și mă surprinde.

E prima dată când îi apreciază calitățile mamei. Nu știu ce relație era între ele, doar îmi amintesc că ne vizitau des, iar mama se comporta ca și cu ceilalți musafiri, mereu drăguță și ospitalieră. Într-adevăr, mama era o femeie cu o finețe înnăscută, frumoasă, deșteaptă și bogată. A avut curajul să renunțe la tot ce i se cuvenea prin familia sa, doar pentru a fi cu bărbatul care o iubea enorm. Simte lacrimile care vor ieși în curând la iveală și schimbă subiectul, împingându-mă spre ușă.

– Să te porți cum se cuvine!

– Dar mătușă, cine...

– Hai, fugi! O să vezi afară!

Împinsă pe hol, cu ușa închisă în față, sunt derutată. Cu zece minute în urmă mă tăvăleam dintr-o parte într-alta în pat, iar acum, gata-s îmbrăcată pentru o ieșire în oraș. Asta n-ar fi o problemă, dacă aș ști măcar cu cine. Totuși, nu s-ar lăsa convinsă prea ușor de oricine, mai ales că trebuie să rămână dădacă, deci sigur e smintita aia de Eliza care își dorește parteneră de cumpărături. Probabil a plictisit toate prietenele și au

Scanned by CamScanner

refuzat-o, găsindu-şi alte treburi mai interesante decât să asculte pisiceala ei. Ploaia s-a oprit, ba chiar ultimele raze răzbesc printre nori. Mă aşteptam s-o găsesc la intrare, pe lângă soldaţii de pază, însă sunt nevoită să fac câţiva paşi în afară, uitându-mă în stânga pe trotuarul pustiu şi în dreapta unde... o, Dumnezeule!

În partea dreaptă, aproape de colţul clădirii, aşteaptă nimeni altul decât Ştefan. Privirile ni se întâlnesc şi face cu mâna, râzând fericit.

– Ana! strigă deşi mă îndrept spre el.

Ce caută aici? Când a venit? Ce mă fac acum? Mă cuprinde panica. Un val de căldură trece prin mine, bătăile inimii se accentuează, respiraţia mi se taie şi-mi dă o stare de leşin. Fac câţiva paşi, dar nu mai are răbdare şi fuge în întâmpinare. Mă trezesc luată în braţe şi strânsă cu putere. Simt furnicături în tot corpul şi încerc să-l împing, fără nicio şansă de altfel până nu decide singur să se îndepărteze puţin. Mâinile-i rămân pe umerii mei.

– Ce dor mi-a fost de tine, abia aşteptam să vii! Dar ce-i cu tine? Nu te simţi bine? entuziasmul îi dispare cu cât mă studiază mai mult.

– Ăăă... ba da, dar cred că am ieşit de la căldură şi...

Scanned by CamScanner

– Of, asta era! Emoţiile sunt de vină, iubito!

Iubito? Ce? Sună atât de bine acest cuvânt şi mi-ar plăcea să-l aud, dar nu din gura lui. Mi se par gol şi lipsit de însemnătate, venit de la un bărbat pe care-l consider prieten, în niciun caz iubit. Am un iubit, chiar dacă nu ne-am declarat vreodată sentimentele, iar abordarea sa îmi dă curajul de a-i dezvălui adevărul. Nu mai pot continua aşa. S-a ajuns prea departe, atât el, cât şi cei dimprejur, cred că suntem iubiţi şi în curând ne vom căsători. Acum am aflat motivul veseliei mătuşii.

– Ştefan! mă desprind, dând un mic pas în spate.

– Îţi place surpriza mea? Ţi-am scris că nu mi-au dat permisie, dar de fapt a fost o păcăleală, deja ştiam că voi veni. Am tratat cu mătuşa ta şi până la urmă am convins-o că sunt bine intenţionat, râde zgomotos.

Cred că nu a fost prea greu, doar abia aşteaptă să scape de mine.

– Hai, mama nu mă primeşte acasă dacă nu mă însoţeşti! mă apucă de braţ şi mă conduce forţat până ripostez.

– Dar nu pot să merg, mai am multă treabă şi...

Încerc să-i domolesc entuziasmul ăsta nebunesc, dar nu se lasă înduplecat.

Scanned by CamScanner

– Aaa, dar s-a rezolvat asta! Nu ţi-a spus doamna Petruţa că va rămâne în locul tău? Totuşi, de ce nu ai terminat, doar aţi servit cina, nu?

Nu i-am spus că nu mai lucrez de ceva timp la bucătărie. Mi s-a cerut discreţie şi doar câteva persoane ştiu că o femeie şi un copil mic locuiesc în Comandamantul german din Constanţa. În niciun caz nu trebuie să afle civilii că un soldat şi-a adus aici familia, ar fi prea expus şi periculos.

– Ba da, dar trebuie să spălăm vasele, îl mint şi mă simt rău imediat cum îmi ies cuvintele pe gură.

– Înseamnă că te-am scăpat de treabă în seara asta şi ca să-mi mulţumeşti, spune-mi că accepţi să vii cu mine acasă!

– Dar Ştefan, eu...

Înţepenesc. Mi-am întors capul spre ieşire şi văd un grup de bărbaţi cuprinşi într-o conversaţie. Recunosc uniforma ofiţerilor din Wehrmach, dar mai ales pe cel care mă fixează. Îmi vine să sap o groapă din care să nu mai ies niciodată. Ce-am făcut? Figura îi este în mare parte ascunsă de caschetă, dar la cum îl cunosc, se abţine cu greu să nu vină.

Bărbaţii se îndreaptă spre maşină şi urcă pe rând. Rămâne ultimul, ţintuit acolo pe trotuar, la fel ca şi mine

Scanned by CamScanner

la doar câțiva pași distanță și totuși atât de mare. E atenționat și îl recunosc ca fiind comandantul, întors de curând din Germania, pe care îl însoțește mai mereu. Mașina pornește și abia acum îl aud iar pe Ștefan, care mă trage de mână în încercarea de a-i acorda atenția pe care o dorește.

– Ana, ai auzit ce-am spus?

Aud, dar sunt ocupată să urmăresc mașina care trece pe lângă noi, din care primesc niște săgeți albastre, înfipte direct în inimă. Cum am bănuit, chipul său e împietrit de furie. Ștefan intervine și-și flutură mâinile prin fața ochilor mei.

– Mergem?

Nu mai am putere să fac ceva. Vina mă sufocă. Trebuia să le spun adevărul, amândurora.

În urechi e doar un vâjâit și îmi revin doar în momentul când îi simt buzele peste ale mele.

Întorc capul și-l resping, uitându-mă speriată în jur. Sunt pe terasa casei sale și sunt atât de abătută, încât nu știu cum și când am ajuns aici.

– Nu te rușina, nu ne vede nimeni și oricum nu mi-ar păsa. Ești cea mai frumoasă fată pe care am

Scanned by CamScanner

cunoscut-o și o să fiu cel mai mândru bărbat când ne vom căsători.

Dumnezeule, trebuie să vorbesc cu el!

– Ați venit! ne sare în întâmpinare mama sa, cu un zâmbet cald.

– Mamă, nu-mi spune că ai stat cu capul pe geam până acum! o ia în batjocură și mă trag amândoi în casă.

– Ia uitați cine a venit? îi strigă și pe ceilalți.

Primul care apare e soțul ei, un bărbat cumsecade, pe care îl cunosc de când eram mică. De fapt pe toți îi știu, fiind vecini, doar câteva case despărțindu-ne.

– Ana! salută și mă pupă pe obraji.

Arăt și mă simt îngrozitor, dar figurile blânde, la fel și modul în care mă primesc mă distrag de la durerea din suflet. E timpul s-o împing într-un colț al inimii, revenind la ea mai târziu.

Următorul care mă îmbrățișează e nesuferitul de Dragoș. Profită că fratele său așază haina în cuier, iar părinții au plecat și îmi susură în urechi, provocându-mi greață.

Scanned by CamScanner

- Să nu cumva să spui de întâlnirea noastră, ai auzit?

- Hei, lasă-mi iubita în pace! Du-te la a ta! se întoarce vesel Ştefan.

- Ia uite, de când eşti soldat crezi că ai dreptul să te dai la fratele tău mai mare? îi răspunde pe un ton care se vrea amuzant, dar pe care îl percep ca invidios şi răutăcios.

Omul ăsta mă pune pe gânduri. De ce nu vrea să se ştie că l-am văzut acolo?

În jurul mesei ne aşteaptă părinţii lor şi o fată cam de vârsta mea.

- Bună, sunt Georgeta! mă salută încântată.

- Ana, răspund şi mă aşez alături, dar spre nefericirea mea, în faţă e Dragoş, urmărindu-mă ca un uliu.

- Ce mai faci, Ana? Ne-a părut atât de rău de ai tăi şi am întrebat un timp, în stânga şi în dreapta de tine, fără a afla mare lucru. Când a spus Ştefan că te-a întâlnit, ne-am bucurat foarte mult.

- Mulţumesc, sunt bine.

- Suntem fericiţi de când ne-a spus că vă iubiţi.

Scanned by CamScanner

Le-a spus părinților, fără a-mi cere părerea? Simt cum mă afund iar în prăpastia formată acolo pe trotuar și vreau să fiu singură, să-mi pot elibera durerea care amenință să iasă la iveală. Iar rânjetul ăla scârbos din colțul gurii nu ajută deloc. De când am venit e atât de nesimțit, încât continuă făcând abstracție de toți cei din jur, părinții și fratele său mai mic. Parcă ar aparține altei familii, toți fiind plăcuți și cumsecade, iar el un insuportabil.

– Cu ce te mai servesc? întreabă grijulie doamna Barbu.

– Cu nimic. Mulțumesc pentru această cină, îmi era dor de o mâncare atât de bună, îi răspund la zâmbet cu greu.

Mă simt rău, dar din bun simț față de acești oameni minunați, am acceptat să rămân la masă.

– Cred, mama ta era o bucătăreasă desăvârșită. Poți oricând să vii la noi, astfel îmi vei ține companie. Nu mai avem atâtea bucate ca înainte, dar ne-ar face o mare plăcere să te avem aici mai des, e valabil și pentru tine, Georgeta. Ștefan e plecat, Dragoș muncește mai tot timpul, iar noi ne simțim singuri, ne oferă un zâmbet, însă ochii îi rămân triști.

Suferă. Nu-i ușor să ai băiatul plecat într-un loc periculos, dar în fond unde ar fi un loc sigur, în ziua de

Scanned by CamScanner

azi? Suntem înconjurați de război, în oraș, țară și în toată lumea. Peste tot e un conflict armat care duce la numeroase pierderi omenești.

– O să vin, răspunde tânăra care nu a deschis gura prea des.

Cu cine ar fi putut vorbi, dacă iubitul este mai preocupat cu studierea mea și a fratelui său? Nu pare prea interesat și nu m-ar mira să iasă cu ea doar pentru a avea ceva de câștigat de pe urma sa.

– Și tu, Ana, da? Promite-mi! insistă și simt mâna lui Ștefan, strângându-mi-o ușor pe a mea.

Vrea să mă apropii de familia sa, iar asta mă face să mă simt mai rău. Nu vreau să păcălesc acești oameni deosebiți.

– O să încerc.

– Știu că lucrezi mult, dar poate în timpul liber...

– Da, poate după ce termini de servit pe împuțiții ăia de nemți! completează pe un ton veninos Dragoș, surprinzându-mă.

– E nevoită să facă asta, îi răspunde Ștefan, simțindu-l cum se încordează.

Scanned by CamScanner

Să-i răspund că sunt oameni ca noi și că de fapt el mi se pare mult mai josnic decât oricare dintre nemții pe care i-am văzut?

- Băieți, toți luăm contact într-un fel sau altul cu ei! Sunt aliații noștri și trebuie să-i suportăm, cel puțin deocamdată. În timp, vom vedea cum vor decurge treburile, îi potolește domnul Barbu.

- Vreau să mergem. Este foarte târziu și trebuie să ajung înapoi, mă aplec spre urechea brunetului din dreapta mea.

- Nu-ți mai face griji, a trecut doar o oră și mătușa ta a...

-Te rog, chiar vreau să plec, îl întrerup cu fermitate. Se asigură că sunt hotărâtă și se ridică.

- Noi trebuie să plecăm.

- Așa devreme? Dar credeam că...

- Mamă, Ana trebuie să ajungă înapoi și...

- De ce? Să stea la cheremul ălora? îl întrerupe Dragoș cu ironie, lăsându-și corpul pe spătarul scaunului.

Scanned by CamScanner

Toţi îl muştruluiesc din priviri, iar mie mi se urcă tot sângele în cap şi nu mă mai pot opri, mai ales în faţa zâmbetului fals.

– Da, la fel ca alţii!

Am satisfacţia să-i văd încruntătura. Ceilalţi nu au înţeles ce am vrut să zic, însă el a făcut-o şi e de ajuns pentru mine, mai ales că m-a avertizat înainte despre asta.

La ieşire mă loveşte realitatea, frânturi din evenimentele de azi se derulează prin faţa ochilor.

– Mama s-a bucurat enorm când a aflat că te-am regăsit, îmi precizează Ştefan.

Mi-e greu să mă concentrez la vorbele sale, vreau doar să ajung acasă. Acasă! Hmm, e pentru prima dată când simt asta de când mi-am pierdut casa şi familia. Ei reprezentau asta pentru mine, iar acum simt iar ce înseamnă acasă. Acasă e lângă cei doi blonzi pe care îi iubesc.

– Ce zici, mâine ne întâlnim? continuă.

– Nu cred că pot.

– De ce? La ce oră termini? Aş putea să te aştept. Te rog, Ana, e ultima zi aici şi nu vreau s-o petrec departe de tine!

Scanned by CamScanner

– N-am cum să...

– Nu înțeleg de ce și nici că trebuie să te întorci acolo! Parcă locuiai la mătușa ta, ridică tonul destul de mult.

Vrea explicații? Acum? Știu, dar nu acum. Vreau doar să ajung la Friedrich.

– Ștefan, e o poveste lungă, dar nu mai locuiesc acolo și nu cred că pot să vin mâine. Trebuie să mă înțelegi. Știu că vrei mai mult și speri că vom fi împreună mereu, dar eu nu pot... ăăă... nu pot pentru că...

– Ana, nu spune asta! Te rog, nu-mi lua speranța pentru care trăiesc zi de zi!

– Dar Ștefan, nu vreau să supraviețuiești pentru mine, ci pentru tine! Trebuie să trăiești pentru tine!

– Asta fac, dar dacă ai ști câte nenorociri văd și ce cumplit e totul, ți-ai da seama câtă nevoie am de tine! Când închid ochii nu mai vreau să-mi apară în față coșmarul ăsta, ci lumină și frumusețe. Asta reprezinți pentru mine, un nou răsărit. Nu-mi lua asta! mă trage brusc în brațe.

Scanned by CamScanner

Fața îmi este lipită de vestonul său și mirosul pe care îl inspir nu e cel pe care îl vreau, cel care mă face să vibrez de fericire. Dar cum să-i spun asta?

Mă desprind din strânsoare și nu-i mai adresez niciun cuvânt băiatului care lăcrimează în fața mea. Dumnezeule, e atât de tânăr și obligat să trăiască ororile astea!

Îl iau de mână și pornim mai departe, fiecare adâncit în gândurile lui. Ce să fac? Sunt o persoană îngrozitoare. Într-o parte este un bărbat matur, dar pe care îl iubesc și cu care trăiesc momente minunate, însă secrete. În cealaltă parte un băiat care face planuri pentru viitor, arătându-și iubirea în fața tuturor. Am ajuns iar la aceeași dilemă, să-mi ascult logica sau inima?

La colțul clădirii, mă opresc.

– O să te aștept aici, pe la ora șapte, propune mult mai rezervat.

– Vedem.

Se apleacă să mă sărute, însă-i ofer obrazul.

Se mulțumește cu atât, așteptând în același loc până intru în clădire. Doar câțiva soldați joacă cărți la o masă îndepărtată și profit de neatenția lor să urc

Scanned by CamScanner

neobservată. Cu cât înaintez pe coridor simt prezența unui atac de panică. Respirația se îngreunează, mâinile transpiră, iar corpul îmi tremură. Rămân în fața ușii, cu mâna pe clanță fără curajul de a apăsa. Nu știu dacă mă așteaptă pe partea cealaltă a ușii sau poate că nu s-a întors încă, dar mustrările sunt aceleași, nu i-am spus de Ștefan și simt că l-am trădat.

Trag aer în piept, umplându-mi la refuz plămânii și sper s-o găsesc pe ruda mea atât de binevoitoare, încât aș strânge-o cu drag de gât până îi ies pe ochi surprizele sale neinspirate.

Deschid și nu deslușesc nimic în întunericul la care nu mă așteptam. Unde or fi? Bâjbâi după întrerupător până reușesc să apăs pe el, însă nu-mi place ce găsesc atunci când încăperea e învăluită în lumină. Aproape de fereastră, pe un scaun, Friedrich pare deranjat de lumina bruscă.

– Friedrich? tresar vizibil.

Aș avea nevoie de puțină apă, gura mi-e dureros de uscată. Pare absent, privind prin mine, iar asta mă ajută să prind puțin curaj să intru și să închid ușa în urma mea. Nu văd nimic anormal prin jur, doar absența Puiuțului, cum îl alint în ultimul timp. Ușa de la camera sa e întredeschisă, dar la fel de întunecată. O fi cu mătușă-mea?

Scanned by CamScanner

Curajul mă părăseşte şi-l fixez înfricoşată pe bărbatul care continuă să stea nemişcat, privind la sticla sprijinită pe un picior. N-am observat-o până acum, dar bag de seamă că e aproape goală. Tăcerea şi lipsa de reacţie mă înspăimântă şi presimt că e doar liniştea dinaintea furtunii. Dacă îi explic că e doar un prieten, va înţelege şi poate chiar asta aşteaptă. Prind mâna una de cealaltă pentru a opri tremurul şi a ascunde teama care m-a cuprins cu totul în ghearele ei. Ca şi cum abia mi-a remarcat prezenţa, îşi ridică privirea cu nişte ochi roşii.... injectaţi de alcool sau ură? I-am mai văzut această figură în prezenţa lui Ebner.

Se ridică, ţintuindu-mă încontinuu cu răceală şi involuntar dau în spate, până la colţul peretelui. Se opreşte la mijlocul distanţei dintre noi şi aruncă sticla de unul din pereţi, atât de tare, încât se sparge şi lasă în urma ei o pată de lichid. Instinctiv duc mâna la gură, oprindu-mi micul ţipăt şi ştiu că e doar începutul. Spune ceva încet, însă instantaneu ridică volumul, ameninţător de mult. Nu înţeleg nimic din urletele sale, doar când arată cu mâna spre pat mă dumiresc. A scotocit prin sertare şi pe pat sunt înşirate toate fotografiile şi scrisorile de la Ştefan. Ridică fotografia brunetului şi după o clipă în care o studiază, mi-o aduce aproape de ochi şi urlă:

- Du bist ein Lügnerin und manipulative!

Scanned by CamScanner

Lacrimile îmi împăienjenesc privirea, în timp ce bărbatul mi-o aruncă în față și se îndreaptă spre celelalte, repetând mișcarea. Nemulțumit cu noptiera izbind-o de același perete, urmând scaunul și hainele din șifonier. Ultima lovitură o aplică oglinzii crăpând-o în mai multe bucăți, însă fără a cădea pe jos. Printre țipete se distinge plânsetul din camera alăturată. E ca un semnal care-l atenționează că e timpul să înceteze, depășind măsura, ceea ce și face. Ca la comandă fac câțiva pași spre ușă, însă mă apucă de braț, strângând cu atâta putere încât scot un țipăt de durere.

– Nein! șuieră amenințător printre dinți de-mi îngheață sângele.

Intră în camera copilului și-mi închide ușa în nas. Mă lipesc de ea cu inima sfărmată și nu-mi rămâne altceva decât să plâng în hohote, conștientizând că tocmai am pierdut, pentru a doua oară în viață, tot ce aveam.

Nu mai am lacrimi, mi-au secat în câteva ore, atât cât stau sprijinită de ușă, rugându-mă să aud măcar un scârțâit al patului, scrâncet sau orice altceva de la micuțul meu. Sufletul mi-e răvășit, sfărmat în două, iar suferința se întrepătrunde, pe de-o parte e băiețelul fără de care n-aș putea trăi, iar pe cealaltă, bărbatul care m-a învățat să iubesc. Cu genunchii la piept am plâns,

Scanned by CamScanner

ajungând să mă legăn dar degeaba. Durerea e tot aici și mă sfâșie bucată cu bucată, cu cât trece timpul.

La primele ochiuri de lumină, mă târăsc spre pat, lipsită de puteri pentru a mă ridica. Aici e mai rău, rece și gol la fel ca sufletul meu și îmi readuce lacrimile care se încăpățânează să curgă în neștire pe obraji. *Nu pot și nici nu vreau să trăiesc fără ei!* șoptesc într-una ca o constatare și rugăminte în același timp. Totul e durere.

E supărat, știu, dar de ce mi l-a luat pe Erich? Mintea mi-a fost amorțită, conștientă doar de deznădejde, însă cu cât razele soarelui se avântă pe geam, apar diverse întrebări, al căror răspuns îl voi afla în curând. De ce nu m-a întrebat nimic și a emis doar propriile judecăți? Imposibil să nu-și fi dat seama că a fost primul și singurul bărbat din viața mea și totuși m-a judecat atât de aspru. Ce voi face fără el?

Prin tânguieli și frământări aud scâncete. Ciulesc deodată urechile, ridicându-mi capul din pernă. Mi-am dorit atât de mult să-l aud încât îmi pierd mințile? Plânsetul se repetă și sar din pat, cu o agerime de care nu m-aș fi crezut în stare. Îmi sprijin fruntea de lemnul rece de teama reîntâlnirii cu privirea plină de ură a tatălui său care mi-a interzis să merg la el. Însă am parte de o mare surpriză. Mânerul ușii se mișcă și în ea apare Puiuț, frecându-se la ochi, cu nasul curgându-i. El

Scanned by CamScanner

reprezintă jumătate din inima mea, readucându-mi puţină speranţă cu apariţia sa.

– Ana! se apucă strâns de picioarele mele, ştergându-se de fustă.

Îl ridic în braţe, strâns la pieptul meu, mirosindu-i părul un pic cam prea lung. Îmi cuprinde gâtul cu braţele sale micuţe şi stăm aşa până se plictiseşte şi-mi cere micul dejun. Îl duc în camera unde totul e la locul lui.

Cu aceleaşi haine de oraş, de aseară, caut peria de păr pentru a mi-l netezi un pic înainte de a mă deplasa la bucătărie. Abia acum inventariez distrugerile care cu siguranţă mă vor ţine ocupată o perioadă, însă nu mai văd totul în negru de când e Erich lângă mine. Fără a-mi vedea prea clar chipul în bucăţile sparte de oglindă îmi pieptăn părul ciufulit şi-l prind cu câteva agrafe. Arunc puţină apă pe faţa şi simt usturimea ochilor umflaţi de la plânsul şi oboseala de azi noapte. Dar dacă mi l-a lăsat pe micuţ în grijă înseamnă că m-a iertat, nu? mă încurajez, plină de optimism.

Îl las pe copil înconjurat de jucării şi mă grăbesc spre bucătărie, trecând printre soldaţii ale căror fluierături le ignor total. Iar se adună să plece, probabil în port, unde vor sta toată ziua, fiind înlocuiţi de alţii, la noapte. La ultima treaptă de la demisol în loc s-o iau în

Scanned by CamScanner

stânga, sunt interesată de ușa biroului său pe care am norocul s-o găsesc deschisă. O clipă stau în cumpănă, neștiind ce să fac, însă răspunsul mi-e dat prin apariția sa în prag. Se oprește deși îi transmit prin privirea mea rugătoare să mă asculte și mai ales să treacă peste lipsa de comunicare care a dus la acest impas. Refuză. Îndreaptă spatele și revine la privirea rece, cu maxilarul încleștat, aceeași de aseară. Aplec capul, strângând ochii cu putere, sperând ca atunci când îi voi deschide, să-l regăsesc pe bărbatul dinainte, însă e doar o iluzie deșartă. Mă lovește îngrozitor cu gestul atât de neașteptat. Îmi închide iar ușa în față, spulberând într-o clipită toată speranța pe care o mai aveam.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 17

Şi de atunci totul s-a rupt. Simt acelaşi gol, ca atunci când am rămas pe ridicătura de pământ, privind casa dărmată, ca şi cum m-am întors în timp şi am uitat de cele trăite de atunci. Am revenit la aceeaşi stare, afundându-mă din ce în ce mai mult într-o dispoziţie depresivă, tristă, disperată, descurajantă. Singurul care reuşeşte să mă scoale din patul în care aş zace este Erich, prin nevoile sale. Mă îngrijesc de mâncarea sa, nevoile fizilogice şi-l scot pe terasă, profitând de ultimele zile cu soare. Se joacă şi aleargă, în timp ce eu vegetez cu ochii larg deschişi, dar prin care nu văd nimic. Mintea e într-o altă lume, paralelă cu aceasta unde nu ştiu cât şi cum trece timpul. Sunt ca un robot care primeşte comandă şi o execută fără a judeca.

– Mâncare! şi imediat mă întorc cu ce-mi plasează în mână mătuşă-mea.

Nu cred că am schimbat mai mult de două cuvinte cu ea de atunci, deşi mă atenţionează să-mi schimb atitudinea şi figura morocănoasă de fiecare dată când mă vede.

– Pipi! în grabă aduc oliţa şi-i pregătesc apa pentru băiţă. El comandă, eu execut şi timpul trece.

Scanned by CamScanner

Nu l-am mai văzut din acea zi. Uneori stau în pat și fac socoteală la timpul trecut, dar socoteala se încurcă până renunț. Am crezut că pot trăi doar cu Erich în viața mea, dar m-am înșelat. Mi-a intrat prea mult în sufletul golit și pustiit prin dispariția familiei mele. Uneori aud în camera micuțului pe cineva, însă nu pot spune cu claritate când și dacă-i adevărat sau doar o închipuire, având multe momente în care realitatea se împletește cu lumea visului. Nici acum, când sunt trezită de muzica care răzbate până aici de jos, nu-mi dau seama dacă e noapte sau zi, dacă abia m-am pus în pat sau de mai multe ore. Totuși, această muzică nu încetează și sătulă a încerca s-o ignor și să adorm la loc, caut întrerupătorul. Clipesc des până mă obișnuiesc cu lumina puternică și-mi bag mâinile în apa rece din lighean, reușind astfel să mă trezesc de-a binelea. De jos, pe lângă muzică răsună mai multe voci și râsete.

Iar au petrecere. Oare e și el? Gândul îmi săgeată craniul în două. Credeam că nu mai simt nimic și am murit pe interior, dar se pare că încă nu. Curiozitatea sau dorința de a mă convinge nu mă lasă în pace, mă împinge pur și simplu spre ieșire fără să țin cont că sunt în cămașa de noapte și desculță. Coridorul este pustiu, slab luminat ca de obicei și mă deplasez nestingherită până la balustradă, privind printre zăbrele ferită astfel de a fi observată.

Scanned by CamScanner

De această dată petrecerea pare diferită. O formație a scos mai multe cupluri la dans, iar ceilalți invitați socializează într-un mod civilizat în grupulețe. Femeile sunt elegante, cu o postură diferită de ce am mai surprins aici. Pe lângă uniformele militare se disting multe ținute civile și totul e atât de frumos încât mi se strânge iar inima. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo, la brațul său, dansând sau ținându-i companie într-o conversație lejeră. Simt invidie față de aceste femei și singura consolare este absența sa.

Renunț și mă îndrept liniștită spre camera mea. Nu e! Sting lumina și mă trântesc în pat, dar dorul îmi ține somnul la depărtare pentru mai mult timp. Mi-e dor de brațele, ochii, zâmbetele, sărutările și cuvintele sale românești rostite cu greu, dar cu drag. De ce? De ce s-a întâmplat așa? De ce n-am avut puterea să-i spun lui Ștefan să caute pe altcineva? De ce n-am putut să-i frâng inima, în schimb m-am distrus singură? Noaptea aceasta e diferită, simt și nu e bine, pentru că doare.

Cred că am ațipit pentru un timp, pentru că muzica abia se mai distinge, iar vocile au dispărut. O forță invizibilă, greu de înțeles mă trage spre coridor. Într-adevăr, formația și musafirii au plecat. Doar câțiva petrecăreți întârziați, la o masă, bucurându-se de compania a două femei. Una dintre ele râde zgomotos, se lasă pe spate pentru ca unul dintre soldați să-i toarne

Scanned by CamScanner

alcoolul dintr-o sticlă între sâni şi s-o sărute pe unde a curs alcoolul. Cealaltă, atârnată de un soldat, asistă la acest spectacol, amuzată. Decid să plec, însă mişcarea din separeul de lângă şemineu mă face atentă. Pe un fotoliu un ofiţer îşi duce lent paharul la gură, cu ochii lipiţi pe femeia cu rochie strălucitoare din faţa sa. Aceasta îşi lasă bretele de la rochie în jos, până alunecă la picioarele sale, rămânând goală în faţa lui. Îmi pare totul ca un déjá vu şi nu ştiu de ce. Femeia îşi dă părul după urechi şi se întoarce să ia paharul de pe măsuţa din spatele ei, cu mişcări seducătoare, menite a-l pune pe jar pe bărbat. Nu se poate! Îmi revine în minte aceeaşi ipostază, din primele seri petrecute în această clădire. Atunci am fugit, speriată şi ruşinată, dar nu şi acum. Înţepenită, strâng cu putere balustrada şi-mi muşc buzele cu putere, pentru a nu scăpa vreun sunet. Îi recunosc! Atunci nu-l cunoşteam, dar acum în acel fotoliu e bărbatul pentru care am suferit în tot acest timp, încântat de spectacolul oferit de acea femeie. Cum de am putut să fiu atât de oarbă şi nu mi-am dat seama de data trecută cine sunt ei? Închid ochii şi revăd toate plecările ei, întorcându-se noaptea târziu. Uite unde şi cu cine îşi petrecea timpul, draga mea verişoară! Cu el! Tocmai cu el?

Fug, învinsă de durerea ascuţită, departe de cele două persoane care mi-au provocat o asemenea distrugere. Ipostaza în care i-am găsit, mă săgetează

Scanned by CamScanner

într-una și de câte ori închid ochii îi văd distrându-se, relaxându-se, călcând pe inima mea distrusă. Nu mă uimește că în curând aud ușa de la camera sa, fiind timpul să treacă la fapte, după un debut atât de incitant. Simt că mă sting cu încetinitorul, știind că e cu ea, la o distanță atât de mică, în patul în care ne-am iubit de nenumărate ori. Mă zvârcolesc, fără a-mi exterioriza prin urlet tot oful, până adorm.

După câteva ore abia mă pot mișca, deși îmi impun să fac cei câțiva pași. Simțurile îmi sunt atât de amorțite, încât nu bag de seamă podeaua rece de sub tălpile goale. Amețeala mă însoțește la tot pasul, ca parte din mine, firească și constantă. Incapabilă de a mai face vreo mișcare, mă sprijin de tocul ușii și-mi îngustez ochii, vrând să fiu sigură că este real ceea ce disting. Pe marginea patului, Friedrich mângâie părul blond al fiului său adormit. Pentru un scurt moment nu dă vreun semn că m-ar fi simțit, iar când o face se uită în jos, la picioarele mele. Se ridică și părăsește camera fără alt gest decât aceeași ușă închisă după el. Nu primesc altceva din partea sa decât indiferență.

Revin în camera mea și mă schimb lent, un adevărat chin de a face totul cum trebuie. Și-mi reiau rutina pe care mi-o impune micuțul, baie, mâncare, afară la aer și de la capăt. Însă efortul e prea mare și ceața mai densă, până întunericul mă înghite. Deschid

Scanned by CamScanner

ochii datorită zgâlțâiturilor zdravene și constat că nu sunt în pat, într-unul din coșmarurile în care chipurile celor doi se îndepărtează tot mai mult de mine. Se pierd în întuneric și oricât strig și îi caut, dispar pentru totdeauna.

Niște mâini mari mă ridică în șezut și continuă să mă zdruncine, până sunt capabilă să-mi fixez ochii într-a lui.

– Hai, revino-ți! Ești bine, doar ai leșinat.

– Unde sunt?

– Pe coridor. Hai, încearcă să te ridici, mă îndeamnă calm și preocupat.

Agățată de el, reușesc să mă ridic pe picioarele vlăguite. Simt o durere acută și duc mâna la umflătura poziționată puțin mai sus de tâmplă.

– E doar un cucui. Te-ai lovit când ai căzut. Noroc că te-am văzut, altfel cine știe cât zăceai pe aici!

– Ahren, ajută-mă, te rog, până în cameră, în curând se va trezi Erich și se va speria.

– Ar fi bine să te vadă un medic. Nu arăți prea bine și...

Scanned by CamScanner

– Nu! Sunt bine, pe cuvânt! mă desprind de braţele sale, dar calc în lături.

Intervine şi mă apucă de subraţ, ducându-mi mâna după gâtul său şi cu răbdare mă conduce.

– O să vă distrugeţi până la urmă. Sunteţi doi încăpăţânaţi, are dreptate Crina! Bruch aşteaptă să-l cauţi şi să-i dai o explicaţie, însă tu-l aştepţi pe el! bombăne nemulţumit.

Deschide cu greu uşa şi mă duce până la pat. Ştie de noi? Vorbeşte ca şi cum ar cunoaşte toată povestea noastră şi mă mir că e la curent cu tot.

– Te înşeli, nu mă aşteaptă, a găsit deja cu cine să-şi petreacă timpul! răspund în urma sa.

– Ce? se opreşte din drum, privindu-mă neîncrezător.

– Ce-ai auzit! Nu ştiu ce crezi, dar mi-a demonstrat-o aseară că nu-i pasă de mine. S-a înfruptat cu plăcere cu trupul unei femei pe care o cunoştea dinainte.

E prima persoană căreia pot să-i dau anumite detalii, iar supărarea, furia, gelozia şi invidia mă fac să răbufnesc. Mă enervează figura şocată şi nedumerită de parcă am vorbi de persoane diferite.

Scanned by CamScanner

– L-am văzut cu ochii mei, oricum, nu mai contează! abia mai şoptesc şi nici nu ştiu dacă m-a auzit sau a fost doar pentru mine.

Vreau să plece pentru a mă întinde, să mă cufund iar în tristeţea cu care m-am obişnuit.

– Nu ştiu ce ai văzut, dar pot să te asigur că n-ar putea să facă aşa ceva. Nu acum, când l-ai adus în starea asta! mai spune înainte de a părăsi încăperea.

Las capul pe perna moale cu gândul la Ahren şi la faptul că e la curent cu tot. Ştiu că e omul său de încredere, având şi funcţia de şofer, dar să se destăinuie ca unui prieten? Chiar dacă a făcut asta, Ahren a înţeles greşit şi-i ţine partea cu înverşunare, îndoindu-se de vorbele mele.

Friedrich se bucura de corpul voluptos al Elizei, iar el susţine că n-ar fi în stare de aşa ceva? Hmm, ce se înşeală!

***

Habar n-am când se înserează, luminează, când e noapte sau zi, când trece o zi, două sau mai mult. Sunt o maşinărie ideală, sarcina principală fiind Erich, fără să văd, aud sau să simt altceva. Totul se reia la nesfârşit.

Scanned by CamScanner

– Hai, Ana! Hai, micuțo, deschide ochii! aud ca prin vis o voce, ca fiind din ce în ce mai aproape.

– Bravo, așa te vreau! se diferențiază o alta, diferită, mai blândă și grijulie.

– Ce naiba a fost în capul tău?

– Las-o Petruța, n-o certa! Trebuie să-și revină și atunci vei vorbi cu ea, nu vezi că n-are putere să-și țină ochii deschiși?

Didina? Ea e cea care o calmează și temperează pe mătușă-mea. Dar de ce? Ce caută aici?

Mă simt trasă în sus, în șezut, sprijinită de niște perne. Imaginea devine mai clară, la fel și chipurile de lângă mine.

– Fetițo, ce-a fost în capul tău? Ne-ai speriat îngrozitor, simt o dojeană maternă, în timp ce-mi dă firele de păr la o parte de pe față.

– Ce... ce s-a întâmplat? bâigui, privind de jur împrejur.

– Să chemăm iar medicul ăla neamț? întreabă Didina, zâmbind în continuare, deși îi simt îngrijorarea din voce.

Scanned by CamScanner

- Nu. Abia a plecat, iar acum i-a scăzut temperatura. Ana, de ce nu mi-ai spus că nu te simți bine? De ce ți-ai făcut rău singură? De ce n-ai venit la mine, dacă aveai probleme?

Se așază pe marginea patului și-mi apucă mâna într-a ei. Didina bagă de seamă că e un moment delicat și se retrage.

- Dar ce s-a întâmplat?

Încerc să deslușesc ceva prin negura amintirilor. Ultimul lucru este plânsetul micuțului, iar eu mă grăbesc să ajung la el. Atât. Nu-mi amintesc altceva.

- Ieri, înainte de micul dejun, a intrat în bucătărie însuși Bruch. Îți dai seama că mi-a stat inima, mai ales că era mai încruntat ca de obicei. S-a oprit direct în fața mea, cu soldatul ăla care vorbește românește și mi-a spus să urc urgent. Nu am primit mai multe detalii și până te-am văzut, mi-am făcut tot felul de scenarii înfiorătoare pentru sufletul meu bătrân. Aici era deja doctorul ăla al lor și se ocupa de tine. I s-a făcut milă soldatului și mi-a tradus câte ceva din relatările acestuia despre starea ta. Ești deshidratată și slăbită, asta din cauza lipsei de hrană, de mai multe zile. Ai leșinat în camera copilului, iar cel care te-a găsit a fost Bruch.

Îmi strânge iar mâna, îngrijorată și plină de remușcări. Sentimentul de vinovăție este întipărit pe tot

Scanned by CamScanner

chipul, dar nu știe că starea mea nu i se datorează. Poate singura vină este că m-a forțat să vin aici, fără a ține cont de rugăminți, însă aș fi rămas închisă în casa ei, cine știe câte alte luni, fără să cunosc acest sentiment frumos și insuportabil de dureros care este dragostea.

– Măi, Ana, de ce ai făcut asta? Și noi am fost tinere, am iubit sau suferit, dar nu ne-am distrus. Chiar dacă te mai certi, o să treacă, trebuie doar să mergi mai departe, nu să te omori singură!

Ce? A aflat de Bruch?

– Sigur a fost o neînțelegere și ce explicații i-aș fi dat tatălui tău, când o să-l revăd? se oprește, înghițând în sec restul cuvintelor dureroase.

Mă uimește grija sa. Nu credeam că-i pasă de mine, nu mi-a arătat până acum.

– Uite, ți-a scris! Ți-am spus că a fost o mică neînțelegere și nu se merită să-ți provoci atâta suferință, schițează un mic zâmbet, încercând să mă încurajeze.

Îmi amintește de tata. N-aș putea să spun ce, poate gesturile sau ochii căprui, cu o nuanță mai deschisă decât ai mei. Of, cât mi-aș dori să fie aici, să mă strângă cu labele de urs, așa cum se lăuda.

Scanned by CamScanner

Scoate din buzunarul de la șorț o scrisoare al cărei expeditor îl bănuiesc imediat. Acum intuiesc părerea sa, formată într-un mod eronat. Crede că Ștefan ar fi cauza amărăciunii din adâncul meu.

Dacă ar ști că într-adevăr dorul este oful meu, însă îi este atribuit altei persoane, ce-ar spune? Să-i dezvălui că n-am mai vrut să-l întâlnesc și nici să-l conduc la gară, în urma mesajului trimis prin Ionică, băiatul care le curăță uneori cizmele soldaților în schimbul câtorva monezi? L-am cunoscut când a fost trimis la bucătărie să mănânce chiar de Friedrich, uimindu-i pe toți cu fapta sa.

– Părea îngrijorat Bruch ăsta, probabil se teme să nu îmbolnăvești și copilul. N-a plecat până n-a auzit diagnosticul doctorului.

A vrut să fie sigur că nu-i ceva molipsitor? Nu-mi pot opri oftatul lung izvorât din adânc pe care mătușă-mea îl interpretează greșit.

– Dacă te dă afară? Mă mir că n-a făcut-o deja! Aseară am fost obligată să plec după un semn de-al său și te-am lăsat singură. Toată noaptea am stat cu gândul la tine, însă a dat Dumnezeu și ți-a scăzut temperatura până dimineață.

Poate era ocupat cu fiică-ta și nu voia să-i surprinzi! îmi rămâne replica în gât și ori cât de mult aș vrea să-i

Scanned by CamScanner

dezvălui adevărul, știu că i-ar provoca dezamăgire și nu sunt în stare de așa ceva.

– Hai să te duc la baie înainte să cobor, cu siguranță au nevoie de ajutorul meu.

Așteaptă și mă sprijină să-mi spăl părul încurcat. Astfel observ că oglinda a fost schimbată, iar pe dulăpior a apărut o veioză. Când, cum și în ce fel, nu știu, dar nu pun întrebări.

– Erich? o întreb înainte de a pleca.

– Nu știu, draga mea. L-a luat cu el ieri dimineață și nu l-am mai văzut. Ți-am spus doar că era îngrijorat să nu-i dai vreo boală!

Ultimele cuvinte trezesc amintiri neplăcute și n-aș putea spune cât zac așa. Pe seară apare cu un castronel cu supă, forțându-mă să-l mănânc, deși abia pot să rămân cu ochii deschiși. Vreau doar să dorm.

– La naiba, Ana, iar arzi fetițo! O să-ți pun oțet la picioare, pe abdomen și apoi medicamentele pe care ți le-a lăsat aici.

N-o mai aud. Mă trezesc odată cu expulzia forțată prin care elimin o bună parte din conținutul stomacului. Încerc să opresc cu mâna, dar se repetă constant prin contracția mușchilor abdominali. La a

Scanned by CamScanner

doua ignire, zăresc nişte picioare care apar în raza vizuală. Alunec pe spate, iar sunetele ce se aud bănuiesc că sunt ale mele. Deschid ochii când simt apa curgând pe cap, faţă, corp şi pe cineva cum mă spală în urma ei. E el. El e cel care mă spijină să nu cad şi mă săpuneşte de zor, cu o figură încruntată şi preocupată. Realitatea se împleteşte cu visul şi nu-mi dau seama dacă într-adevăr mă duce pe braţe până la pat şi-mi şopteşte într-una cuvinte din cele două limbi.

– Şhht, eu aici!

Adorm, îndemnată de vocea liniştitoare, un vis din care nu mai vreau să mă trezesc.

– Erich, nu mai alerga, te rog! strig, dar nu ascultă, ascunzându-se prin mulţimea de oameni.

– Erich, gata, rămâi pe loc! repet mult mai tare.

Sunt multe persoane în jur, cu spatele la mine, iar băiatul dispare. Îi dau la o parte, împing şi mă ciocnesc de ei cu disperare. Respir greu, zgomotos şi reuşesc să-i zăresc părul blond, deasupra celorlalţi, fiind pe umerii unui bărbat înalt, căruia îi recunosc uniforma. Zâmbesc până realizez că nu vin, ci continuă să meargă în direcţia opusă, între noi aparând mai mulţi oameni, până se evaporă cu totul. Mă panichez şi strig iar, dar nu răspund.

– Mi l-a luat! Mi l-a luat şi pe el!

Scanned by CamScanner

Cad în genunchi, neputincioasă şi urlu ca un animal rănit.

- Ana! sunt prinsă de umeri şi scuturată uşor până dau de ochii albaştri vizibil îngrijoraţi.

Sunt în camera micuţului şi nu ştiu cum am ajuns aici. Camera e cufundată în întuneric, iar Puiuţ nu se află aici. Deci n-a fost vis, e adevărat?

Îl împing cu palmele în piept, dar nu se clinteşte.

- De ce mi l-ai luat pe Erich? îl lovesc şi în locul unui răspuns vocal sunt trasă la piptul său atât de strâns încât abia mai pot respira.

Mă ţine aşa până se opresc suspinele şi nu mai opun nicio rezistenţă. Nemişcată, cu nasul în bluza sa, inspir mirosul care mi-a lipsit, în timp ce mâinile i se mişcă în sus şi jos pe spatele meu, acoperit doar de materialul subţire al cămăşii de noapte şi mă înfior. Corpul mi se trezeşte la viaţă şi în sfârşit, simt.

- Ana, Erich bine, spune cu nasul în creştetul meu, simţindu-i respiraţia fierbinte lângă ureche.

- Unde e? ridic capul şi-i privesc chipul la câţiva centimetri de al meu.

- Erich la Ahren... ăă... joacă copil.

Scanned by CamScanner

- Ahren are copil? întreb surprinsă.

- Ja. Sechs... ää... lună, arată șase degete pe care le percep cu greu în semiîntunericul din cameră.

- Șase luni? Are un copil de șase luni, aici, în Constanța?

- Ja, îi simt zâmbetul, mai ales când mi-l lipește de colțul gurii.

Ce face? Ar trebui să-l împing, așa ar fi corect, însă nu pot. Mi-a lipsit și gestul său e ceea ce-mi doresc. Buzele se regăsesc, iar limba îl urmează, ieșindu-i în întâmpinare cu disperare. Ridic mâinile și le înfing în păr, vibrând de dorință în brațele sale. Simt cum sunt ridicată și dusă spre camera sa, locul de unde am fugit mai înainte. Continuă să sărute cu pasiune și în timp ce mă așază în pat, urmându-mă.

-Ana! rostește răgușit și-mi cuprinde sânul.

Nu știu când a ajuns acolo, fiind mult prea absorbită și hipnotizată de sărutările sale. Se oprește deodată și mă privește direct în ochi. Nuanța ochilor îi este schimbată când redevine serios, se sprijină într-un cot și-mi apucă bărbia.

- Tu a mea, înțeles? Tu a mea! șuieră printre dinții încleștați.

Scanned by CamScanner

Se încruntă şi-i observ aceeaşi duritate pe chip ca în seara aceea, când a aruncat tot ce a apărut în calea sa. Aşteaptă confirmarea că am înţeles, însă în minte îmi revin frânturi cu ei, bucurându-se unul de celălalt. Eu sunt a lui, dar el? La următoarea ceartă o va chema în braţele sale din nou? Deşi ar trebui să-l pun în temă cu cele văzute, pur şi simplu mă opreşte teama că l-aş pierde. Manifest slăbiciune sau maturitate când nu-i cer explicaţii, ci aleg să zăvorăsc această uşă şi să încui aceste amintiri urate? Are dreptate, sunt a lui. Fără el m-am ofilit pe zi ce trecea şi deşi m-a jignit trădarea sa, prefer asta, în locul pierderii sale definitive.

– Da, doar a ta!

Răspunsul îl ajută să se relaxeze şi mă sărută scurt, mult diferit de cum mi-aş dori acum. Se îndepărtează cu intenţia de a coborî din pat. Gândul că depărtarea intervine iar între noi mă sperie şi-l apuc de mână, manifestându-mă agitată.

– Nu pleca!

Poate să creadă ce vrea, că sunt disperată sau obsedată, orice, nu-mi pasă! Ştiu doar că nu mai vreau să fiu singură.

Uimit de reacţie se opreşte pe moment. În colţul gurii îi apare zâmbetul său cald, pe care mi l-a oferit deseori.

Scanned by CamScanner

– Nu plec niciodată. Tu a mea! Plec... , arată cu degetul biroul de lângă fereastră, unde-i veioza aprinsă.

– Stai! mă îndeamnă să rămân și să mă liniștesc, pentru că n-are de gând să lipsească prea mult. Strânge grăbit foile de pe birou și le aruncă într-un sertar, stinge veioza, cufundând camera în întuneric și-l aud cum leapădă veșmintele. Nu e nevoie de lumină pentru a ști că nu le aruncă prin toată încăperea, așa cum face cu ale mele, ci le așază pe spătarul scaunului din apropierea patului. Un mic surâs își face apariția gândindu-mă la anii petrecuți în școala militară, de unde i se trage această obsesie pentru ordine. Revine și ajung cuprinsă de brațele sale. Se abține să insiste, iar o parte din trup îl trădează și sunt fericită. Așa i se întâmplă ori de câte ori mă atinge și nu mai stau pe gânduri, îi dau de înțeles că este și dorința mea.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 18

Se joacă cu șuvițele de păr, răsucind pe deget, apoi eliberează, ocupându-se de alta și tot așa. Simt o plăcere deosebită, așa cu capul sprijinit pe pieptul său. Un alt lucru care mi-a lipsit și anume modul în care mă trezește dimineața.

– Guten Morgen, salută când bagă de seamă că-s conștientă.

– Guten Morgen, ridic capul și-i văd zâmbetul.

– Tu dormi bine?

Îmi vine să hohotesc la greșelile gramaticale sau de exprimare, însă nu vreau să se simtă jenat și să refuze să mai încerce. A învățat multe cuvinte și propoziții simple, spre deosebire de prima dată și ne putem înțelege. Mi-aș dori să-l întreb despre lucruri mai ample pentru a mă lămuri asupra comportamentului și felului în care gestionează unele situații, dar mă mulțumesc și cu cât îmi poate oferi deocamdată.

– Da, am dormit bine. Dar tu?

– Ja. Dormit foarte bine, rânjește cu gura până la urechi și-mi face cu ochiul. Gestul e o aluzie directă la

Scanned by CamScanner

noaptea perfectă în care m-a iubit la fel ca prima dată, cu multă blândețe și pasiune.

- Am dormit foarte bine, îl corectez și repetă conștiincios după mine. Când îl aduci pe Erich? Mi-e dor de el, spun, urmărindu-l cum se pregătește să plece la baie.

- Erich, bine. Tu dormi, faci bine!

- Sunt bine.

- Nein. Tu stai pat mult, insistă și după cum se uită spre mine n-am nicio șansă de a-l convinge.

Ascult și mă întind mai bine în pat, căzând într-un somn adânc și odihnitor.

Îi simt respirația și sărutările pe frunte și mă bucur iar de felul în care mă trezește. Bucuria revederii trece rapid când sunt ajutată să mă ridic în șezut și primesc ordin - ca unul dintre soldații săi - să golesc farfuria pe care mi-o întinde. Nu am poftă de mâncare și numai văzul ei îmi provoacă greață. Încerc să mă eschivez și să negociez cu el, dar renunț în fața încăpățânării sale. Reușesc doar să obțin o masă în doi. În timpul ei îmi explică că e nevoit să plece, însă să-l aștept la ora șase, îmbrăcată în hainele lăsate pe spătarul scaunului probabil când a revenit cu mâncarea. Cum iese pe ușă, ca un copil curios să descopere surpriza mă

Scanned by CamScanner

îndrept spre scaun. Găsesc o rochiță superbă, plăcută la atingere și o pereche de dresuri.

După o zi petrecută în pat, încep pregătirile cu o oră înainte, conștientă că fața îmi este palidă și cearcănele destul de vizibile. Rochița e croită perfect pentru talia subțire și dorința de a arăta bine mă agită și emoționează odată cu trecerea minutelor. Sunt încântată de această ieșire, o întâlnire ca orice cuplu, însă rațiunea îmi trimite semnale de avertisment. Mă atenționează de pericolul care mă paște, odată cu apariția în public la brațul unui ofițer german. Măsor cu pași mărunți încăperea și dezbat în gând problema, găsind argumente favorabile acestei propuneri pe care mi-a făcut-o la prânz. Tresar la auzul bătăilor repetate din ușă. Calc pe vârfuri până la ușă, dar nu îndrăznesc să deschid, până nu-mi aud numele. Deschid și-l găsesc pe Ahren, la fel de serios ca și până acum.

- M-a trimis Oberleutnant să te conduc.

- Mi-a spus să-l aștept aici, răspund oarecum bulversată de acest mister.

- Te așteaptă pe stradă. O să înțelegi, când o să vă întâlniți, face semn s-o iau înainte sa și n-am altceva de făcut decât să mă las condusă.

- Așteaptă la colțul străzii, lângă băcănie, se oprește la intrare și indică în ce parte s-o apuc.

Scanned by CamScanner

- Mulțumesc.

- O seară bună să aveți! surprind zâmbetul înainte de a face stânga împrejur, întorcându-se de unde a venit.

Felul în care am fost anunțată că sunt așteptată îmi stârnește curiozitatea și nerăbdarea și aproape zburd până la capătul străzii. Aici rămân pe loc, uitându-mă în stânga și-n dreapta după bărbatul zvelt. O urmă de îngrijorare se face simțită, întrebându-mă dacă am înțeles corect locul de întâlnire, pentru că nu-l zăresc nicăieri. Mai mult cu coada ochiului observ bărbatul de peste drum, aflat într-un loc mai întunecat, cum aruncă țigara și o stinge cu piciorul. Devin atentă la el și-l urmăresc pășind spre stâlpul de iluminat. Îmi pare familiar și continui să-l privesc cum traversează, până se oprește în fața mea.

– Friedrich? spun sugrumată de emoții.

E prima dată când îl văd fără uniforma sa, având un costum închis la culoare, contrastând cu părul său blond. Pentru a nu știu câta oară îl admir și-mi spun în gând că este cel mai interesant bărbat din cei pe care i-am văzut sau cunoscut vreodată.

– Ana, salută înainte de a mă săruta pe obraz, în colțul gurii, făcându-mi inima să țopăie mai mult.

Scanned by CamScanner

Oferă brațul pe care-l apuc cu drag și mă las condusă la restaurantul Bristol din piața Ovidiu. Ajunși privesc clădirea mare la parterul căreia se află restaurantul, neîndrăznind să mai înaintez. Nu mă lasă prea mult să analizez situația și mă trage înăuntru unde ne întâmpină imediat un ospătar. Suntem conduși spre un separeu, trecând pe lângă mai multe mese în jurul cărora se ospătează camarazi de-ai săi. Mă uimește și ospătarul, vorbind și înțelegând lejer germana. Servirea este ireproșabilă, rapidă și discretă. Nu știu ce să fac și mă simt stingheră. Mă cunoaște atât de bine încât intervine, apucându-mi mâna pe deasupra mesei până îi întâlnesc ochii în care zăresc aceeași emoție. Este prima noastră întâlnire, departe de comandament, iar prin hainele sale civile, departe de război. O simplă cină la un restaurant elegant, pe care cu siguranță nu o voi uita niciodată.

Plutesc, odată cu tot ce mă înconjoară. Luna pare mai mare și frumoasă ca nicio altă dată, vântul adie ușor, aducând în atmosferă aerul marin, atât de plăcut. Observ toate acestea datorită companiei acestui domn serios care se plimbă cu partenera sa, cum vrea să pară în locurile luminate, nu și în cele întunecoase pe care am impresia că le caută dinadins. Acolo se transformă, sare pe mine, sărutându-mă până mă agăț de el, fiind incapabilă de a mai simți siguranța picioarelor. Și iar redevine serios în apropierea altor oameni și mă

Scanned by CamScanner

pufneşte râsul de prestaţia sa teatrală, bună de un mare actor. Sunt îmbătată de dragostea pe care i-o port şi totul mi se pare minunat. La fel de tăcuţi în faţa viitorului nostru, ne asumăm doar aceste momente fericite, care nasc sentimente mai puternice ca oricând.

Plimbarea durează mai bine de un ceas pe trotuarele întunecate ale Constanţei. La colţul clădirii vedem cum se deschide portiera unei maşini parcate, făcându-şi apariţia Ahren. Fac un schimb de semne şi mă opreşte, cu ochii aţintiţi pe Ahren, care intră şi iese imediat din clădire. La un alt semn de-al său, intrăm. Soldatul de la intrare ia poziţia de drepţi şi salută, timp în care o iau înaintea sa. Mă ajunge din urmă pe coridorul pustiu şi-i simt mâna pe mijloc. Abia aştept să continuăm această seară de neuitat şi citesc acelaşi gând în ochii albaştri.

Dar vraja se evaporă odată cu scârţâitul unei uşi şi apariţia lui Ebner. E surprins de cele văzute, ca şi noi de altfel.

Retrage mâna de pe spatele meu şi simt încordarea din trup, aşteptând reacţia bărbatului care-i studiază ţinuta. Rânjetul îi acoperă jumătate din figură şi urmez, aplicând acelaşi tratament, cu mici întârzieri în anumite zone. Friedrich nu face faţă tachinării şi şuieră ceva printre dinţi, având ca rezultat un râs zgomotos din partea şatenului. Îmi pare dezagreabil dar

Scanned by CamScanner

nu datorită aspectului fizic, ci a caracterului. Nu sunt mai rezistentă decât iubitul meu şi mă ascund în spatele său de privirea enervant de insistentă. Replicile dintre ei sunt destul de scurte şi acide. Friedrich nu-şi bate capul prea mult cu el, mă ia de mână şi nu se mai opreşte până în camera sa.

Bineînţeles că i s-a schimbat dispoziţia, semn clar prin uşa trântită din urma noastră. Nu intervin şi-l las să pufnească în voie cât mă deplasez în camera mea pentru a mă schimba de hainele frumoase şi elegante care au întregit această frumoasă ieşire din oraş. Ghinionul a fost să dăm peste nesuferitul ăla, dar n-am de gând să-l las să strice restul serii. Doar cu cămaşa de noapte, revin, aşteptându-mă încă la răbufniri. Mă înşel. Aşezat în pat, mult mai liniştit şi zâmbitor îmi face semn să mă alătur.

- Friedrich, cine e Ebner?

Ştiu că nu-i place acest subiect, dar curiozitatea învinge precauţia.

- Ebner... ăă... şcoală.

- Ebner a fost coleg de şcoală? îl corectez şi aprobă.

E încurcat şi ştiu că ar vrea să spună mai multe, dar ne lovim de aceeaşi barieră, limba necunoscută. Se

Scanned by CamScanner

ridică deodată și scoate dintr-un sertar mai multe poze. În șezut aștept cu nerăbdare să descopăr o parte din lumea și trecutul său. Alege una și mi-o întinde. Mulți băieți, în uniformă militară în fața unei școli, din anul 1937. Îl caut cu atenție, fără succes însă, majoritatea părându-mi asemănători. Așteaptă și surâde la strâmbătura neputinței de a-l descoperi. Indică tânărul de pe rândul din spate, apoi pe Ebner, în partea opusă. Deci, am înțeles bine, se cunosc dinainte de război, fiind colegi la școala. Dar de unde starea conflictuală în care se află?

– Ebner oraș Hamburg, mare, eu Moers, mic. Mein Vater a obliga eu școală, începe să gesticuleze și arată în fotografia cu membrii familiei, pe tatăl său.

– Tatăl tău te-a obligat să mergi la școala militară? repet ce am înțeles.

– Ja. Eu mult citit... ăăă... bun școală, nicht Ebner. Mein Vater war Bauer, arată poza de la fermă.

Și în sfârșit dezleg ițele încurcate ale poveștii care a cauzat această ură. Friedrich provine dintr-o familie de fermieri. Tatăl său l-a trimis la școala militară și a avut rezultate bune, în timp ce Ebner este dintr-un oraș mare, cu o situație mai bună, dar nu și la învățătură. A fost ținta glumelor sau invidiei acestuia și asta a dus la

Scanned by CamScanner

ură. Mai târziu, Friedrich a ajuns omul de nădejde al comandantului şi lucru deranjant pentru Ebner.

– Am înţeles, zâmbesc cu satisfacţie că am aflat mai multe informaţii despre viaţa sa şi pentru asta primesc un mic sărut.

Îl ajut să strângă restul fotografiilor înşirate între timp pe pat şi zăresc una cunoscută din albumul soţiei sale. Cea de la nunta lor. Se uită pentru un timp la mâna mea, fără să spună nimic, până-şi ridică privirea şi realizează ce doresc. Pentru câteva clipe am bănuiala că nu va oferi nicio informaţie, dar nu cedez şi-i susţin privirea, până oftează, resemnat. Mă râcâie şi simt o mică gelozie pe faptul că a avut o soţie pe care a iubit-o cândva şi căreia poate îi duce lipsa.

– Gertrude, o indică, apoi pe tatăl, mama şi fratele său.

– Ea... ăă…

De această dată nu găseşte cuvântul potrivit. Mă uimeşte când se ridică şi îşi aduce un carneţel, pe care îl răsfoieşte, căutând ceva. Are un carneţel cu cuvinte în română? Chiar îşi dă silinţa să înveţe!

– Aaa, Gertrude vecină mai mare. Ea are bărbat... ăă... mort der Krieg in Polen.

Scanned by CamScanner

– A fost căsătorită şi soţul ei a murit în Polonia, la începutul războiului. Era mai în vârstă decât tine, repet mult mai clar, fixându-mi astfel cele aflate.

– Ja.

Îmi arată treizeci şi două de degete. Îmi confirmă părerea personală pe care mi-am făcut-o când am cunoscut-o. Îmi amintesc fotografia de la prima ei nuntă, fericită alături de primul soţ, probabil dragostea vieţii sale în comparaţie cu tristeţea pe care o afişează în aceasta.

– Meine Mutter plăcut ea. Gertrude singură, eu plecat, meine Mutter will enkelkinder... ăă... copil.

Zâmbesc pe interior, deşi ştiu că nu e bine să mă bucur de nenorocirea unei femei moarte. Am observat şi l-am judecat aspru că nu-i acorda deloc atenţie soţiei, crezând că din cauza vreunei supărări, însă acum înţeleg că n-a iubit-o. Au fost victimele unei căsătorii aranjate, lipsite de iubire. Mama lui o plăcea şi n-a vrut s-o ştie singură pe timpul războiului, când majoritatea bărbaţilor tineri erau pe front, aşa că l-a obligat să se căsătorească, dorind nepoţi. Dar... au apucat să-l vadă pe nepot?

Face o grimasă sătul de atâta vorbă, duce amintirile la locul lor, stinge veioza şi îşi reia poziţia de dinainte, cuprinzându-mi mijlocul cu braţele. Sunt

Scanned by CamScanner

mulțumită și puzzle-ul începe să se completeze cu mici piese, adunate încet-încet, sperând că într-o zi apropiată va fi gata. Își schimbă cu repeziciune starea și redevine jucăuș, continuând cele începute după ieșirea din local, iar eu îi răspund ca de fiecare dată dornică de tot ce-mi oferă.

Adorm în brațele sale, fericită. Dimineață apuc să mă spăl și îmbrac, înainte ca ușa să se deschidă.

– Puiuț! alerg și i-l trag din brațe, pupăcindu-l peste tot, bucurându-mă de chicotelile sale.

Când mă opresc, își exprimă dorința clară de a-l lăsa să plece în camera sa, ducând dorul jucăriilor. Îl urmăresc din prag cum imită zborul unui avion și-l simt pe taică-su cum se lipește de spatele meu, înconjurându-mi mijlocul.

– Puiuț?

Nu înțeleg și mă răsucesc în brațele sale. Așteaptă cu o sprânceană arcuită să-i explic cuvântul. Ah, cum să fac asta?

Încep să scot ornomatopeele specifice, imitând pe rând cocoșul, găina și apoi puiul. Asta îl atrage și pe fii-su de dincolo, amuzându-se copios în timp ce mă agit să explic. Pun un mic botic, nervoasă că mă ia în râs și dau să plec, dar bineînțeles că anticipează mișcarea și

Scanned by CamScanner

mă trezesc înhățată și sărutată. Părăsește încăperea când e sigur că m-a împăcat, însă cu o veste proastă și neașteptată. O să plece pentru câteva zile în Germania și dacă tot ajunge acolo, o să rezolve și situația lui Erich. Va căuta un loc sigur, unde îi este locul și anume în țara sa.

N-am putut să ripostez cumva să nu-mi ia băiețelul, intrat atât de mult în suflet, încât îl consider ca fiind al meu. Judecata obiectivă m-a făcut să iau această decizie, considerând că i-ar fi mai bine acolo, nu aici, într-un loc instabil, unde nu putem ști ce ne va aduce ziua de mâine.

Fericirea deplină a fost scurtă și știu că trebuie să mă pregătesc mental pentru pierderea pe care o voi simți în curând. Trebuie să fiu puternică, să nu mai cad pradă slăbiciunii și depresiei.

Petrec următoarele ore, jucându-mă cu Erich, până în jurul prânzului, când mă îndrept spre bucătărie.

– Ana, ești bine? Mi-am făcut griji, dar nu mi s-a permis să revin. Bruch mi-a transmis că nu mai este nevoie de mine pentru că trebuie să te odihnești. Chiar arăți mai bine! mă întâmpină mătușa cu o grijă neobișnuită față de persoana mea.

– Ți-ai revenit! Ai speriat-o pe doamna Petruța, dar și pe noi! apare și Gina, studiindu-mă cam mult.

Scanned by CamScanner

- Da, sunt mai bine!

- Cred şi eu că te-ai îmbonăvit, cu un şef ca scorţosul ăla de Bruch! Nu ştiu cine ar rezista! continuă şi o văd pe mătuşă-mea cum îşi caută de lucru, lăsându-mă singură cu ea.

Nu mi se mai pare atât de plăcută cum o văzusem la început. Ceva mă atenţionează s-o ţin la distanţă, iar faptul că-mi critică iubitul mă înverşunează mai mult.

- Nu are nicio vină că m-am îmbonăvit, încerc să-i schimb impresia, dar îşi dă ochii peste cap şi pufăie de parcă n-aş şti despre ce vorbesc.

- Hai, Ana, ştiu prea bine cum este el!

- Da? De unde ştii cum este Bruch? întreb, abţinându-mi cu greu nervii pe care mi i-a provocat într-un timp atât de scurt.

- Păi, ăăă... am auzit că este foarte dur şi felul în care merge, atât de îngâmfat, încât şi soldaţii tremură în faţa lui! justifică încurcată, încât simt cum unghiile-mi înţeapă dureros palmele atunci când strâng pumnii cu putere.

- Uite ce e, nu iau prea mult contact cu el, dar nu mi se pare atât de dur cum spui tu! Te-ai gândit că poate

Scanned by CamScanner

este mai serios şi de aceea pare a fi îngâmfat? Cred că soldaţii îl respectă şi asta nu din cauza fricii...

– Măi fetelor, nu mai staţi degeaba şi lăsaţi pălăvrăgeala despre Bruch! ne ia mătuşă-mea la zor, întrerupând micul conflict care însă mocneşte în continuare între noi.

Nu înţeleg ce tot are cu Friedrich. De ce îl critică mai mereu? Ştie ceva ascuns?

Mă întorc cu gândul zburând în toate părţile, dar revin la normal când băieţelul îmi zâmbeşte cald. Îmi propun să-l alint pentru a simţi cât este de iubit, pentru restul timpului pe care îl mai avem de petrecut împreună.

Înainte de cină am parte de o vizită neaşteptată.

– Bună seara, Anuţa! Ce faci, frumoasa mea?

– Mă joc cu Erich. Nu mai este nevoie să faceţi curat aici, deja am făcut cât a dormit prinţul.

– Nu trebuia, dar aşa am timp să mai stăm la vorbă. Ştii, de câteva zile mă tot gândesc la tine, dar n-am avut ocazia să schimbăm câteva vorbe între patru ochi. Ce s-a întâmplat cu tine?

Se aşază pe un scaun şi-mi aşteaptă răspunsul. Sunt în mijlocul camerei lui Erich, aşezaţi pe burtă, cu

Scanned by CamScanner

picioarele în sus, desenând împreună. Continui activitatea deşi am auzit clar, însă ruşinea mă opreşte s-o privesc.

- Ana, eşti ca fata mea! spune serioasă şi simt cum mi se urcă sângele în obraji, colorându-i puternic.

- Nu s-a întâmplat nimic. N-am mai avut poftă de mâncare şi n-am crezut că mă va afecta atât de mult.

- Dar de ce? Ce ai păţit, micuţo?

Nu-i răspund imediat, dar nu pot evita şi în niciun caz nu voi minţi.

- Friedrich m-a văzut cu Ştefan, s-a supărat destul de rău, iar eu...

- Tu te-ai înfometat, completează, oftând. Anuţa, ţi-am spus de atunci să ai grijă de tine. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, dar se pare că e ataşat de tine. Ştii doar că eu văd multe pe aici, dar fetiţo, te-ai gândit ce vei face când va pleca? Coşmarul ăsta de război se va sfârşi cândva şi atunci ce vei face? Va pleca, iar tu vei rămâne. Pe băiatul ăla îl respingi, dar el va rămâne aici, în schimb neamţul va pleca!

Discuţia mi se duce direct în inimă şi nici măcar nu pot interveni, ştiind prea bine că totul este adevărat.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 19

Cu cât îl ştiu mai departe, cu atât gândul îmi este numai la el. Nopţile trec îngrozitor de lent, încuiată în camera mea, suferind şi întorcând problema pe toate părţile. Suntem în mijlocul unui cerc, înconjuraţi de oameni şi situaţii care nu ne vor împreună. De ce nu trăim alte timpuri, în care iubirea să fie simplă? Încotro ne va duce viaţa?

În această dimineaţă, la fel ca oricare alta ies la plimbare, chemaţi de razele soarelui care ne dezmiardă de când a răsărit. Pregătesc băiatul şi coborâm pe scara interioară, rar folosită de ceilalţi şi ajungem pe terasă. De curând, alergând după mingea lui Erich, am descoperit câteva trepte, care se opresc la o străduţă îngustă din spatele clădirii. Le folosesc şi mă simt mult mai bine, evitând astfel aglomeraţia din interior şi mai ales soldaţii. Încă mă fac să tresar când îi văd înarmaţi şi mai tot timpul pregătiţi de plecare.

Erich mă însoţeşte liniştit, ţinându-mă strâns de mână, iar în cealaltă cărând vechea sa locomotivă atât de îndrăgită încât de multe ori adoarme cu ea în mână. Ajungem pe străzile şi trotuarele care forfotesc de comercianţi ce încearcă să te atragă în micile lor magazine. Nu am cheltuit din salariile primite, oricum

Scanned by CamScanner

nici n-aș fi avut pe ce. Friedrich îmi oferă tot strictul necesar.

În scurt timp am impresia că sunt urmărită. Devin atentă la bărbatul din urma noastră, care rămâne acolo deși mai fac mici pauze, privind vitrinele frumos aranjate. Întorc capul, dar se preface preocupat să-și scoată o țigară, o aprinde și rămâne sprijinit de perete până continui mai departe. Repetă și la următoarea oprire, iar simțurile-mi intră în alertă. E o certitudine faptul că sunt urmărită și-l trag pe Erich mai repede, intrând printre oameni, sperând din tot sufletul să mă înșel. Cine ar putea fi? Și ce treabă să aibă cu mine?

Dar fac o greșeală. În disperarea mea intru pe o străduță lăturalnică, pustie și observ cum se apropie din față, un bărbat îmbrăcat asemănător cu cel din urmă. Mimica serioasă și dură mă înfioară și încerc să-mi păstrez calmul. Mai fac o mișcare, ieșind pe mijlocul străduței, dar face același lucru și realizez că n-am nicio șansă în fața lor. Nu pot fugi cu un copil mic agățat de mână, așa că mă opresc îngrozită.

– Bună ziua. Nu te speria, n-o să-ți facem rău!

Mă uit în spate și observ că și celălalt s-a oprit, urmărind cumva să nu fim deranjați. În depărtare, în partea opusă, zăresc pe altcineva. Constatarea că sunt mai mulți mă sperie enorm.

Scanned by CamScanner

– Ce vreți? Cine sunteți? întreb speriată.

– Cum am spus, nu vrem să-ți facem rău. Nu contează cine suntem, să spunem că suntem o mică rezistență și avem nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul de vreo patruzeci de ani îl studiază cam mult pe Erich, deși îmi cere ajutorul, iar asta nu-mi place deloc.

– Ce? Să vă ajut? mă holbez, întrebându-mă dacă m-a confundat.

– Da, micuțo, avem nevoie de ajutorul tău.

– Nu cred că vă pot ajuta, nici măcar nu știu cine sunteți și ce vreți. Cu siguranță mă confundați. Eu sunt o simplă dădacă și...

– Exact, ești dădaca copilului lui Bruch, unul din cei mai apropiați oameni ai comandantului Schulz, mă întrerupe la fel de serios, făcându-mă să înghit în sec când îi zăresc ochii sticloși.

Simt că mi se oprește respirația, iar inima mi s-a făcut cât un purice.

– Vrem să ne ajuți. Ești cea mai apropiată persoană de Bruch și ai acces mult mai ușor la documentele lui...

Scanned by CamScanner

– Ce? Vreți să vă aduc documente de-ale lor? Sunteți nebuni?

– Da, asta vrem. Așa vei contribui la salvarea țării și la moartea...

– Ce? Nu pot să fac așa ceva!

Îl opresc. Nu pot să cred ce-mi cere. Tocmai mie? Totuși, relația cu Friedrich e secretă și nu par a avea habar despre acest lucru. Știu doar că îngrijesc copilul său, pe care continuă să-l privească ciudat, stresându-mă mai tare decât sunt.

– De ce? Ți-e frică? Te vom susține noi după ce ne aduci ce îți cerem. Te ascundem cât mai departe de acest loc și nimeni n-o să te găsească. Ai fi în siguranță!

Cum să trădez bărbatul pe care îl iubesc mai mult decât orice?

– Nu, nu pot să fac asta! clatin din cap șocată de cele auzite.

– Bine, te lăsăm o perioadă să te gândești, dar dacă spui cuiva de întâlnirea noastră, nu mai stăm pe gânduri și trecem direct la fapte, își îngustează privirea și înțeleg clar unde bate aluzia sa.

Mă va omorî dacă vorbesc despre asta! Pleacă mai departe, urmat îndeaproape de bărbatul care m-a

Scanned by CamScanner

urmărit până aici. Simt un atac de panică care-mi dă impresia că totul se învârte, iar clădirile din jur se dărâmă peste mine. Urechile vâjâie, iar ochii mi se împăiejenesc de lacrimi. Ce mă fac? De unde știu de mine?

Când îi simt mânuța lui Erich, trăgând și zgâlțâind-o pe a mea, realizez că am rămas în același loc, devastată de întâmplare.

– Ana, vreau acasă!

Merg pe străzi buimăcită, picioarele se mișcă parcă singure, cunoscând drumul. Mintea e ocupată, blocată pe conversația cu acel bărbat cu privirea înghețată. Știu multe, sigur au spioni în jur, dar nu atât de aproape încât să ajungă la documentele importante. Are dreptate, aș avea acces ușor la cele ale lui Friedrich. De multe ori le aduce în cameră și lucrează la ele, lăsându-le acolo pentru scurt timp când pleacă la baie sau în altă parte.

Îl duc pe Erich în cameră și cobor la bucătărie, acordând mai multă atenție la tot ce întâlnesc, în special persoanele.

– Te simți bine? o întreb când o văd mai răvășită decât mă simt eu.

Scanned by CamScanner

- Ce? A da, sunt bine! răspunde într-un final, mintea ei fiind plecată departe de această bucătărie.

Îmi stârnește curiozitatea și mă apropii mai mult.

- Ce s-a întâmplat? Copiii sunt bine?

- Da, n-are legătură cu ei. Mă îngrijorează Eliza, de ceva timp întârzie cam mult, iar în această dimineață am descoperit că nici n-a venit aseară acasă. Azi trebuia să fie liberă, să stea cu cei mici. Taică-su a fost nevoit să rămână acasă cu ei.

Hmm, are o nouă cucerire?

- Probabil a intervenit ceva și a fost nevoită să plece dis-de-dimneață și nu v-a mai trezit!

Nu-mi vine să cred că-i găsesc scuze în fața maică-sii. Dar mi-e milă de femeia din fața mea, atât de îngrijoartă încât mai are puțin și plânge.

- Da, asta trebuie să fie, nu? schițează un mic zâmbet, încurajându-se singură.

Într-un fel mă bucur că umblă și cu alții, iar cu Friedrich au fost doar câteva escapade. Însă tot îmi fierbe sângele din cauza geloziei.

Scanned by CamScanner

- O, Ana, ce faci? se întoarce din sala de mese tânăra cu niște castroane în mână pe care le trântește în fața doamnei Mărioara.

Femeia nouă, angajată în locul lui nea Relu, se apucă să le spele, tăcută, iar Gina se apropie de mine.

- Bine, am venit să iau mâncarea. Tu ce faci? întreb mai mult din obligație, lipsită total de curiozitatea de a afla cum se simte ea acum.

- Știi, mă gândeam că poate ieșim și noi într-o seară, ca fetele. Sper că poți să-ți iei liber și să se lipsească insuportabilul tău șef o seară de tine! Nu știu cum poți să reziști de atâta timp lângă el!

Insinuează ceva sau mi se pare? Încearcă să îndulcească conversația cu un zâmbet larg și o mască de nevinovată. Vrea să pară că am fi prietene și e îngrijorată că lucrez lângă un om dezirabil. Ce urmărește vipera asta?

- De ce nu? Am dreptul la liber și asta nu are nicio legătură cu Bruch. Serviciile mele pot fi înlocuite oricând de doamna Didina, răspund urmându-i exemplul, zâmbind, chiar dacă îmi vine s-o apuc de părul lung. La cât mă irită sunt sigură că aș reuși, deși este mai înaltă și solidă decât mine.

- Bine, atunci așa rămâne!

Scanned by CamScanner

– Da, abia aştept, continui cu zâmbetul fals.

Mai bine îmi dau două palme decât să petrec o seară în compania ta! mormăi pe drumul de întoarcere.

Îmi propun să nu mai ies din cameră în această zi infernală. Astfel îmi ocup timpul cu treburi gospodăreşti, făcând curat şi spălând rufe. Mă simt singură şi speriată, ultimele evenimente continuând să mă terorizeze. Cu fiecare zi nouă totul se complică pentru noi, apărând mereu alte obstacole. Târziu în noapte sună alarmele şi clădirea se trezeşte la viaţă prin uşile trântite, camioanele huruind în aşteptarea soldaţilor. Îl înfăşor bine pe micuţ şi cobor, profitând de agitaţia şi bulversaţia celor din jur. Mă las învinsă, cedez în faţa presiunii din ultimul timp şi plâng. La început curg câteva lacrimi răzleţe, dar suspinele se accentuează şi-l trezesc pe micuţ. Mă priveşte speriat când observă că suntem pe un hol îngust, rece, umed şi slab luminat. Bărbia-i tremură uşor şi trebuie să înghit durerea proprie pentru a-l linişti. Îi vorbesc, mângâind spatele, sprijinindu-i iar capul de umărul meu. Ne legănăm până adoarme la loc. Pericolul trece şi urc. Nu mai pot adormi, stau cu ochii pe tavan, privind umbrele singurei lumini naturale, luna, care răzbate până la noi. Simt că o face special pentru mine, să-mi alunge teama din suflet şi să nu uit că speranţa moare ultima. Mi-aş dori ca norii care ne întunecă viaţa să se vânture şi să apară

Scanned by CamScanner

o rază de lumină. Sar în picioare și mă refugiez într-un colț odată cu bătăile care răsună în toată camera. Deși am tras zăvorul, tremur și nu știu ce să fac.

- Ana deschide, sunt Ahren! îi recunosc vocea și mă întreb ce dorește la această oră.

A venit aici doar când a fost trimis. O, Doamne, sigur s-a întâmplat ceva!

Descui și își manifestă dorința clară de a intra în cameră. Trage ușa după el și ne cufundăm în întuneric.

- S-a întâmplat ceva? Friedrich, e bine? îl asaltez cu întrebări și mă atenționează să vorbesc încet.

- Nu vreau să-i trezești pe toți! Der oberleutnant wurde verletzt și e la spital.

- Nu înțeleg, vorbește în română! mă răstesc la el, panicată.

- Nu pot să-ți spun exact în ce stare e, doar că este la spital. O să mergem la el, dar mai întâi îl lăsăm pe Erich la mine acasă.

- Bine, aprob și deja bâjbâi după haine.

- Te aștept la ușă, spune și iese din cameră.

Scanned by CamScanner

Mă îmbrac rapid cu gândul la el, îl iau pe Erich înfășurat în pătura sa și coborâm în urma lui Ahren. Pornește imediat pe străduțe, oprind după cinci minute. Înconjoară mașina și mi-l ia pe Erich din brațe.

- Stai aici!

Intră pe o poartă mare, la fel ca gardul care înconjoară casa și sunt nevoită să aștept, frângând mâinile tensionate de când am aflat cumplita veste. Nu pot să vorbesc, gândesc, doar mă rog în gând la Dumnezeu să se îndure de mine, să-l găsesc bine. Ahren apare și de această dată conduce ca un nebun până în fața unui spital. Ne dăm seama de haos de cum intrăm, apar mașini cu oameni răniți, plini de sânge, văicărindu-se de durere. Asistentele aleargă de colo-colo, încercând să aducă cele necesare sau să acorde ajutor noilor sosiți. Sunt soldați români și nemți, la fel și doctorii, lucrând împreună din cauza acestei situații care-i depășește numeric.

Inima îmi este în gât și dacă n-ar fi Ahren care mă conduce, cred că aș cădea în genunchi și urla într-una disperată și înfricoșată de cele văzute în jurul meu. Întreabă pe orcine găsește în drum printre toți acești oameni suferinzi, unul mai tânăr decât altul, până ajungem într-un colț. Aproape de o fereastră se formează un mic separeu și-mi face semn să înaintez, în timp ce-l aud cum strigă după un doctor, dorind detalii.

Scanned by CamScanner

Mă apropii de patul în care bărbatul iubit zace inconștient. Partea superioară din cap și întreg brațul e bandajat, iar sângele i-a pătat deja pansamentul. Simt că mor!

Doar câțiva pași, atât mai am până la el, însă distanța-mi pare imensă. De când am urcat în mașina lui Ahren n-am scos niciun cuvânt sau sunet, doar jelitul și rugatul din gând. Cui aș putea să-i spun durerea mea, cine m-ar înțelege? Sentimentul de singurătate mă copleșește iar și-mi dau seama că-l am doar pe tânărul rănit de pe acest pat de spital.

– Friedrich? îi apuc degetele de la cealaltă mână și i le strâng ușor.

Chipul îi rămâne împietrit și mă îngrijorează mai mult decât sunt deja.

– Friedrich, te rog, răspunde-mi! Te rog, fă ceva, clipește sau mișcă puțin mâna, orice, numai dă-mi un semn că mă auzi!

Lacrimile răzbesc și-mi curg neîncetat pe obraji. Disperarea mă cuprinde cu totul în ghearele ei și îmi pierd controlul.

– Friedrich, te rog, nu mă lăsa singură! Nu mai vreau să fiu singură, niciodată! Nu aș suporta să mai

Scanned by CamScanner

pierd pe cineva drag, lipesc buzele pe obrazul său și-l mângâi cu vârful degetelor în același loc.

– Bravo! răsună o voce și tresar.

Îndrept spatele și mă răsucesc îndată pentru a vedea cui îi aparține. Nu l-am auzit când s-a apropiat, iar acum repetă bătăile din palme sub ochii mei de parcă tocmai s-a terminat sceneta preferată, iar protagoniștii i-au lăsat o impresie de neuitat. Simt cum mi se scurge tot sângele din trup, palmele transpiră, genunchii tremură, iar mintea caută o cale de scăpare. Teama mea nu-i scapă, ba chiar îi conferă o anumită siguranță, ca și cum și-ar fi atins scopul mult dorit. Înaintează, fără a mă scăpa din ochi, îngrozindu-mă. La fiecare pas spre mine, îl urmez, dar în direcția opusă până mă blochez cu spatele atingând pervazul ferestrei. Caut o cale de a scăpa, dar nu mai zăresc nimic în afara trupului său. Mă acoperă cu statura sa și dacă n-ar avea această atitudine disgrațioasă, aș admite că e un șaten chipeș.

– Gata, stop? se amuză, știind că m-a adus unde a vrut el.

Închid ochii și trag aer în piept, conștientă că singura soluție ar fi să-l înfrunt. Înghit nodul din gât și-l întreb cât pot de ferm, vrând să par mai puternică decât mă simt.

– Ce vrei?

Scanned by CamScanner

Rămâne fidel rânjetului său și nu se arată deloc stânjenit de atitudinea mea defensivă, ba chiar mai face un pas, ajungând să ne atingem ușor. Ripostez și mă dau într-o parte, însă înfinge o mână în gâtul meu, oprindu-mă brusc. Îmi forțează capul pe spate, astfel încât să-l pot privi în ochii pe care și-i i-a adus la nivelul meu. Cealaltă mână apare și cu degetele îmi șterge câteva lacrimi uitate de când l-am văzut. Gestul și atingerea contrariază atitudinea respingătoare de până acum. Pare chiar blând.

– Tu plângi? De ce? Pentru Bruch? figura i se schimbă într-una serioasă.

Nu răspund. Cunosc relația dintre ei și bănuiesc că ar fi în stare de orice numai ca să-l enerveze. Ochii săi par mai verzi și sticloși ca atunci când l-am văzut prima dată și reacționez dur când preconizez ce are de gând. Îl împing cu mâinile în piept, prin surprindere, reușind să-l îndepărtez un pic. Își revine repede și hohotește zgomotos, cu capul lăsat mult pe spate.

– Ein Kindermädchen nu vrea sărut? revine la ironie și mă apucă de umeri, strângându-mă dureros.

– Lasă-mă! țip și mă zbat, mișcând corpul, mâinile, picioarele, capul, tot ce pot, numai să scap din mâna sa.

Scanned by CamScanner

Cu cât mă agit, cu atât îi răsună râsul mai tare. Se ferește și mă imobilizează cu ușurință, folosind forța de care dispune. Obosesc. Toate aceste acțiuni inutile mă istovesc și din străfundul sufletului țip cu toată puterea la bărbatul meu.

– Friedrich!

Se enervează și mă oprește, apucându-mă de părul de la ceafă. Reușește astfel să-mi țină capul fix, perfect pentru a-și satisface dorința de mai devreme, pe care am îndrăznit s-o refuz. Apropie fața nederanjat de ura și scârba cu care îl privesc drept răspuns. Închid ochii și strâng buzele într-o singură linie, știind că voi fi forțată să fac ceva ce nu-mi doresc. Mă simt trasă mai tare de păr, dar nu-i dau satisfacția de a deschide ochii până nu mă eliberează. Deschid ochii și aflu motivul pentru care și-a abandonat scopul.

Friedrich e cu mâna în tunica lui Ebner, împingându-l de lângă mine. Fața sa e transfigurată de furie, iar Ebner e mai mult șocat, decât speriat. Credea că starea sa e mai gravă, poate acesta a fost și motivul pentru această vizită. Ca un cameleon, revine instantaneu la zâmbet, ridicând mâinile în semn de predare. Îi aruncă vreo două vorbe necunoscute și pleacă mândru și bățos, de parcă ar fi stăpânul lumii.

Scanned by CamScanner

Friedrich se arată puternic cât îl urmărim cum se pierde în depărtare, însă nu durează două minute şi se clatină, căutând să se sprijine de ceva. Îl susţin, dar e mult prea greu, iar durerea îl face să geamă cu pumnii strânşi.

- Ajutor! Vă rog, ajutaţi-mă! caut ajutor în salonul imens.

Cade la picioarele mele şi reuşesc să-i susţin capul în poala mea. Mă doare şi simt cum îmi crapă inima în două, văzându-l aşa vulnerabil şi neputincios. Continui să strig după ajutorul cuiva până-l zăresc pe soldatul său de încredere alergând spre noi.

După multă chinuială îl aşezăm în pat. Gândul că s-a ridicat pentru a-mi veni în ajutor mă alină şi mai pune o piatră la temelia iubirii pe care i-o port. E atât de ambiţios!

Îl iau la întrebări pe Ahren despre starea sa reală, îngrijorată că e iar inconştient.

- Eşti sigur că nu e atât de grav? insist pentru a nu ştiu câta oară.

- Da. Un obuz a explodat în apropierea lui, lovitura de la cap e superficială, în schimb cea de la umăr este mai serioasă. A avut noroc şi glonţul care i-a străpuns umărul a ieşit pe partea cealaltă, însă a pierdut

Scanned by CamScanner

mult sânge până a ajuns aici. Au fost atacați în apropiere de Constanța. Îl așteptam peste două zile, însă nu este nevoie să-ți spun de ce s-a grăbit, nu?

Vorbele sale nu sunt reproșuri, cum aș fi crezut, ci o constatare reală de care suntem conștienți amândoi. Dorul a fost reciproc și ne-a măcinat sufletele care tânjesc să rămână împreună tot timpul.

– E vreo problemă dacă Erich rămâne la tine?

– Nu. E bine îngrijit, stai liniștită! Crina ține la el, iar Erich o place.

– Cine este Crina? Am mai auzit de ea, încerc să-i justific curiozitatea care mă mână în ceea ce-l privește.

– Soția mea, răspunde scurt și pare un pic nesigur pentru sinceritatea din fața mea.

– E româncă?

Știu că întrec măsura, dar în majoritatea timpului nu e dispus să răspundă. Am observat că vorbește mai tot timpul în limba maternă cu cei din jur, deși înțelege totul.

– Da. Trebuie să plec acum, dar voi veni mai târziu.

Scanned by CamScanner

Aceleaşi răspunsuri scurte, cu care sunt nevoită să mă mulţumesc.

– Bine.

Îl petrec cu privirea şi mă aşez pe taburetul găsit în apropiere. Mă prind iar de mâna sa şi mulţumesc îngerilor săi că l-au păzit şi ferit de lucruri mai grave. Liniştea se aşterne în jur, doctorii reuşind să-i stabilizeze şi să le acorde ajutor tuturor. Printre paturi trec des asistentele, continuând munca lor. Mi-e milă de ei, atât de tineri şi departe de persoanele dragi, sperând să-i revadă în curând. Mă duc cu gândul la rândurile scrise de Ştefan despre aceste nenorociri din jurul nostru. Şi el e singur, la sute de kilometri de ai săi, iar eu nici măcar nu am fost în stare să-i răspund la ultimele scrisori. Sentimentul acela de vinovăţie faţă de amândoi e tot acolo. Când îşi va reveni, îi voi explica cumva că Ştefan este doar un fost vecin şi coleg de şcoală şi pe care n-aş vrea să-l pierd ca prieten. La fel ca cei de aici, doreşte să se descarce cumva, iar prietenii sunt împreună atât la bine, cât şi la rău. Sper ca în viitorul apropiat va realiza că nu sunt fata pe care crede c-o iubeşte şi că sentimentele sale sunt amplificate într-o direcţie greşită din cauza războiului.

Oboseala îşi spune cuvântul şi adorm cu capul pe marginea patului său, ţinându-l de mână. Mă trezesc

Scanned by CamScanner

când îi simt mângâierea atât de cunoscută încât zâmbesc înainte de-a ridica capul şi a-i întâlni ochii pătrunzători.

- Ana, şopteşte şi-mi atinge inima suferindă, alungând fiecare sângerare simţită în ultimele ceasuri.

- Eşti bine? Te doare? Să-ţi aduc ceva? turui, cercetându-l cu atenţie.

- Eu bine, schiţează un surâs şi sunt mulţumită.

- Ţi-e foame? nu mai aştept răspunsul şi mă ridic cu intenţia de a-i procura ceva de-ale gurii.

- Nu. Tu mâncat?

De când am avut probleme de sănătate mă urmăreşte ca un uliu, să nu cumva să trec peste indicaţiile sale precise.

- Nu, dar voi mânca când o vei face şi tu! ridic bărbia, semn clar că nu mă las înduplecată cu una, cu două.

Îngustează ochii, dar răspunsul e acelaşi, imitându-l.

- Bine, cedează bosumflat.

Zâmbesc, mulţumită de rezultat. Mă opreşte din drum cu o voce gravă.

Scanned by CamScanner

- Ana, Ebner făcut ceva rău?

- Nu, îi susţin privirea încrezătoare şi-i observ muşchii relaxându-se.

Din fericire găsesc de mâncare, fiind în apropierea prânzului. Bombăne, prea mândru pentru a-mi accepta ajutorul, dar o face într-un final conştient că nu reuşeşte altfel. Alte pufăituri îmi răsună în urechi când îl însoţesc la baie şi mă ofer să intru. La insistenţe am crezut că mă taie cu privirea, fiind nevoită să-mi înghit cuvintele încăpăţânate. La fel şi la masa de seară, iar cum apare Ahren, încearcă să mă trimită de lângă el.

- Nu plec nicăieri! Spune-i! rămân pe o poziţie fermă, indiferentă la încruntătura sa.

N-am să plec când ştiu că are nevoie de mine. Grija pe care mi-o poartă mă mişcă, dar refuz să-i arăt.

- A repetat că n-ai unde să dormi şi nu vrea să petreci noaptea pe un scaun de lângă patul său.

- Am dormit foarte bine şi mă descurc. Nu plec de aici fără el! apelez la mâinile în sân pentru a-i demonstra cât de hotărâtă sunt, doar am învăţat de la fi-su.

Răspunsul său nu întârzie, sub forma unui scrâşnet din dinţi şi mârâit.

Scanned by CamScanner

– Poți să te întorci aici mâine de dimineață, traduce în continuare Ahren, vizibil nemulțumit de noul său post.

– Dacă nu încetează, o să mă ofer voluntar și voi îngriji alți pacienții, însă nu mă voi apropia de patul său! amenință nervoasă.

– Ești nebună? Nu-i pot spune asta! Vrei să faci cunoștință cu nervii și țipătul său?

– Atunci convinge-l să mă lase aici. Nu pot să mă întorc în camera aia, să stau cu sufletul la gură, gândindu-mă la starea sa de sănătate.

– Te joci cu focul! mă avertizează înainte de a-i vorbi în germană superiorului său care face fețe-fețe și aruncă săgeți din ochi.

Ahren se grăbește să plece, mustăcind. Bine măcar că el e amuzat de situație, nu și Friedrich, care-și întoarce capul supărat. Își ferește privirea și nu vorbește, dezamăgit că i-am nesocotit ordinele, situație nouă pentru el. Revin pe scaun, fiind destul pentru o zi.

– Kommen! mă chemă mult mai drăguț ca prima dată, când a sunat ca un ordin pe care m-am prefăcut că nu-l aud.

Scanned by CamScanner

N-a rezistat prea mult supărat şi simţind somnul aproape, m-a strigat. Rămâne sprijinit de pernă din cauza rănilor şi mă aşez într-o parte, cu braţul înconjurându-i abdomenul pentru a nu aluneca din pat. Nu e singurul motiv, ci să-mi potolesc jindul. Încă mâhnit din cauza refuzurilor mele îmi caută privirea. Dorința e prea mare și ridic capul în așa fel, încât să-l pot săruta. Mă retrag în profida nemulţumirii sale. Însă revin și-l tachinez, apucându-i buza cu dinții, trăgând ușor de ea, profitând că nu se poate mișca. Așteaptă un alt sărut, dar întârzie, îl păcălesc pe colţul gurii, nas, obraz, doar pe buze nu. Jocul e oprit de asistentă, o femeie blonduță de vreo patruzeci de ani, deranjată de ceea ce vede.

– N-aveți voie aici, pacientul trebuie să se odihnească! mă ia la rost pe un ton sever.

Ascult și mă ridic, ignorând protestul lui Friedrich. Nu vreau să fiu dată afară, așa că încerc s-o îmbunez cumva.

– Știu, dar aș vrea să rămân lângă el. Așa îl pot ajuta, în caz de nevoie...

– Dar noi ce suntem aici? mi-o retează desfăcând bandajul bărbatului care-şi strânge maxilarul şi ochii, demonstrându-mi astfel durerea fizică pe care şi-o ascunde de mine.

Scanned by CamScanner

– Vă rog! Promit c-o să ajut și pacienții din apropiere, după ce va adormi. Nu-l pot lăsa singur, vă rog!

Pentru câteva minute își vede de treabă ca și cum nu m-a auzit.

– Tu chiar îl iubești pe neamțul ăsta? Dumnezeule, fetițo, mi-e milă de tine!

Tac. Ce aș putea să-i spun? Aceeași părere o împărtășesc toți referitor la relația cu un soldat străin.

Își strânge lucrurile fără să mă mai bage în seamă. Se îndepărtează puțin și aruncă peste umăr aprobarea pentru care-i sunt recunoscătoare.

– Rămâi, dar dacă vine doctorul ești voluntară, da?

– Mulțumesc!

Expir aerul pe care nici n-am băgat de seamă că l-am păstrat prea mult în plămâni și mă apropii de bărbatul nedumerit, neînțelegând nimic din discuția noastră.

– Kommen! face semn să revin lângă el.

Las capul pe umărul său până adoarme. Îl las să se ohihnească în voie pentru a mă achita de promisiunea

Scanned by CamScanner

făcută. Astfel mă deplasez printre paturile din salonul supraaglomerat, cu ochii mai mult înapoi, dorind să fiu aproape pentru orice nevoie.

– Vrei ceva? abordez un tânăr suferind.

Aprobă şi scoate de sub pătură mâna tremurândă, în care ţine o fotografie. O întinde spre mine şi zăresc o tânără cu un bebeluş în braţe.

– Cine e? Soţia ta?

Ochii mari şi căprui îi joacă în lacrimi. Curioasă, îi aranjez pătura dorind astfel să văd cauza suferinţei sale. Corpul îi este acoperit de bandaje şi după cum arată, pare destul de grav. Care durere o fi mai mare în acest moment, cea fizică sau teama că n-o să-şi mai vadă familia?

– Sunt sigură că soţia ta este bine şi aşteaptă să te întorci. Este băiat?

Surâde şi mă aşez pe marginea patului, vorbind despre ei de parcă i-aş cunoaşte. Experienţa personală mă ajută să înţeleg disperarea cu care este aşteptat acasă, rugăciunile de a se întoarce la ei. Discuţia îl calmează şi adoarme. Mă bucur că somnul acesta o să-i fie mai liniştit, visând că este lângă cei dragi.

Scanned by CamScanner

Mă avânt mai departe și-mi ofer serviciile cum pot, o cană de apă, o pătură ridicată mai sus, o scrisoare, la care abia rezist să nu plâng. Imediat cum mă îndepărtez de acel om o fac în hohote, lipită de un perete. Mă potolesc când bag de seamă că e cineva în spate. O recunosc pe asistentă și nu trebuie să-i explic motivul capitulării.

– Ăsta e războiul! Asta aduce, fetițo! oftează și indică întreg salonul de oameni suferinzi.

Mă conduce la patul lui Friedrich, înțelegătoare la slăbiciunea mea. Acesta continuă să doarmă și mă întind lângă el, în aceeași poziție, cuprinzându-i brâul cu mâna.

– Hai, ridică-te! În curând va veni doctorul și nu vreau probleme. O să vină al lor și e foarte strict cu respectarea anumitor reguli. Sunt foarte riguroși!

Mă simt al naibii de obosită, dar după zâmbetul cu care mă întâmpină îmi dau seama că se simte mai bine. Răsuflu ușurată.

– Guten Morgen!

– Guten Morgen. Vrei ceva?

–Vreau baie. Singur! ultimul cuvânt e răstit și o luăm de la capăt.

Scanned by CamScanner

În următoarele două zile am mai renunțat uneori, dar nu și când a trebuit splălat. S-a răstit și a apelat la ajutorul asistentei, dar spre ghinionul său era cea din prima seară. Aflând ce dorește mi-a făcut semn să mă descurc cu nebunul care vocifera într-una în germană, de parcă l-am fi înțeles. S-a potolit într-un final, abandonând riposta, înroșindu-se puternic când am ajuns prin anumite zone. Am adoptat o falsă indiferență, deși eram la fel de jenată. A cerut externarea și după ceva muncă de lămurire cu doctorul german, care nega întruna, i s-a aprobat. A făcut cunoștință și el cu perseverența lui Friedrich, așa că iată-ne îmbrăcați și gata de plecare.

Urcăm pe bancheta din spate a mașinii în care ne așteaptă Ahren. Mă simt expusă în fața trecătorilor care-mi dau o stare de neliniște. Felul în care le surprind privirile care vor să treacă neobservate îmi amintește de spionii din jurul său. Mă cunoaște și bănuiește cauza agitației mele, așa că ia măsuri în felul său caracteristic. Mă protejează, cuprinzând cu brațul umerii, să pot ascunde fața la pieptul său, departe de orice privire curioasă. Aceeași preocupare când vine vorba de intimitatea noastră am perceput-o și la el. N-am vorbit despre acest aspect și n-aș putea să spun de ce o face, însă eu am rămas marcată de răutatea oamenilor și de modul în care sunt pedepsite femeile care conviețuiesc cu soldații nemți.

Scanned by CamScanner

Rămân așa până intrăm pe poarta înaltă care protejează casa lui Ahren. O curte plină cu flori de toamnă, frumos colorate și o căsuță micuță îmi încântă ochii. Ușa se deschide și o femeie șatenă sare în brațele lui Ahren. Ursuzul s-a transformat deodată în alt om. O sărută scurt, se privesc în ochi și-i dă la o parte firele de păr de pe față. Simt atâta dragoste de-mi oprește respirația, prin minte se învârt alte imagini asemănătoare, cu alt cuplu din a căror iubire imensă am rezultat eu.

– Iubito, ce primire!

– Mi-a fost dor de tine. Te-am așteptat toată noaptea și...

– N-am putut să ajung, se scuză atingându-i obrazul delicat.

– Nu mai contează, important e că ai venit acum.

Sunt impresionată și uit de cel de lângă mine până mă atenționează printr-o strânsoare a mâinii.

– Du fühlst dich gut? apare în fața noastră, vizibil îngrijorată de starea lui Friedrich.

– Ja, răspunde cu un zâmbet frumos.

Scanned by CamScanner

Se pare că se cunosc bine, deoarece nu-şi afişează atitudinea superioară pe care o abordează cu necunoscuţii.

– Iar tu, tu trebuie să fii Ana! Abia aşteptam să te cunosc! Eşti foarte frumoasă, aşa cum bănuiam. Sunt Crina, iubita lui Ahren.

Iubită? Credeam că sunt căsătoriţi.

– Mulţumesc, mă bucur să te cunosc, răspund cu sinceritate, emoţionată de felul ei deschis.

La prima impresie pare o persoană deosebită, blândă şi plăcută.

– Să intrăm, i-am lăsat pe cei mici singuri!

Încă din prag suntem asaltaţi de furtuna noastră blondă, care vrea în braţe şi se lipeşte de gâtul său imediat cum este ridicat. L-a durut impactul, dar nu scoate niciun sunet, doar strânge buzele cât ţine băiatul în braţe. Suntem îndemnaţi să înaintăm până într-o cameră luminoasă, în ciuda spaţiului îngust. Erich rămâne pe piciorul său şi-i observ uimirea şi încântarea de gestul micuţului şi felul în care îi arată dorul pe care i l-a dus. Din camera alăturată apare Ahren cu un bebeluş bucălat. E uimitor cum atitudinea i se schimbă în preajma familiei pe care şi-a clădit-o în aceste vremuri de răstrişte.

Scanned by CamScanner

Mă minunez cum bebeluşul gângureşte, dar sunt trasă de fustă de Erich, gelos că acord atenţie altcuiva.

- Aaa, a venit la tine! Până acum a stat lipit de taică-su, dar e invidios să nu cumva să uiţi de el, nu? îşi face apariţia Crina din bucătăria de unde miroase a friptură.

- Da, aşa e! răspund şi-l iau în braţe pe băieţelul meu frumos care mi-a lipsit în aceste zile.

- Şi el ţi-a dus dorul, îmi spune de parcă mi-ar citi gândurile.

- Să ne aşezăm la masă. Mă ajuţi, te rog?

- Bineînţeles!

Îl plasez tatălui său şi merg la bucătărie, aducând pe rând platourile cu mâncare, punându-le pe masă. Bărbaţii deja şi-au ocupat locurile, alintându-şi puişorii.

Friedrich îl mângâie cu blândeţe pe creştet şi-mi dă o senzaţie de împlinire care nu-i scapă Crinei.

- Le-ai făcut mult bine, ştii, nu? Ţi se datorează această apropiere de fiul său, crede-mă că ştiu ce zic!

Inima-mi saltă de bucurie la aceste aprecieri sincere şi gratuite.

Scanned by CamScanner

– Îl cunoşti de mult? întreb curioasă de a afla cum este cu altcineva.

– De când a venit aici, de mai bine de un an. S-a apropiat de noi şi nu greşesc când afirm că suntem prieteni. A venit de mai multe ori în acestă casă, mai mereu serios. Chiar l-am întrebat pe Ahren dacă zâmbeşte vreodată. De când ai apărut în viaţa lui, s-a schimbat enorm.

– Crezi? Nu are o imagine prea bună, e văzut dur şi nesuferit.

– Cine crede asta? mă priveşte mirată.

– Cei care lucrează la comandament. Până să-l cunosc, aveam aceeaşi impresie. Nu-l pot apăra în faţa lor pentru că relaţia noastră e secretă.

– Mă surprinde, Ahren spune că este foarte apreciat de comandant, dar şi de soldaţi. Este un om corect, raţional şi poate din cauza faptului că este mai tăcut pare aşa. Cu tine cum e?

Privirea sinceră îmi dă încrederea de a mă destăinui în voie.

– E... nu ştiu cum să spun, dar reprezintă totul pentru mine!

Scanned by CamScanner

– Se vede. Aşa eşti şi tu pentru el, zâmbeşte şi porneşte spre camera unde suntem aşteptate.

Mi-ar plăcea să fie adevărat. Ştiu că ţine la mine, însă reprezint totul?

Crina îşi ia băiatul adormit în braţele tatălui său şi îl duce în cealaltă cameră. Erich se joacă liniştit într-un colţ. Au luat masa înainte de a veni noi, aşa că suntem doar patru.

Încăpăţânatul se chinuie să-şi taie carnea, alergând prin farfurie după ea, folosind doar mâna sănătoasă. Aştept să-mi ceară ajutorul, dar ambiţia îl lasă nemâncat.

– De când sunteţi împreună? mă macină setea de informaţii.

– Ne cunoaştem de la zece ani, nu? se întoarce spre el şi aşteaptă s-o aprobe.

– Da, am fost colegi de şcoală.

– S-a ţinut după mine de atunci. Mă urmărea după ore până acasă, apoi aştepta la poartă să ies pe afară. L-a fugărit tata de nenumărate ori, crezând că vrea să fure, începe să râdă. Ahren îi traduce în acelaşi timp şi lui Friedrich, care ni se alătură, râzând cu poftă.

Scanned by CamScanner

- N-a avut curaj să-mi spună că mă place. Niciodată! Când a fost nevoit să plece cu familia în Germania, mi-a declarat toată dragostea pe care a ținut-o ascunsă mai bine de zece ani. A plecat imediat, fără să aștepte răspunsul. L-am căutat a doua zi, după ce mi-am revenit din șoc, dar era prea târziu. După doi ani, m-am trezit cu el la poartă, îmbrăcat în uniformă și de această dată tata nu l-a mai fugărit, fiindu-i frică de nemți, pufnește iar în râs.

- Mi-a declarat că nu m-a uitat, că stă în Constanța și că ar vrea să vin cu el aici. Tata a rămas șocat, la fel ca prima dată. Ce nu știau, niciunul, era că mi-am dat seama că sunt urmărită la școală sau prin sat, de aceea mergeam mai încet, uneori ocoleam cu scopul de a dura mai mult plimbarea. Mă rugam să prindă curaj. De vreo două ori am apelat la gelozia sa, dar a doua zi acei băieți se făceau că nu mă mai cunosc. Abia de curând mi-a spus că s-a ocupat de ei.

Ne amuzăm copios pe seama timidității lui, iar Friedrich îl întreabă cum de a rezistat atât, fără s-o abordeze.

- Îmi era frică de refuzul ei și nu puteam să n-o văd. Îmi impuneam să renunț, mai ales când mă certau ai mei că-mi pierd timpul prin sat în loc să ajut la treabă, dar când o vedeam, uitam de tot.

Scanned by CamScanner

Se regăsesc și se sărută scurt. Simt mâna lui Friedrich pe picior, pătruns la rândul său de povestea celor doi. Îi iau farfuria din față și mărunțesc mâncarea, fără a-l privi, apoi o așez la loc. Îl văd cum apucă furculița și mănâncă cu poftă, iar când ridic privirea realizez că am fost studiați în acest timp. Zâmbesc, încântați de observațiile lor.

Oare suntem un cuplu la fel de frumos?

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 20

Mă foiesc dintr-o parte într-alta de câteva ori, iar asta mă trezeşte. Întind mâna şi constat că iar sunt singură în pat. Deschid ochii şi disting umbra, acolo unde am găsit-o în fiecare noapte, mai exact de când s-a întors de la spital.

– Friedrich? mă ridic şi trag halatul peste cămaşa de noapte fără să aştept răspunsul său.

Toamna şi-a intrat în drepturi, pereţii sunt reci, de cele mai multe ori afară fiind mai cald decât înăuntru. Ştiu că-l găsesc aşezat pe scaunul plasat acolo din prima seară. Priveşte afară de parcă ar vedea ceva, dar eu ştiu că mintea este departe şi nu reuşeşte sub niciun chip să se exteriorizeze. Reacţia drept răspuns a devenit familiară, mă aşez în poala lui şi mă ţine aşa ceva vreme, apoi mă conduce la pat. Uneori se bagă lângă mine, ţinându-mă strâns în braţele sale de parcă i-ar fi teamă să nu plec, ori iese pe hol să fumeze. Îl frământă şi nu-mi dau seama ce. S-a întâmplat ceva în timpul plecării sale sau poate la întoarcere, când a fost rănit şi aş vrea să-l ajut.

Scanned by CamScanner

Relația noastră e neschimbată. Momentele de intimitate sunt pline de pasiune, însă restul orelor din noapte nu se odihnește, așa cum se întâmplă și acum.

Of, Friedrich cum să te ajut, dacă nu-mi spui despre ce e vorba? Tumultul din sufletul său nu-l părăsește nici pe timpul zilei. Îl găsesc masându-și tâmplele sau sprijinindu-și capul în mâini, cu un aer suferind pe care îl ascunde odată cu apariția cuiva. Mă doare că se ferește de mine și ține totul în el. Ce-o fi atât de rău, încât să nu poată fi spus? Lipesc obrazul de al său, inspirând adânc mirosul fără de care n-aș mai putea trăi.

– Ana.

Rostește numele atât de simplu și totuși scos din suflet, ca un suspin.

– Friedrich, ce e? Ce se întâmplă cu tine? îmi sprijin bărbia de umărul său.

– Nichts! evită iar problema.

– Nu, nu e bine. Seara stai aici, folosesc cuvinte simple pe care le poate înțelege.

Îndepărtez puțin fața, nasurile atingându-se.

– Hai! dă semne să mă ridic, dar n-am de gând.

Scanned by CamScanner

Nu și în seara asta! Vreau să aflu ce-l tulbură, chiar dacă risc să-l enervez și să-l aud urlând, așa cum mi-a spus Ahren că reacționează în astfel de cazuri.

– Nein, Friedrich! Vreau să-mi spui! Bitte!

Refuză, dând din cap, dar vorbele i le opresc, punându-i un deget pe buze.

– Bitte!

Oftează adânc și aștept răbdătoare un răspuns adevărat pentru acest zbucium interior.

– Întâlnit coleg în Berlin. El spus ceva rău mine. Nu știut, adevărat sau nu? ridică din umeri, întărind cele spuse.

Nu intervin, deși aș avea o mulțime de întrebări păstrate doar pentru mine deocamdată.

– El spus că mulți morți, bărbați, femei, copii. Mulți, Ana!

Și nu știa asta? Printre acești morți se numără și părinții mei, cum de a uitat?

În momentul său de pauză mă limitez la un singur cuvânt răspunzător pentru toate aceste nenorociri.

Scanned by CamScanner

– Războiul, Friedrich!

– Nein, Ana! Nein, krieg. Morți mulți copii... ăăă... nu vină, se eliberează de frustrarea din suflet.

Înțeleg. A realizat că mor mulți oameni nevinovați și li se datorează aceste monstruozități, fiind principalii vinovați ai haosului declanșat la nivel mondial. E un om bun și nu poate rămâne indiferent. Sunt soldați și nu se pot plânge, doar ascultă și nu discută ordinele, păstrându-și părerile și impresiile personale bine ferecate în fața celorlalți. Închid ochii și sentimentele, executând fără crâcnire. Totuși, a văzut efectele războiului dinainte de a veni aici și n-a fost atât de afectat până acum, ceea ce mă duce cu gândul că ar fi vorba despre altceva. Încerc să găsesc explicații logice, comunicarea dintre noi fiind limitată, atât din cauza felul său introvertit cât și a limbii.

– Copii? întreb cu speranța de a dezvolta mai mult acest subiect.

– Ja. Mulți copii, femei, nu soldați. Ana, mult rău!

Dumnezeule, dar unde? După cum l-a marcat, tinde să creadă această informație despre mulțimea de civili ucisă. Dar de ce mor atâția?

– Friedrich, războiul e rău! Se întâmplă multe orori, pe unele le știm, pe altele poate n-o să le aflăm

Scanned by CamScanner

niciodată, însă noi avem datoria să supraviețuim. O să se termine și atunci vom putea trăi cu adevărat.

Nu știu cât înțelege, dar rămânem minute bune îmbrățișați, în gândurile noastre. Îmi atinge iar rana din sufletul fragil, destul de încercat până la această vârstă. Pe zi ce trece sângerează mai mult, concluzionând că viitorul nostru e incert. Ce și cum va fi, nimeni nu știe, doar Dumnezeu.

– Hai! mă atenționează să ne băgăm în pat și sper că va rămâne cu mine.

Disperarea și teama pentru ziua de mâine face ravagii și fac tot posibilul de a împiedica singurătatea. Mă ridic pe vârfuri și mă lipesc de el, până buzele ajung unde au tânjit. Lunile petrecute împreună m-au învățat să-i cunosc plăcerile și slăbiciunile, uneori apelând la aceste tertipuri pentru a obține ceva. O fac din iubire, la fel ca acum și răspunsul nu întârzie. Știu că e doar o uitare de moment, după trezire ne vom lovi de realitate, dar am nevoie de el. Sunt dependentă de atingerile sale.

– Ana! șoptește printre sărutări, cu respirația întretăiată.

Cădem în pat, unul peste celălalt și-i aud geamătul de durere de la umărul care nu s-a vindecat complet. Trece repede peste acesta și am parte de

Scanned by CamScanner

mângâierile lui pricepute până gem la rândul meu, însă de plăcere.

Dimineață ne preluăm atribuțiile. Strâng de prin camere după micul dejun și-i observ mai multe dosare pe pupitrul mare din lemn. De obicei le lasă când e prin apropiere, însă lipsește de ceva timp. A devenit neglijent sau e un test?

Am devenit paranoică, dar pentru câteva clipe mă gândesc la importanța acestor documente pentru care unii ar face orice ca să pună mâna pe ele. Oare, ar ajuta la salvarea unor vieți? Ar duce la terminarea acestui coșmar? Palmele mi se umezesc, în timp ce analizez ce este mai avantajos pentru noi. Nu pot! Picioarele refuză să se miște înainte, știind că datorită încrederii pe care o are în mine a lăsat aceste lucruri acolo. Nu pot și nu vreau să-l trădez, deși mă simt egoistă în fața celor care mi-au solicitat ajutorul, nu neapărat pentru ei înșiși, ci pentru o mulțime de oameni nevinovați.

Inspir și expir zgomotos de câteva ori și decid să fac stânga împrejur spre camera lui Erich. O altă propunere îmi pun în gând și anume de a evita ieșirile în oraș.

Orele trec repejor și mențin programul băiatului, masa, apoi somnul, timp în care pot coborî liniștită la

Scanned by CamScanner

bucătărie. Pe holul de la demisol întârzii cu privirea pe ușa închisă de la biroul lui Friedrich, în schimb sunt surprinsă de alta. Un bărbat într-un costum închis la culoare se oprește în prag și dă noroc cu cineva dinăuntru. Mă opresc și aștept până iese de acolo, închizând ușa în urma sa, moment în care pornesc și eu. Ne intersectăm și înlemnim amândoi. Ce caută ăsta la smintitul de Ebner?

– Bună, frumoaso, ce faci? Continui să cari vasele împuțiților? îndrăznește și mi se adresează flegmatic ca de obicei, iritându-mă.

– Da, dar tu ce faci? Ai venit să te milogești și să lingi mâna împuțiților? răspund cu aceeași ironie.

– Ce-ai spus? se înfurie și mai face un pas spre mine.

Mă sperie, însă nu i-aș arăta asta niciodată. Nu mă clintesc și-l sfidez cu un rânjet ca răspuns.

– Nu știu ce ai văzut, dar vreau să uiți, ai înțeles? șuieră printre dinți și își mijește ochii amenințător.

– Știi, mă întreb ce cauți aici. Nu e prima dată când ne întâlnim pe aceste holuri și nu înțeleg de ce mă critici că lucrez pentru nemți, în timp ce și tu îi vizitezi. Deci, care-i treaba?

Scanned by CamScanner

M-a provocat și nu pot da înapoi. Ba chiar mi-a stârnit o mare bănuială.

– Nu-i treaba ta! Dacă scapi vreun cuvânt lui Ștefan sau alor mei, o să regreți toată viața ta, ai înțeles? amenință, cu maxilarul încleștat.

Trece rapid la o altă stare odată cu rânjetul ăla care-mi provoacă scârbă. Întinde mâna, dar reușesc să anticipez și să mă feresc de atingerea sa. Deodată se aude o altă ușă, ce-l face să se îndepărteze la vreo doi pași de mine.

– La revedere! Sunt sigur c-o să ne revedem curând, nu? După cum se laudă prostul de frate-miu, o să devenim și rude, nu? Asta mă bucură, pentru că o să te am aproape, iar atunci când o să te saturi de puștani, o să ai lângă tine un bărbat adevărat! se umflă în pene și trece mai departe încrezător în farmecul său.

– Du-te dracului, Dragoș! strig după el, fierbând de nervi.

Îl urmăresc cu privirea și zăresc în celălalt capăt un chip împietrit. Of, mă surprinde uneori în ipostaze neplăcute pe care nu știu cum i le voi explica! Chipul său nu indică nimic și mi-e teamă c-o să aibă aceeași reacție ca atunci când m-a văzut în compania lui Ștefan. De această dată n-aș mai supraviețui indiferenței cu care m-a înconjurat câteva zile. Așteaptă în prag și cu

Scanned by CamScanner

cât mă apropii, observ nervozitatea sa și mi se usucă gâtul. Contactul vizual este întrerupt de trei ofițeri care coboară de la etaj. Probabil ieșise în întâmpinarea lor, dar spre ghinionul său a dat peste o imagine care-i displace, eu alături de alt bărbat. E nevoit să-i primească și se alătură micului grup, închizând ușa în urma lor. Ajung în cameră descumpănită, așteptându-mă la ce-i mai rău. Cu stupoare mă întorc spre ușa care se deschide în urma mea. Știam că va veni, dar nu atât de repede.

- Este doar un fost vecin. Familiile noastre se vizitau, părinții săi sunt oameni deosebiți, iar fratele...

- Ana! mă apucă de umeri pentru a fi atentă la el.

Nu pare nervos, ci mai degrabă preocupat.

- Nu vreau vorbit tu și el! El periculos, cu Ebner! Da? se uită în ochii mei, cât mai convingător.

- N-o să mai vorbesc cu el, promit! Dar de ce e periculos?

Slinosul de Dragoș e atât de periculos încât Friedrich să mă avertizeze?

- Eu plecat acum. Trebuie!

Iese grăbit, iar răspunsul mi-l dau singură înainte de cină. Ca de obicei am urmărit atmosfera de la

Scanned by CamScanner

etaj, înainte de a coborî. Stupefiată i-am urmărit pe cei doi soldați care însoțeau un bărbat ce-mi părea familiar. Am realizat că era cel care m-a abordat în oraș și că nu este adus de bună voie, ci forțat, împins cu patul armei la fiecare oprire. M-am cutremurat când Ebner le-a ieșit în cale, i-a adresat câteva cuvinte, apoi le-a indicat soldaților biroul său. I-a urmat, mulțumirea de sine fiind bine întipărită pe chip. Am strâns balustrada atât de tare, încât mi s-au albit degetele. Nu mi-a mai trebuit nici mâncare, fiind sigură că Dragoș este implicat. Amenințările sale, întâlnirea cu Ebner, avertismentul lui Friedrich, toate confirmă că este concluzia corectă. E colaborator de-al nemților! El? Tocmai cel mai vehement critic al lor? Ce-o să se întâmple cu omul acela? După cum se arătau hainele de pe el, cred că n-o să-i fie prea bine. O, nu! Dacă o să-l forțeze să spună cine îl ajută? Sigur vor avea de suferit mai mulți și astea din cauza cretinului de Dragoș! Dacă faptele sale ar ajunge la urechile fratelui său, va fi dezamăgit. El luptă pentru libertate, să ne păstrăm țara și totul să fie ca înainte. Dar părinții lor? S-ar rușina de fiul cel mare, tot atât de mult cum se mândresc cu fiul cel mic. Ce ar trebui să fac? Să le spun adevărul sau să-i las să creadă în continuare că este muncitor, bun și responsabil, dornic să servească țara, dar din cauza problemelor de sănătate n-a putut? Dacă ar ști că de fapt îi trădează cu nerușinare pe ai lui, prefăcându-se un mare patriot care-i urăște pe acești aliați! Dar eu? Nu port aceeași vină, refuzând să-mi ajut

Scanned by CamScanner

poporul? Singura consolare ar fi neutralitatea mea, nu am ajutat, dar nici n-am trădat. Am ales să mă țin deoparte, izolată în micuța bulă de fericire, căutând și bucurându-mă de micile ocazii pentru noi trei.

Oftatul său întrerupe șirul gândurilor care nu-mi dau voie să adorm. E chinuit chiar și în vis, iar fiecare tresărire sau suspin se continuă cu strânsoarea brațelor din jurul meu. Uneori e prea mult și abia mai respir. Accept. Știu că așa doarme mai profund, de parcă aș avea puterea să-i alung pe cei care îi tulbură odihna. Înainte de a-l cunoaște n-aș fi crezut nici dacă mi-ar fi spus cineva că Bruch poate să fie vulnerabil. Suferă și mă simt neputincioasă. Totuși, anul trecut, după moartea părinților, mă rugam ore în șir la Dumnezeu, să mă ia, negăsind niciun rost vieții. Nu și acum! Acum vreau să fiu fericită, să mă bucur de fiecare zi care-mi este oferită, această schimbare radicală se datorează acestui bărbat și fiului său.

Dis-de-dimineață îl petrec până la ușă, ca de fiecare dată, dar suntem întrerupți.

– Vreau afară! se apucă de picioarele mele micul blond.

– Mergem mai târziu, acum este prea rece, îi explic cu calm.

Scanned by CamScanner

– Nu e frig, vreau afară! apelează la figura de cățeluș plouat, sperând că va obține astfel tot ce dorește.

Remarc pe zi ce trece că vocabularul său conține mai multe cuvinte românești decât materne.

– Bine, hai să te îmbrac, cedez și tatăl său pleacă râzând. Asemănarea dintre ei nu este doar fizică și trebuie să fac față la aceeași încăpățânare.

– Cu ce vrei să te joci azi?

Nu știu de ce îl mai întreb, preferate fiind mijloacele de transport pe care i le aduce taică-su. Când suntem gata de plecare, Friedrich apare în prag cu o figură veselă. Aștept nedumerită să-mi furnizeze motivul, dar nu primesc niciun răspuns la întrebarea mută. În schimb mă ia în brațe și mă sărută, fără nicio reținere la faptul că fi-su se uită la noi.

– Tu plecat?

– Da, ieșim pe terasă, răspund un pic încurcată, mirată de dispoziția cu care a revenit atât de repede.

– Nu, tu, Erich venit mine! zâmbește larg, eliberându-mă din îmbrățișare.

– Unde?

Scanned by CamScanner

- Surpriză! îmi pune un deget pe buze cu scopul de a opri şirul întrebărilor.

- Vreau afară! intervine Erich, plictisit că nu înţelege mare lucru.

Pregătesc ultimele lucruri în timp ce-şi găseşte ocupaţie, citind şi completând ceva pe nişte foi. Am tendinţa de a-l întreba dacă ştie ceva de omul adus la Ebner, dar mă opreşte teama că m-aş deconspira singură că l-am mai întâlnit.

Este anunţat de copil că-l aşteptăm şi încetează lucrul imediat. Holul de la etaj este pustiu, nu şi la parter. Se opreşte lângă scări şi-mi dau seama că nu-i convine situaţia, expunându-ne prea mult cu toţii.

- Vino! îl apuc de braţ şi-l trag înapoi spre celelalte scări.

- Nein. Afară!

- Da, am înţeles, afară! răspund cât mai convingătoare şi-i trag după mine pe amândoi.

Se supune şi priveşte uimit poarta ascunsă de iederă, care ne duce pe străduţa din spatele comandamentului. Îi fac cu ochiul, mândră de descoperirea mea. Ne spune să-l aşteptăm şi se grăbeşte să ocolească clădirea, iar eu abia reuşesc să-l opresc pe

Scanned by CamScanner

micuțul care vrea să-l însoțească. După vreo cinci minute recunosc mașina care oprește lângă noi. Ne ajută să urcăm pe bancheta din spate și ne conduce spre surpriza pregătită. Pe chipul băiatului se citește aceeași încântare, dar bucuria mea e știrbită de părerile pietonilor întâlniți în cale. Oprește pe o străduță, în fața unui studio foto și sunt mai derutată ca până acum.

– Hai! întinde mâna și mă îndeamnă să cobor, iar pe băiat îl ia în brațe.

– Vrei să intrăm aici? îl privesc cu atenție pentru a înțelege cu exactitate ce intenții are.

– Ja, toți face fotografie! indică și prin semne, pentru a fi sigur că l-am înțeles bine.

Intru și suntem anunțați prin clopoțelul de deasupra, încântându-l foarte mult pe copil. Îl pune pe taică-su să repete mișcarea de vreo două-trei ori, disperându-l pe bărbatul mărunțel și burtos din fața noastră. Nu crâcnește, ba chiar are un zâmbet serviabil, văzându-i uniforma.

– Cu ce vă pot ajuta? întreabă, nefiind sigur dacă înțelegem ceva.

Friedrich face semn să tratez cu el și-i cer să ne facă o fotografie. Surprind privirea mascată cu grijă când constată că sunt româncă. Încerc să trec peste

Scanned by CamScanner

această observație cât ne conduce în fața decorului potrivit. Erich e așezat pe un scaun, iar noi de-o parte și alta, ascultând cuminți indicațiile. Simt un nod în gât, gândindu-mă la aceea cu familia mea, atât de asemănătoare. Suntem ca o familie. În timp ce-l așază, îi urmăresc chipul fericit și în special strălucirea din ochi. Pentru o secundă îmi apare în fața ochilor albumul soției sale în care nu se regăsea decât în fotografia tristă de la nuntă. Îi răspund la zâmbet și asta îl încântă vizibil. Nu se mulțumește și continuă în mai multe ipostaze. În ultima, îl dă pe Erich la o parte și sunt acaparată de brațele și privirea sa intensă. Oare își dă seama cât de îndrăgostită sunt?

– Plăcut surpriză? întreabă pe drumul de întoarcere.

– Da.

– Tu plăcut fotografii și ținut în dulap, spune pe un ton straniu ca un reproș.

Deci asta era! Gelozia l-a împins să nu lase treburile nerezolvate. N-ar trebui să mă mire, doar îmi șoptește deseori că sunt a lui. Cred că aceste cuvinte le rostește cel mai corect "Tu a mea!"

Ne conduce înapoi și se scuză pe motiv că ar avea multă treabă. Într-adevăr întârzie foarte mult, iar la ora zece decid că nu mai are rost să-l aștept. Abia la al doilea

Scanned by CamScanner

rând de bubuituri trec peste buimăceala somnului și realizez că sunt în camera sa. Nu răspund și păşesc uşor pe pardoseala rece până în camera lui Erich, trăgând zăvorul după mine. Bătăile revin de această dată la uşa camerei mele și-mi dau seama că e cineva cunoscut. Răspund încet, dar nu îndrăznesc s-o descui.

– Sunt Ahren! Deschide, avem o urgență!

Bâjbâi cu mâinile după zăvor, îl trag cu putere și deja atacul de panică se face simțit.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi, că e bine! Te rog, spune-mi că e teafăr!

– N-are nimic, cel puțin fizic! mormăie ultima parte, iar asta nu mă liniștește.

– Unde e?

– E în birou și nu vrea să vorbească cu nimeni. E aşa de când a primit corespondența.

Nu mai stau pe gânduri, trag halatul pe deasupra și pantofii în picioare.

– N-am mai fost dat afară din birou decât atunci când i-am spus că este încăpățânat și că te va pierde dacă continuă în ritmul ăla. Era nervos și suferea, însă acum pare a fi ceva mai grav, se destăinuie îngrijorat.

Scanned by CamScanner

Ce? A îndrăznit să-i arate că greșește?

- Crezi că mă va primi? rămân un pic pe gânduri în prag.

- Da! Însemni mult pentru el și nu te-ar răni voit, niciodată. După felul în care mă privește își susține cu tărie părerea.

- Îl voi supraveghea pe băiat, dar nu vei da de nimeni. Eu sunt de serviciu pe această zonă!

Ajunsă la demisol, un mic fâșâit mă pune în gardă. Ceva mă împinge în direcția opusă, spre bucătărie, unde pare a fi cineva. Ușa de la biroul lui Ebner se întredeschide și-mi stă inima, regretând fugitiv curiozitatea din fire. Nu e el, însă șocul e mai mare.

- Tu? Ce cauți aici? O, nu! Să nu-mi spui că tu ești... ah, tu ești spionul! rostesc în același timp în care-mi reactualizez mometele surprinse în care ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

- Ana? mă privește uimit și totodată speriat.

- De când asta? scot pe gură întrebarea care mi se învârte în minte.

Toate frânturile din conversațiile de la bucătărie sau întâlnirile întâmplătoare pe care le-am avut, mi se lipesc în minte și-mi dau seama ce priceput e, niciodată

Scanned by CamScanner

nu s-a trădat prin gesturi, vorbe sau fapte. E doar băiatul bun la toate.

– Eşti singură? se uită, agitat în toate părţile.

– Da. De când faci asta? uit pe moment de ce m-am grăbit să ajung aici.

– După ce domnul Relu a fost dat afară. Când l-au luat din bucătărie m-am panicat, abia am putut să rămân calm. L-au dus la Ebner şi am crezut că totul s-a sfârşit, că am fost trădaţi de cineva şi ne vor sălta pe toţi. Dar ne-am speriat degeaba. Au aflat doar de furtul alimentelor şi nu ştie nimeni cum şi-au dat seama. Pedeapsa n-a fost prea mare, Bruch intervenind peste decizia lui Ebner, considerând că nu-i atât de gravă fapta. A fost eliberat şi dat afară de aici. Văzând că n-au aflat de activitatea noastră, am preluat rolul său.

Îşi aranjează mai bine cămaşa în pantaloni şi aud foşnetul unor hârtii, pe care probabil le-a luat din încăpere.

– De ce-mi spui toate astea, nu ţi-e frică de mine? întreb deodată, regretând că am pus întrebarea cu voce tare.

– Hmm, te cunosc, Ana! Te-am studiat bine, încă de când te-a adus mătuşă-ta la bucătărie şi ştiu că ai pierdut tot ce aveai mai scump pe lumea asta din cauza

Scanned by CamScanner

astora. Te-ai refugiat în lumea ta, dar îi urăşti cu aceeaşi ardoare ca şi mine. Oamenii suferă din cauza acestor nemernici!

Ah, cât mă dor cuvintele astea! Urăsc acest război, nu oamenii care luptă în el, fiecare având câte un scop bine determinat, dar în fond unul e comun şi anume, lupta de supravieţuire. Nici măcar ruşilor care mi-au bombardat casa nu le port pică, ci acestor lupte inutile care duc implicit la fapte inumane pe zi ce trece.

- Ciprian, tu le-ai spus să mă abordeze?

- Da, Ana, eşti cea mai apropiată de Bruch şi nu te-ar bănui niciodată. M-am gândit că împărtăşim aceeaşi soartă şi nu mai avem nimic de pierdut. Îi putem ajuta pe alţii să nu treacă prin ceva asemănător.

Dacă ai şti cât de departe eşti de adevăr în ceea ce mă priveşte! Chiar am multe de pierdut! Mi-aş prăpădi inima şi sufletul, ajungând iar o carcasă goală, prin dispariţia celor două fiinţe care reprezintă însăşi viaţa mea.

- Am înţeles că ai refuzat. Nu trebuie să te temi, te vom ajuta!

- Ce-o să se întâmple cu bărbatul care a fost prins? evit să-i răspund cu o altă întrebare care m-a preocupat în ultimele ore.

Scanned by CamScanner

– Nu știm nimic, oftează supărat.

Își revine și se încruntă, un pic îngândurat.

– Ce cauți aici, la ora asta?

Ah, ce să-i spun? Acel bărbat n-a pomenit de apropierea de Friedrich, decât în rol de dădacă, deci înseamnă că Ciprian nu cunoaște natura relației noastre.

– Ăăă... micuțul are febră și vreau să-l anunț pe tatăl său, mă bâlbâi, încurcată.

– Bruch e în biroul său? se sperie și se uită peste mine spre capătul coridorului. Plec! N-aș vrea să fiu surprins aici. Ești sigură că e acolo, mai devreme era încuiat și n-am mai verificat? Oricum, în cel mai rău caz prefer să fiu prins de el decât de sadicul ăla de Ebner!

Se grăbește spre camera în care am locuit și eu, pentru puțin timp. Mă întorc și analizez pe drum ultima afirmație. Se pare că Friedrich nu-i atât de rău cum m-au făcut să cred încă dinainte de a-l cunoaște. Dar de unde a pornit asta? Cine sau ce i-a determinat să gândească așa despre el? L-am auzit o dată pe domnul Relu, susținând că ar fi diferit de Ebner. Înclin să-i cred pe amândoi, urmărindu-le fiecare mișcare îndeaproape. Poate de aici și uluirea Crinei când i-am dezvăluit impresia lăsată. Nu mai am timp să dezbat despre ce e bine și rău, adevăr sau minciună, ajungând în fața ușii.

Scanned by CamScanner

Trag aer în piept, sperând pe cât posibil să mă calmez. Ridic mâna și lovesc lemnul tare de două ori, bătăi ce răsună în liniștea deplină din jur. Nu răspunde și apăs pe clanță. Intru și-l găsesc pe scaun, privind o bucată de hârtie ținută în mâna dreaptă. Bărbatul de mai devreme a dispărut și sunt întâmpinată de un altul cu o figură răvășită și abătută. Chiar și culoarea ochilor s-a schimbat, din albastru în roșu.

- Friedrich? Ce s-a întâmplat?

Răspunde printr-o privire pierdută, de parcă nu m-ar vedea sau auzi. Mă sperie.

- Vorbește cu mine, bitte! micșorez distanța dintre noi cu pași mici.

- Pleacă, Ana! Eu vrut singur.

Vorbele-i sunt dure și răstite, cu capul aplecat studiind ce pare a fi o scrisoare. Dar de la cine?

- Nein, Friedrich! Te rog, nu mă goni!

- Tu nu putut ajuta mine, abia șoptește, diferit de prima expediere.

Poartă această povară pe umerii căzuți și refuză în continuare să devin confidenta sa. Simt frustrare. Mi-aș dori să-mi vorbească mai des despre problemele sale, dar nu ne împiedică doar limba, ci și raritatea cu

Scanned by CamScanner

care se exteriorizează. Privesc fotografia din faţa sa şi-i recunosc pe toţi membrii familiei. E aceea în care sunt împreună cu părinţii.

– Friedrich, te rog, vorbeşte cu mine! îl strâng uşor de braţ, deşi mi-e teamă de reacţia sa.

L-am văzut în ipostaze diferite şi mă aştept la oricare dintre ele. Dar, cum altfel pot afla prin ce trece acum?

– Vrei ajutat mine? Bine, cum putut? îşi schimbă iar tonul într-unul agresiv. Ea mort, el mort, el mort! Toţi morţi! arată cu degetul spre fiecare membru din fotografie.

Tragicul motiv al suferinţei iese la iveală. Fratele său a murit?

– Eşti sigur? De unde ştii? nu mai ţin seama că-l împing spre limite, forţându-l să vorbească.

– Ja. El dat mie einschreibebrief, primit dacă el mort!

Bate cu pumnul în masă, vărsându-şi amarul. Nu-mi doresc această cale de răbufnire, trântind şi urlând. Nu acesta este drumul care îl va duce la acceptarea celor decise de Dumnezeu.

Scanned by CamScanner

- Eu singur. Nu avut nimeni, se răsucește spre mine cu glasul frânt.

Gestul mă ia prin surprindere și rămân cu mâinile îndepărtate de corp, lăsându-i loc capului său. Se lipește de piept, lângă inima mea care bate doar pentru el și care suferă la fel de mult în aceste clipe. Îi cuprind capul cu blândețe, mângâindu-i părul, asigurându-l că-i sunt alături. Aș vrea să-i atenuez cumva pierderea, dar știu că nu pot. Durerea plecării cuiva drag din această viață, nu poate trece dintr-o dată. Trebuie să te obișnuiești cu această lipsă pășind încet, cu fiecare nouă zi, până se estompează și înveți să trăiești cu ea. De uitat, n-ai s-o faci niciodată.

Într-adevăr a pierdut multe persoane dragi, tot ce a reprezentat viața sa de până acum și prin asta ne asemănăm, dar eu am revenit la viață datorită lui și a băiatului său. Acum ei sunt familia mea, umplând golul lăsat de ceilalți, nevoiți să plece mai devreme din această lume.

- Nu ești singur! Îl ai pe Erich, îi șoptesc mișcând degetele prin părul său.

Trupul i se zguduie ușor și pentru o clipă nu realizez ce se întâmplă sau poate mi-e greu să cred. Dar e adevărat. Bărbatul puternic și serios, plânge. Fiecare suspin mi se duce direct în inimă, săgetându-mă de

Scanned by CamScanner

fiecare dată. E prea mult. Era dat peste cap cu lucrurile oribile aflate în Berlin, iar acum această lovitură crâncenă l-a îngenuncheat.

Nu mai spun nimic. Nu vreau să se simtă slab, doar pentru că sufletul încărcat n-a mai suportat și a dat pe-afară. Știu că un plâns bun ajută mult.

Rămâne așezat pe scaun, iar eu între picioarele sale, sprijin fizic, cât și psihic, pentru o nouă dispariție din viața sa.

Mă ai și pe mine, Friedrich! aș vrea să-i spun, dar cuvintele rămân pe buze. Știu că ține la mine, simt asta, totuși niciodată nu mi-a declarat nimic. În afara faptului că-mi repetă des că-i aparțin, de parcă aș putea să uit asta, nu mi-a spus altceva. Nicio vorbă despre viitor sau sentimentele sale, nimic. Totul cu el este prezent. Trăim ca un cuplu normal, dar fără promisiuni și planuri. În cele mai intime momente îmi șoptește lângă ureche cuvinte în germană și-mi închipui că ar fi de dragoste.

– Vino! îl trag de braț, neacceptând vreun refuz.

Nu-i un loc potrivit, oricând poate fi surprins manifestându-și slăbiciunea de către camarazi care poate n-ar înțelege. Își dă seama că am dreptate și mă însoțește până în cameră, unde dăm de Ahren. E surprins că l-a găsit aici, schimbă câteva replici scurte și acesta pleacă, lăsându-ne singuri. Istovit, stă lângă pat

Scanned by CamScanner

cu brațele pe lângă corp. Arată ca un om a cărei lume s-a prăbușit.

Încui ușile, îl învelesc bine și las ușa întredeschisă la micuț. Tatăl său are nevoie de mine în această noapte și sper ca măcar somnul său să fie liniștit. Îl găsesc în aceeași poziție, privind pierdut, poate în amintiri plăcute sau triste. Îi trag sacoul de la uniformă și colaborează, lăsându-mă să-l dezbrac și mai apoi să-l împing spre pat. Mă întind cu fața aproape de lui și ne privim în întuneric.

– Nu ești singur, Friedrich! Ai un băiat care are nevoie de tine, îi șoptesc.

Nu știu dacă înțelege tot, dar mă bucur că e liniștit și nu după mult timp, adoarme. Vom vedea cum se va simți de mâine încolo, important e că azi mi-a acceptat sprijinul.

Am crezut c-o să depășească greu acest eveniment nefast, însă, toată această durere l-a schimbat. În dimineața următoare și multe altele, pare a avea o cu totul altă viziune asupra vieții, în special pe plan personal. Nu mai pleacă atât de devreme din cameră și luăm împreună masa. După cină, rar mai părăsește camera și când o face, dorește să încui ușa. Avem un semn, o bătaie, pauză, apoi alte două. Iar noaptea... ah, noaptea e doar a noastră! Așa cum m-a

Scanned by CamScanner

învățat, uneori tandru și blând sau combinând cu puțină duritate, ducându-mă undeva sus, departe de această lume întunecată.

Preocupările sale sunt acum diferite, trăind la capacitate maximă, ca și cum n-ar mai exista ziua de mâine. Această transformare aduce multă bucurie, dar mă și sperie. Am ajuns neîncrezătoare la fericire, așteptând să mi se ia în curând, așa cum s-a întâmplat până acum. Nu-mi rămâne altceva decât să mă bucur de prezent și de momentele frumoase împreună cu ei.

Palmele i se răsfiră pe abdomen, bărbia o fixează pe umăr, iar gura se joacă cu urechea, înfiorându-mi fiecare părticică din corp.

– Hallo! șoptește și nu știu ce mă incită mai mult, mișcările, vocea sau parfumul.

Sunt răsucită dintr-o mișcare spre el și gura mi-e acoperită de un dor nebun, deși au trecut doar câteva ore. Încetăm frustrați când între picioarele noastre apare micuțul, dornic de atenție. Se îndepărtează cu ochii fixați într-ai mei, cu albastrul lor electrizant.

– Erich! e nevoit să-l ia în brațe, după ce s-a încolăcit cu totul de unul dintre picioare.

Pleacă spre camera lui și continui să împăturesc câteva hăinuțe și să le așez în dulap.

Scanned by CamScanner

– Crina aşteaptă noi, strigă de acolo.

– Crina ne aşteaptă, îl corectez şi repetă calm, ca de fiecare dată.

E un elev conştiincios şi n-ar trebui să mă mire, doar mi-a spus că a învăţat bine şi la şcoală. N-aş putea să spun asta şi despre mine, fiind mereu cu capul în nori, visând la cai verzi pe pereţi. Acum e cam aceeaşi situaţie, abia am reţinut câteva cuvinte germane şi alea pronunţate deficitar. Îl văd cum se străduie şi îşi întoarce capul, pentru a nu-l prinde cum râneşte de prostiile pe care le spun. Ah, ce mă enervează când face aşa!

Invitaţia primită mă încântă. Conversaţiile noastre sunt sincere, îmi pot descrie sentimentele în voie fără a fi într-un fel judecată. Nu mă pot deschide cu mătuşă-mea care e nedumerită în ultimul timp, de ce nu mai întârzii la bucătărie când doarme micuţul. Cum să-i spun că Friedrich mă aşteaptă? Născocesc câte o scuză şi oricum nu mă mai simt în siguranţă acolo, văzându-l pe Ciprian. Mă simt într-un fel implicată. Nu-l pot trăda pe Ciprian, ar fi pedepsiţi şi alţii, iar încercările lor ar eşua. Şi nici nu-i pot ajuta, ar însemna să-mi trădez iubirea. Am ales să tac şi să ascund ce ştiu.

– Mergem? îl simt în spate, cuprinzându-mi sânii în palmele sale.

Scanned by CamScanner

Știu că dorința sa ar fi alta, dar e împiedicat de blondușul care ne întreabă dacă s-a încălțat corect. Oricât aș vrea să par indiferentă la gesturile sale, recunosc că sunt topită după tot ce înseamnă el.

Aflând de calea de acces ferită de priviri curioase, uneori ieșim la plimbare, seara, pe străzile Constanței. Micuțul ne însoțește sau apelăm la ajutorul Didinei. Îi observ privirea îngrijorată, dar nu îndrăznește să spună ceva, cel puțin nu în fața lui. Când mă prinde singură, mă îndeamnă să fiu precaută, să am grijă de mine. Păstrându-mi secretul îmi demonstrează că este un om bun și discret.

De fapt Friedrich mă protejează, renunțând la uniformă, îmbrăcând hainele civile. Omul din el vrea să nu se mai ferească de nimeni sau să fie privit cu dușmănie.

Îl urmăresc în timp ce ajută copilul să-și pună hăinuța. E un bărbat frumos orice ținută ar purta, iar faptul că m-a ales pe mine, îmi dă un sentiment de mândrie, umbrit totuși de incertitudinea sentimentelor sale.

Aceeași mândrie o simt și în exteriorul clădirii, când arătăm ca o familie obișnuită.

- Mă bucur că ați acceptat invitația noastră, ne întâmpină fericită Crina, ajutându-ne să ne dezbrăcăm.

Scanned by CamScanner

Erich se grăbește spre camera bebelușului, atras de jucării. Ahren îi oferă ceva de băut lui Friedrich, iar eu o însoțesc la bucătărie oferindu-mi ajutorul.

– Și, cum mai este Friedrich? întreabă direct, vizibil îngrijorată de soarta noastră.

– E bine. Nu vorbește de ce i s-a întâmplat, în schimb e tot timpul în preajma noastră. M-aș fi îngrijorat dacă s-ar fi închis în el și ar fi petrecut mai puțin timp cu noi.

– Da. E îngrozitor să pierzi pe cineva drag, știi prea bine. Mă bucur că vă aveți unul pe celălalt, sunteți o pereche frumoasă! zâmbește și pune apă fierbinte în ceainicul de pe masă.

– Da.

Îmi sesizează urma de tristețe și se postează în fața mea, fiind nevoită să o las să-mi cerceteze cu atenție trăsăturile.

– V-ați certat?

– Ce? A, nu! De ce întrebi? neg imediat.

– Totuși, ceva te deranjează, spune ca o constatare.

– Nu mă deranjează nimic, doar că... nu știu, poate sunt prea mică și lipsită de experiență, dar nu sunt

Scanned by CamScanner

sigură de sentimentele lui. Eu îl iubesc, dar el... ei bine, nu ştiu ce simte acest bărbat pentru mine!

- Vorbeşti serios? Nu-ţi dai seama, după felul în care te priveşte, că e înnebunit după tine? Nu este un bărbat prea vorbăreţ şi nu face declaraţii romantice, dar asta nu înseamnă că nu te iubeşte!

- Mi-ar fi plăcut ca măcar o dată să-mi vorbească de sentimentele sale. Da, judecând după fapte, ai dreptate, dar...

Mă opresc. Mi-e jenă să continui. Ea sau oricare altcineva, ar considera problema mea infantilă, în aceste vremuri grele, prioritare fiind altele, mult mai grave.

- Friedrich te iubeşte! Nu ştiu de ce nu ţi-a spus până acum şi ce anume îl opreşte, dar se vede clar că e îndrăgostit. Uite, pun rămăşag că atunci când intrăm în cealaltă cameră, iubitul tău n-o să te mai scape din ochi şi ştii prea bine că aşa face mereu! Nu-mi vine să cred că n-ai observat cum i se luminează chipul când e lângă tine! Poate aşa sunt ei, lui Ahren i-au trebuit ani întregi să-mi destăinuie iubirea sa! chicoteşte cu veselie.

- Dar voi eraţi copii! În schimb, Friedrich e un barbat matur, care a fost căsătorit...

- Nu ţi-a povestit despre căsătoria lui? Ştii că Ahren a fost născut şi crescut aici, iar când au fost

Scanned by CamScanner

chemați în Germania s-au dus cu mare drag, însă ce au găsit acolo nu prea le-a plăcut. Acum părinții săi regretă că și-au părăsit casa, dar nu au ce face. În fine, Ahren mi-a spus că femeile de acolo trebuie să se concentreze pe activitățile celor "3 K", Kinder, Küche, Kirche, adică copii, bucătărie și biserică. Friedrich a fost forțat, ca mulți alții, să se căsătorească cu o văduvă, căreia îi murise soțul pe front. Pentru că majoritatea bărbaților sunt plecați sau au murit, se încurajează ca femeile să procreeze copii de rasă pură, cum se consideră ei. Așa că draga mea, nici Friedrich nu e prea experimentat.

– Dar nici neștiutor nu este! mă reped, gândindu-mă la felul în care își petrecea timpul cu Eliza și cine știe cu câte altele.

Mă privește încurcată un moment, neînțelegând la ce fac referire. Of, dacă ai ști ce petreceri fac și de câte femei au parte!

– Ana, relațiile pasagere nu l-au învățat ce înseamnă cuplu! Această relație este mai amplă și implică mai multe. Ahren mi-a povestit câte ceva despre viața lui Friedrich, despre faptul că a fost forțat de părinți și societatea în care trăia, să se însoare cu o femeie mai în vârstă, pe care n-o iubea. N-au trăit ca soț și soție decât câteva zile, el fiind plecat pe front, întâi în Ungaria, apoi aici. Dar cu tine e diferit. Au parte de multe femei, unele forțate de împrejurări, altele din

Scanned by CamScanner

plăcere, însă ne preferă pe noi. Se întorc în fiecare zi la noi și asta ar trebui să ne dea de gândit, nu? Ne iubesc, Ana, deși societatea lor ne consideră ca fiind dintr-o rasă inferioară, cu care ei ar trebui doar să se distreze!

Crina mă surprinde prin maturitatea și cunoștințele ei. Cu siguranță Ahren o ține la curent cu tot ce se întâmplă și mă face să înțeleg unele lucruri pe care nici nu le bănuiam. Nemții se cred superiori celorlalte națiuni? Așa gândește și Friedrich?

– Hai, mai vorbim și altă dată! O să vezi acum cum își schimbă figura când apari, poate așa o să-mi dai dreptate! scoate iar câteva chicoteli.

Cei doi vorbesc încet, cu câte un pahar în mână până ne sesizează prezența. De această dată îl studiez cu mai multă atenție și aprob în sinea mea cele precizate de noua mea prietenă. Mă privește de parcă aș fi cea mai frumoasă ființă de pe această planetă.

– Vezi? o aud pe Crina, atingându-mă cu cotul.

Trece pe lângă mine și se așază lângă iubitul ei. Și Friedrich mă așteapta, imediat cum mă așez, mâna îmi este strânsă pe sub masă, atenționându-mă.

– Tu, bine?

Scanned by CamScanner

- Da, răspund, punând în micuțul zâmbet toată dragostea pe care i-o port.

După amiaza e plăcută în compania celor doi și la întoarcere Erich e obosit și mârâit. Ajunși pe terasă cere să-l iau în brațe, refuzându-l pe tatăl său, deși a încercat de mai multe ori să-l convingă. Cu greu îl car până la pat. Rămân pe marginea patului și îi veghez somnul, masându-i spatele așa cum îi place.

Răsucesc capul și observ mâna întinsă spre mine. Mă ridică și-l privim amândoi pe micuțul bucălat.

- Erich iubește tine, spune deodată.

- Și eu îl iubesc. Mult!

Aș vrea să continuie, să spună ce-mi doresc atât de mult. Deschide gura și închid ochii, trăgând aer în piept în așteptarea vocii sale, însă rămâne tăcut. Mă iubește sau e doar o atracție fizică?

Se apleacă și se joacă cu buzele mele, atingându-le ușor cu vârful limbii, apoi se retrage și repetă, luând mai mult, până mă sărută plin de pasiune. Îmi dau seama că vrea mai mult, însă e perioada aceea a lunii, în care m-am fâstâcit mereu, neștiind cum să-i spun. Dar, Friedrich mă cunoaște bine și dacă prima dată a priceput cam greu refuzul meu, în următoarele

Scanned by CamScanner

dăți a fost mai perspicace. Nu-l pot lăsa să continuie și ridic mâna între noi. Nedumerit de gest se oprește.

– Tu rău?

– Nu mă simt rău, doar că...

Cu capul aplecat, sângele-mi colorează puternic obrajii. Îi simt respirația fierbinte pe fruntea mea și-i simt zâmbetul.

– Vino, dormim!

Continuă să se poarte firesc, ca de fiecare dată, așteptând să mă schimb și să mă bag în pat lângă el. Mă înconjoară cu brațul și adormim așa, ca în fiecare noapte.

Erich tușește de câteva ori și mă trezește. Observ că e încă întuneric, iar Friedrich doarme profund. Nu are febră, însă se foiește, deranjat de tusea enervantă. Ridic perna mai sus și îl sprijin în funduleț, așa adormit, forțându-l să ia câteva înghițituri de apă. Îmi propun să-l duc la doctor de dimineață și nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă întind lângă el. Adorm și simt cum sunt purtată de niște brațe puternice. Întunericul e atât de dens, încât nu deslușesc mai nimic, însă sunetul cunoscut, mă liniștește.

– Shhht, sunt eu!

Scanned by CamScanner

Mă așază în patul lui, iar la mijloc constat că este deja băieţelul nostru.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 21

Simt cum îmi dă părul la o parte pentru a depune mici sărutări. Mă alint şi torc ca o pisică, fără a deschide ochii. Sunt obosită după noaptea în care Erich a tuşit într-una. Cu siguranţă l-a deranjat şi pe el şi nu înţeleg de ce trebuie să plece atât de devreme azi.

– Eu plecat, îmi muşcă uşor lobul urechii şi mi-o ascund cu palma.

Mormăi nemulţumită, dar sunetele sunt acoperite de buzele fierbinţi. Deschid ochii şi-i declar tacit cât de mult îl iubesc şi vibrez când mă priveşte aşa. E prins în aceeaşi vrajă şi se desprinde cu greu, făcându-mi cu ochiul înainte de a ieşi pe uşă.

Erich doarme liniştit şi aţipesc la loc. Tresare şi se mişcă odată cu mine din cauza bubuiturii puternice care se aude. Îşi întoarce capul invers, dar nu se trezeşte. Holul răsună de la uşile trântite, vocile ridicate şi mulţi paşi apăsaţi. Ajunsă în dreptul ferestrei realizez ce s-a întâmplat. Habar n-am când şi cum am reuşit s-o deschid atât de repede, dar aerul rece al dimineţii mă izbeşte în faţă. Degeaba, nu mă ajută să-mi recapăt respiraţia, oprită când am zărit fumul gros şi negru

Scanned by CamScanner

ieşind din cele două maşini din faţa clădirii. Nu asta mă sperie, ci soldaţii întinşi pe jos.

Închid geamul la fel de repede, arunc o privire fugitivă spre băiat în timp ce mă îmbrac şi ies pe uşă, alergând printre soldaţii care mişună pe coridor. Sunt mult prea ocupaţi să care apă sau pe cei răniţi, pentru a băga de seamă că-mi fac loc printre ei, împingându-i uneori. Am întipărită în minte doar imaginea sa din tocul uşii înainte de a ieşi din încăpere. *Dacă i s-a întâmplat ceva, mor!* e singura voce pe care o aud.

Agitată îl caut cu disperare în mulţimea de oameni adunată. La un moment dat, îi zăresc şi pe cei de la bucătărie, privind speriaţi la atacul împotriva nemţilor. Dar nu ei sunt importanţi şi n-am timp să mă întreb ce părere îşi fac, văzându-mă în halul ăsta. De ce a trebuit să plece chiar acum? Acest gând mă face să caut un alt personaj important, care ar putea avea legătură cu cele întâmplate. Îl găsesc stând în spatele femeilor de la bucătărie, speriate de dezastrul făcut de explozie. *Dacă păţeşte ceva, jur că te omor cu mâna mea!* îi transmit o promisiune disperată.

Mă înec cu fumul prin care intru, căutându-l de zor şi mă opresc la capăt. Mă încurajează faptul că nu l-am găsit, dar nici nu pot renunţa până nu aflu că este bine. Pregătită să reiau traseul îl zăresc pentru o clipă în faţa ochilor, dar se îndepărtează, dând tot felul de

Scanned by CamScanner

ordine, mobilizându-şi soldaţii. Picioarele nu mai vor să se mişte şi lacrimile-mi năvălesc. Nu ştiu ce l-a făcut să se întoarcă la maşina avariată, dar e uimit când mă vede. De parcă n-ar fi sigur, ezită o clipă, dar îşi revine şi din câţiva paşi e lângă mine.

– Ana, tu bine?

Nu pot să-i răspund, gura fiindu-mi uscată, iar suspinele prea dense.

– Ce caută tu aici? continuă, apucându-mi umerii.

– Eu... eu... am crezut că...

Nu pot să-i spun cât de stresată şi câte gânduri negre mi-am făcut, până am dat cu ochii de el. Îşi dă seama singur. Mă conduce ocolind pe cât posibil haosul din jur. Nu ştiu dacă cineva a observat apropierea dintre noi, dar nu-mi mai pasă acum. Sunt preocupată doar de siguranţa sa.

Închide uşa în urma noastră şi mă îmbrăţişează tandru.

– Ana, eu bine! Nu plânge, spune încet, apucând faţa în palmele sale, ştergând lacrimile de pe obraji cu degetele.

Scanned by CamScanner

Aprob, dând din cap și mă bag iar la pieptul său, strângând cu toată forța.

- Eu trebuie plecat, spune după un oftat.

- Nein. Nein, Friedrich! îi caut privirea, rugându-l să mă înțeleagă că nu-l pot lăsa să plece de lângă mine.

Trăsăturile de pe chip arată neputința. L-am pus să aleagă între mine și datorie. Ar vrea să rămână cu noi, însă conștientizez că i-am cerut imposibilul. Deja și-a încălcat datoria, plecând din mijlocul problemei.

- Ana, trebuie! iese din îmbrățișarea mea, dar nu mă pot controla și plâng în hohote.

Nu știu ce mi se întâmplă. Mi-e teamă să-l văd ieșind pe ușă. Se apropie iar și-mi ridică bărbia până ni se întâlnesc privirile.

- Ana, eu bine! Vreau grijă tine și grijă Erich, da?

- Da, răspund scurt, mușcându-mi buza de jos, încercând să par mai curajoasă, însă, doar eu știu ce e în sufletul meu.

Mă anunță că va fi plecat două zile și iese grăbit. Mă scurg pe scaunul de la biroul său și plâng. Simt cum toate necazurile și evenimentele din ultimul timp și-au pus amprenta pe sufletul meu, iar acum refulează. Mă

Scanned by CamScanner

simt singură. Starea mohorâtă mi-o alungă Puiuț când se trezește și urlă de foame, sete, necesități fiziologice și tot așa până se face noapte. Încui cu zăvorul și adorm odată cu el, ținându-l în brațe până ne încălzim amândoi. În exterior lucrurile s-au liniștit. Răniții au fost transportați la spital și mașinile luate din fața comandamentului. Doar pe comandant l-am auzit răcnind toată ziua la ofițeri.

În timpul somnului de după-amiază a copilului am plecat la bucătărie, dornică de a afla mai multe informații. Am prins un moment prielnic și i-am făcut semn lui Ciprian să mă urmeze în magazia de alimente.

– Voi ați fost, nu? l-am abordat direct.

– Sincer, nu credeam c-o să fie așa. Știam că se pregătește ceva, dar sunt prea neînsemnat pentru a mi se dezvălui totul.

– Sunteți nebuni? Vă dați seama că vor fi mult mai atenți la tot ce mișcă, nu? am ridicat vocea, uimindu-l.

– Vor fi mai vigilenți, dar și noi. Am fi avut o reușită mai importantă dacă nu ar fi întârziat tâmpitul ăla de Bruch!

– Cum adică? am bâiguit încet, pierzându-mă la auzul numelui.

Scanned by CamScanner

- Au fost puse special pentru cei doi ofițeri care trebuiau să-i însoțească, așa cum le-am adus informațiile, însă Bruch a întârziat mai mult în biroul său.

- Ana? m-a strigat înainte de a mă îndepărta, mulțumind în gând îngerului păzitor care mi-a salvat iubitul.

- Da? m-am oprit din drum.

Privirea rece și calculată mi-a arătat exact ce-a dorit și anume, că ar fi capabil de orice, pentru a-și realiza scopul.

- Nu e nevoie să-ți aduc aminte că n-ai voie să vorbești cu cineva despre asta, nu?

- N-am să spun nimănui!

- Știu, dar trebuie să avem siguranța, de aceea ți-am adus aminte. Chiar dacă ai refuzat să ne ajuți, eu tot sper că n-o să te lase conștiința să rămâi nepăsătoare la nedreptățile din jurul nostru.

M-am reîntors mai măcinată decât am fost până atunci. Tăcând îl pun în pericol, dar nici nu pot să fac rău altor oameni.

Aceeași apăsare o simt și în această zi. Pe seară, inima îmi tresaltă când aud bătăile din ușă. Sunt atât de

Scanned by CamScanner

nerăbdătoare să apară, încât nu sesizez absența semnului nostru. Deschid, cu un zâmbet pe față care dispare la vederea persoanei. E ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să apară aici și acum, iar felul în care e îmbrăcată mă uimește mai mult.

– Nu mă inviți înăutru? întreabă zâmbitoare, deși observă încurcătura mea.

– Ăă... da, intră! S-a întâmplat ceva?

– Nu, din contră, am venit să te anunț că ești așteptată jos de doamna Petruța.

– De ce? Adică, n-a plecat încă?

– Nimeni n-a plecat. Trebuie să participăm la o serată, fiind o zi importantă pentru ei.

– Ce zi? continui mirată, întrebându-mă de ce nu a spus nimic Friedrich.

– Nu știu, dar trebuie să cobori. Cu micuțul va sta doamna Didina. Veți face cu rândul.

Gândul de a merge lângă soldații aceia îmi repugnă și mă gândesc deja la o scuză plauzibilă.

– Nu pot să merg. Erich este răcit, trebuie supravegheat cu mai multă atenție și...

Scanned by CamScanner

- Păi și doamna Didina ce crezi c-o să facă? Doar are destulă experiență, la vârsta ei!

- Mi-am luat angajamentul să am grijă de el, cât tatăl său lipsește, așa că...

- Dragă, dar nu înțelegi că și el e acolo? E o zi importantă, pe care vor s-o petreacă cu aliații lor, de aceea ne-au invitat și pe noi, pe lângă celelalte familii.

- Bine, o să cobor, răspund postată în fața ei, dând de înțeles că nu mă bucur prea mult de vizită și ar cam fi cazul să plece.

- Te aștept jos, simte într-un final că nu e binevenită.

- O să vin cam în jumătate de oră, răspund în timp ce închid ușa după ea.

Friedrich a venit? Gina a precizat că e jos și mă așteaptă. Fac legătura și cu cadoul lăsat, ca de obicei, pe masa din camera copilului. Am crezut ca mi-a oferit acea rochiță superba de seară, pentru vreo ieșire de-a noastră, dar m-am înșelat. Era pentru această petrecere de care știa dinainte. Ah, Friedrich te știi de surprize!

Nu mă recunosc nici eu, parcă s-ar reflecta imaginea altei persoane. De această dată machiajul este mai evidențiat, iar buclele naturale aranjate cu mai

Scanned by CamScanner

multă grijă. Rochia e superbă, dar nu mă simt confortabil în ea. Mărimea este potrivită, dar e lungă și fără mâneci, iar formele-mi par voluptoase. Arăt mai matură cu câțiva ani și recunosc că sunt chiar ispititoare. Vreau să-l enervez, dar și să-l țin lipit de mine din cauza posesivității sale. *Ce obraznică ești, Ana!* mă ceartă conștiința, dar răspund printr-o fluturare a genelor învățată de la nesuferita de verișoară-mea.

Micuțul doarme neîntors datorită medicamentului și știu că nu va rămâne mult timp singur. O s-o trimit pe Didina aici, până ne întoarcem noi, pentru că sunt sigură că Friedrich mă va însoți! N-o să reziste prea mult și ne vom retrage devreme, ceea ce-mi convine. Mai degrabă ne petrecem timpul împreună, în intimitate decât cu mai mulți oameni, care mă inhibă. *Cred c-o să-i cadă ochii mătușii când îmi va vedea vestimentația!* cu aceste gânduri îmi fac ieșirea pe coridor.

Îmi simt roșeața din obraji, pe care aș face orice s-o pot controla, la fel și emoțiile și abia la ultimele două trepte studiez mai cu atenție mulțimea din fața mea. Râsetele sunt zgomotoase, chiar stridente, femeile cu ținute vaporoase sunt la brațul soldaților care beau și cântă. Ce-i asta? Nu e o petrecere formală cum a sugerat Gina, ci una din destrăbălările lor cu femei ușoare. Gina m-a mințit! Nici urmă de persoane cunoscute, doar

Scanned by CamScanner

nemții și femeile plătite pentru a fi la îndemâna lor în această seară.

Mă dumiresc și dau să urc treapta de mai sus, îndreptată cu fața tot spre ei. Dar, mijlocul îmi este înconjurat și sunt izbită de un trup a cărui uniformă o recunosc. Ridic capul și nu dau de ochii albaștri, atât de dragi, ci de unii verzi și răutăcioși, la fel și rânjetul din colțul gurii.

- Micuța kindermädchen!

Reușesc să pun palmele pe pieptul său și să-l împing, gest ce-i stârnește amuzamentul.

- Unde pleci? Tu nu pleci, tu stai aici cu mine! spune printre hohote de râs.

Sunt speriată de-a binelea, inima mi s-a strâns și încep să tremur. Întorc capul spre mulțime, sperând să-l zăresc pe Friedrich. Închid ochii, pentru o clipă, știind că nu m-ar fi lăsat în brațele smintitului de Ebner și ar fi intervenit până acum.

- Tu mergi mine! ordonă, apucându-mă de cot, trecând printre petrecăreți.

Forța e mult mai mare decât rezistența pe care o întâmpină și sunt condusă, aproape pe sus, până la instrumentiștii care-i încântă cu melodii, preluate din

Scanned by CamScanner

folclorul lor. Uneori majoritatea cântă în cor, cu paharele ridicate în sus. Dar nu și Ebner! El vrea să dansez și își pune mâinile pe mijlocul meu, mișcându-mă forțat în ritmul muzicii. Fixez nasturele de la haină și-i simt respirația deasupra feței mele. E deranjat că nu-i acord atenție și bărbia îmi este ridicată cu una dintre mâini. Nu am încotro, dar o fac într-un mod urât, arătându-i cât de îngrețoșată sunt de atingerea sa. Mimica i s-a schimbat și toată vanitatea a dispărut. Mă derutează comportamentul său, mai ales încântarea și admirația cu care mă privește. În ciuda mesajului transmis, se apleacă cu intenția de a mă săruta, însă întorc capul. Nu se oprește, așa cum mă așteptam, mulțumindu-se și cu zona expusă a gâtului. Ripostez la atingerea buzelor de acea parte sensibilă a corpului și asta îl enervează. Mă bruschează mai mult spre el, mișcare care-i atrage privirea spre sâni, stârnindu-i interesul și spre această parte a corpului. Trebuie să scap de el, dar cum?

– Tu vrei Bruch! De ce? De ce vrei Bruch? rostește deodată, printre dinții mărunți, cu scântei ieșindu-i din ochii verzi.

Trece rapid de la o stare la alta în doar câteva clipe, de la îngâmfare, la admirație, apoi la furie și-mi spulberă speranța că va renunța să mă țină fără voia mea aici.

Scanned by CamScanner

- Te rog, lasă-mă în pace! Lasă-mă să plec! folosesc un ton moderat, pentru a-l convinge.

- Nein, tu stai cu mine! Nu place aici?

Insist și repet rugămintea, dar mă refuză ferm și ridică privirea peste mine, semn că a încheiat discuția.

Cineva apare lângă noi și intervine, astfel Ebner mă eliberează din brațe și ia poziția de drepți, salutând în modul lor ciudat, cu mâna ridicată în față. Îl recunosc pe comandant, un bărbat mai în vârstă, mic de statură și aproape chel. Mă măsoară de jos în sus, fără vreo schimbare a trăsăturilor faciale, apoi se adresează lui Ebner. Nu înțeleg nimic din cele spuse, dar nici din faptul că subalternul său pălește. Se răsucește cu totul spre mine, cu un vădit regret în ochi, dar și în glas și mă salută.

- Fräulein!

Pleacă?

Îi zâmbesc bărbatului scund, recunoscătoare că m-a salvat de dementul ăla, după care intenționez să fug în ascunzătoarea mea. Însă gestul său estompează avântul. Mă holbez la mâna întinsă în așteptarea de a-i fi parteneră de dans. Prin minte se conturează un gând, precum că n-ar fi salvatorul meu, cum am crezut inițial,

Scanned by CamScanner

ci m-a revendicat de la unul din ofițeri, profitând de gradul său.

Fără o altă cale de scăpare, pun mâna într-a lui și-mi înconjoară delicat mijlocul, fără exagerări, mișcându-ne pe ritmul muzicii. Fața sa e lângă a mea, fiind cu puțini centimetri mai înalt, iar burta proeminentă se atinge, din când în când, de mine. Răsucesc capul prin mulțime, la cei care se distrează cu multă băutură și femei și mă întreb ce caută printre ei. Ar trebui să fie un model de corectitudine, nu? Dintr-o privire fugitivă stabilesc că nu m-a înșelat instinctul, nu vrea să-i fiu doar parteneră de dans, ci mai mult. Zâmbetul și privirea curtenitoare îmi confirmă gândurile și planul său din această seară.

– Gute Stimmung hier, nicht? repetă de vreo două ori, dar nu înțeleg și arăt asta, ridicând umerii.

Râsetul din apropiere mă distrage din disperare, sunând cunoscut. N-aș putea să spun de unde, dar îmi aduc aminte când văd persoana care l-a emis. E femeia beată pe care am adăpostit-o, cât a avut nevoie, în camera din fața bucătăriei. Dansează cu un ofițer, pe care l-am mai zărit pe-aici, îl ascultă cu atenție și chicotește la cele aflate. *Măcar cineva se distrează!* mă cert singură pentru faptul că am căzut în capcană.

Scanned by CamScanner

Melodia se opreşte şi indică o masă liberă. Ne aşezăm şi apare un soldat care ascultă doleanţele sale şi execută rapid, întorcându-se cu o sticlă de vin. Toarnă în pahare şi mă îndeamnă să beau. Iau o mică înghiţitură din lichidul roşu şi-mi plimb privirea în jur, pentru a nu ştiu câta oară, căutând o cale de acces. Aproape de intrare îl văd pe Ahren şi după cum mă fixează e acolo de ceva timp. Încruntarea de pe chipul său nu mă linişteşte. Ştim amândoi că e legat la mâini, nu poate întreprinde nimic, fiind doar un simplu soldat.

Totuşi îi transmit din privire, catastrofa care mă aşteaptă dacă nu intervine cumva. A înţeles sau nu, răspunsul său însă mă panichează. Se întoarce fără vreun semn şi dispare din clădire.

O caut iar pe Sabina. O zăresc îndreptându-se spre treptele ce duc la demisol, probabil în căutarea toaletei. Îmi încolţeşte ideea că ar fi şansa de care trebuie să profit cu orice preţ. Mă ridic şi zâmbesc cât pot de frumos, înainte de a-i spune că am nevoie la toaletă. Înţelege şi aprobă, în timp ce bea din paharul de vin, sorbindu-mă din ochi. Gestul său mă scârbeşte, şi mai mult fug în căutarea tinerei. Tresare când mă vede lângă ea, dar continuă să-şi aranjeze părul în oglinda de deasupra chiuvetei.

Scanned by CamScanner

- Bună. Îți amintești de mine? Ne-am întâlnit cu ceva timp în urmă, tot aici, o abordez grăbită, neavând prea mult timp de pierdut.

Se răsucește și-mi dau seama că-i încurcată, căutând prin amintiri figura mea.

- Sunt...

- Micuța servitoare, completează și pentru prima dată de când am părăsit camera mea, răsuflu ușurată.

- Da!

- Dar ce-i cu tine, îmbrăcată așa? Experimentezi un nou serviciu? mustăcește, fiind sigură de răspuns.

- Nu sunt de bună voie. Am fost atrasă de o colegă printr-o minciună, iar acum am probleme mari!

- Ce probleme? se încruntă, devenind curioasă.

- Nu știu cum să scap de aici!

- Păi, de ce nu încerci să te ascunzi! răspunde, ca și cum ar fi un lucru ușor și simplu.

- Nu pot singură. Dar tu mă poți ajuta!

- Eu? Cum? Nu știu prea bine locul și...

- Cunosc eu, dar nu asta e problema!

Scanned by CamScanner

– Fetițo, chiar mă sperii! Spune odată pe șleau ce naiba ai pățit!

– Schulz a pus ochii pe mine și nu știu cum să scap! îi relatez așa cum a dorit. Simplu și la obiect!

– Ai înnebunit? Cum să te ajut eu? Știi cine e Schulz? ridică vocea și devine agitată.

– Da, e comandantul lor!

– Hmm, dacă ar fi doar atât! E un obsedat și un dement! Cunosc o fată care a fost cu el, doar o noapte, dar nu i-a mai trebuit așa ceva. N-a mai ieșit din casă vreo săptămână din cauza vânătăilor. E un bătrân sadic și bolnav mintal!

Simt că ochii îmi ies din orbită, iar lacrimile-mi țâșnesc din ei.

– Draga mea, nu mai plânge! Poate uită și când vei ajuge sus, va fi ocupat cu altcineva!

– Nu cred. Mai bine mor decât să mă atingă ăla! mă scurg în jos pe peretele rece din spatele meu.

– Hai, lasă c-o să fie bine! încearcă să mă întărească, atingându-mi cu compasiune creștetul capului.

Scanned by CamScanner

– Da, cum? N-ai spus tu că ar trebui să mă dăruiesc doar celui pe care îl iubesc, altfel o să sufăr cumplit? spun printre lacrimi și suspine.

– Așa am zis, nu? Iubești pe cineva? se apleacă la nivelul meu și mă privește cu interes.

– Da și nu pot să... nici nu-mi pot imagina să... Te rog, ajută-mă cumva! Te rog! devin isterică și o apuc de braț.

Pentru câteva clipe mă privește abătută și încruntată. Știu că mă agăț de ea, dar e singura care ar putea să mă ajute, deși nici eu nu știu cum.

– Bine, voi face o faptă bună în această seară! Mă voi ocupa de el, dar vreau să te ascunzi bine, da?

La asta nu m-aș fi gândit. Acceptă să se sacrifice pentru o necunoscută? Speram la o soluție de a mă ascunde până la terminarea seratei, în niciun caz la așa ceva. Îmi ghicește gândurile pentru că-și ridică fața spre cer, inspirând și expirând adânc, apoi adaugă cât se poate de serioasă că e singura soluție.

– Dacă ai fugi, ar pune pe cineva să te caute și n-ai scăpa. În schimb, dacă o să fie distras de altcineva, având parteneră pentru fanteziile sale bolnave și perverse, vei scăpa.

Scanned by CamScanner

– De ce faci asta pentru mine? nu rezist să n-o întreb.

– Pentru că am fost ca tine și știu cum e să iubești cu adevărat pe cineva. Dar, spre deosebire de tine, mă ocup de mult timp și de asta, așa că sunt obișnuită să dau peste tot felul de tâmpiți. Sunt o romantică, ce să-i faci! încearcă să zâmbească, dar șters, bănuind ce o așteaptă.

Mă uimește cu bunătatea sa pe care n-am prea întâlnit-o în ultimul timp primprejur.

– Fugi, găsește-ți un loc unde să te poți ascunde până mâine! E destul de greu pe aici, mișunând numai nemți.

– Nu-ți face griji, știu locul perfect! Nu vreau să pățești ceva, nu din cauza mea!

– O să fie bine. Dar altă dată să nu te mai încrezi atât de ușor în cuvintele altora, da? îmi dă un nou sfat de viață pe care am să-l prețuiesc la fel ca pe primul.

– Promit!

Ieșim pe coridorul lung, semiîntunecat. Ne despărțim în dreptul scărilor și îi mulțumesc cu o îmbrățișare neașteptată și un pupic pe obraz. În timp ce urcă mă îndrept spre locul care-mi asigură, cel puțin pe

Scanned by CamScanner

moment, siguranță. Intru fără a aprinde lumina și pipăi lucrurile, mai mult din memorie, decât vizibile. Mă ascund sub masa de lucru din lemn, strângând genunchii la piept. În curând simt frigul și-mi frecționez brațele, coborând pe picioare. Tremur, nu neapărat din cauza frigului din cameră, ci și a fricii și oricât încerc să mă conving că o să fie bine, nu reușesc. N-aș putea să apreciez timpul trecut, în care rămân înghesuită în același loc. Gândul se duce tot mai des la Erich. De obicei doarme, dar nasul său înfundat ar putea să-l deranjeze. Mi-e teamă că s-ar speria și va plânge când va realiza că e singur. Doar Gina știe că a rămas singur, dar unde o fi fost? N-am zărit-o nicăieri. A plecat sau a preferat să se uite de la distanță? De ce a făcut asta? Oare a complotat cu Ebner sau a fost doar o coincidență că m-a găsit acolo?

Pașii apăsați îmi alertează iar simțurile. Inima se face cât un purice, gâtul se usucă, iar respirația neregulată. Îmi acopăr gura când ușa se izbește cu putere de perete și opresc la timp țipătul sperieturii. Au venit să mă caute! Sabina n-a putut să facă nimic! doar asta îmi răsună în cap. Mă strâng mai mult, ciulind urechile la mișcările din jur. Se închide în același mod și o secundă e liniște, dar m-am înșelat, nu au plecat. Lumina e aprinsă și pașii se apropie. Credința că ar fi singurul loc în care aș putea să fiu în siguranță,

Scanned by CamScanner

destramă la fiecare sunet de cizmă de pe podea. Cine ar îndrăzni să intre în biroul lui Bruch?

La primul cuvânt auzit, bănui că am halucinații din cauza fricii, dar continuă și mă conving că e adevărat. El e cel care aproape a scos ușa din țâțâni. Întind picioarele amorțite pentru a mă ridica, însă felul în care vorbește mă oprește. E furios. Încăperea răsună din cauza lucrurilor trântite de pereți sau podea. Ajunge și la cel de deasupra mea, urmat de un pumn serios, în tot acest timp, turuind cuvinte necunoscute. Știu că trebuie să ies de aici, să-i explic ce s-a întâmplat. Înțepenește în mijlocul camerei, șocat. Își revine, mijindu-și ochii și încleștează atât de tare maxilarul, încât aud scrâșnetul dinților, cu pumnii strânși pe lângă corp, cu nările fremătând și cu o privire care-mi face sângele să înghețe.

– Friedrich? rostesc încet, dar nu știu dacă ajunge la el.

Fac un pas tremurând spre el, dar ochii fioroși mă țintuiesc cu intensitatea lor, oprindu-mă pe loc. O rugăminte tacită de a mă lua în brațe, să mă apere de toți nemernicii ăia și să mă asigure că totul a trecut primește drept răspuns figura sa aspră. Într-un final reacționează, vine spre mine și sper că s-a calmat și furtuna s-a liniștit, însă privirea e aceeași, sălbatică.

Scanned by CamScanner

– Tu vrut petrecere? spune pe un ton liniștit, însă prea periculos pentru cum arată.

– Friedrich, te-am așteptat atât de mult! Mi-a fost frică și...

Vorbele-mi sunt întrerupte, rostind aceeași întrebare.

– Tu vrut petrecere?

– Ce? Friedrich, am fost păcălită. Mi-a spus că ești acolo și mă...

Nu cred că a auzit explicația, fiind o întrebare retorică. Are propriul răspuns și variantă a întâmplării și n-are nevoie de altă părere. Aruncă cuvinte dure spre mine, ca niște tunete și nu e nevoie să le înțeleg pentru a ști asta. Face ultimul pas și-mi prinde gura, apăsând degetele pe buze, dintr-o parte în alta pentru a șterge rujul rămas. Privirea i se preschimbă în dezgust.

– Tu, petrecere? Uite, petrecere!

La următoarea mișcare nu mă așteptam, cu ambele mâini apucă materialul rochiei, în dreptul decolteului și-l smulge, folosindu-și toată furia. Scot un țipăt, speriată și ridic brațele pentru a acoperi sânii, dar mă apucă de încheietură și mă împinge cu putere peste pupitrul sub care l-am așteptat atât de mult. Mă strânge

Scanned by CamScanner

tare şi simt că-mi opreşte circulaţia, iar oasele pârâie. Mă vait de durere, dar degeaba. E orbit de furie, nu vede, nu aude.

Sunt presată pe lemnul îngrozitor de rece, ca ochii săi. Continuă să tragă de material şi mă lupt cu el până rămân goală în acelaşi loc, zgâriată şi lovită când încearcă să mă îndepărteze pentru a-l lăsa să termine. Mâinile îmi cad pe lângă corp, singura manifestare a durerii, a ruşinii şi dezamăgiri fiind lacrimile care curg neîncetat pe obraji. Închid ochii pentru a nu vedea monstrul în care s-a metamorfozat. Cu prima penetrare forţată, distuge totul. Am fost a lui în mai multe ipostaze şi locuri, chiar şi pe biroul din camera noastră, cu pasiune şi plăcere, nu forţă şi durere ca acum. Durerea fizică nu-i atât de mare ca sufletul sfărâmat tocmai de bărbatul care ar trebui să-l ocrotească.

– Őffne deine Augen! ordonă, înfingând dureros degetele în coapsele mele.

Înţeleg ce vrea, dar nu ascult. Nu-l pot privi. Nu pot să văd în faţa ochilor, bărbatul pe care-l iubesc, că-mi face rău. Îmi acopăr faţa cu palmele, înecându-mă în suspine.

– Nu! Nu! îmi iese pe gură refuzul de a mă resemna şi de a accepta durerea şi umilinţa la care mă supune.

Scanned by CamScanner

Se oprește imediat, de parcă refuzul meu l-a scos din transă. Se retrage și mă simt ridicată în șezut. De această dată atingerile sunt blânde, însă nu mai am nicio putere. A stors tot din mine. Mă înconjor cu brațele și privesc în jos la obiectul de sub mine, care mi-a oferit protecție înainte de sosirea sa, iar mai apoi locul pe care mi-a aplicat pedeapsa. Revine de la cuier cu mantoul său, mă înfășoară și mă ridică în brațe, sprijinindu-mi capul la piept. Trece așa pe la parter, unde se mai aud doar câteva voci și mă lasă pe marginea patului. Vlăguită mă las scoasă din haina sa și îmbrăcată cu cămașa de noapte. Pentru prima dată, de când l-am cunoscut, nu-și mai așază hainele în ordine, ci le aruncă neglijent, fără a mă scăpa din ochi. Pe chipul și în privirea sa au apărut părerea de rău și îngrijorarea, însă este prea târziu.

Nu vreau decât să plâng în tăcere. Nu-l vreau lângă mine, dar n-am putere să mai deschid gura. Mă răsucesc cu spatele la el și aud cum intră în camera lui Erich, verificându-l, apoi stinge lumina, trage pătura peste noi și mă cuprinde în brațele lui. Nu ripostez. Nu am energia necesară pentru a-l împiedica să mă atingă. Mă simt umilită. Ce-a vrut să demonstreze, bruscându-mă în acest fel? A vrut să întărească că-i aparțin și asta îi dă dreptul să mă trateze îngrozitor?

Scanned by CamScanner

– Ana, eu greșit! Eu supărat, șoptește cu nasul afundat în părul meu, dar vorbele trec pe lângă mine.

Inima e mult prea rănită și însângerată. Mă simt înfrigurată și singură, deși e lângă mine. De ce a călcat în picioare toată dragostea și respectul meu?

Scanned by CamScanner

Va urma...

Scanned by CamScanner

Anul 1941. Bombardierele sovietice lovesc Constanța, schimbând destinul locuitorilor săi. Astfel, Ana, o tânără răsfățată face cunoștință cu ororile vremii prin moartea bruscă a părinților săi și totodată a tot ceea ce cunoștea și i se părea firesc.

Rămasă în grija unei mătuși, forțată să muncească împreună cu aceasta într-o clădire ocupată de trupele germane, se maturizează pe zi ce trece, devenind o femeie puternică. În aceste vremuri tulbure cunoaște dragostea în toate formele ei, iubește și învață să ia de la viață tot ce i se oferă. Iubirea o face să spere într-un viitor mai bun, deși totul se prăbușește în jurul său.

Întoarce-te la mine explorează lupta pentru supraviețuire, dezvăluindu-ne destinul trist al tinerilor care au trăit acele timpuri. Este povestea bunicilor noștri.

BOOKZONE

ISBN 978-606943717-9

9 786069 437179

Scanned by CamScanner